

15 Kč

ZPRÁVY ALTERNATIVNÍCH AKTIVIT

Aktra

INFORMAČNÍ BULLETIN ČESkoslovenského anarchistického sdružení č. 102

4

2001

SPALIŠE

50
stát ADESÁT
KORUN ČESKÝCH

kapitál

Útlak zůstává,
mění jen podobu!

LIFE CAN BE MAGIC



english info

Editorial

Obituary - one of important anarchists died

Mayday 2001

Traditional Mayday demonstrations in Prague and other czech cities. Also about mayday around the world.

R.Rocker: History of anarchist philosophy...

...from Lao-Tse to Kropotkin. The chapter from his pamphlet "Anarchism and Anarchosyndicalism".

Anarchy is not chaos
reaction on some myths about anarchism

Reclaim the Streets

History of british group, which influenced tactics and activities of protest movement around the world, including the Czech republic.

Jaksi Taksi

interview with punkrock band. Quebec, April 2001

The next battle in the war against globalized capitalism.

The tale about revolution

Report on actual situation in Chiapas.

Čtenáři ze Slovenska

neplývejte sobě (i nám) prostředky na poštovné. A-KONTRA si můžete objednat i předplatit na adrese:

ČSAF-Slovensko,

POSTE RESTANTE,

BRATISLAVA 57,

851 06

PŘEDPLATNÉ

pět čísel - 100 kč

deset čísel - 200 kč

Peníze posílejte na adresu redakce složenkou, do ZPRÁVY PRO PŘÍJEMCE pište "předplatné". Nabízíme také možnost, že pokud rozdistribuuje pět čísel A-kontra, dostanete šesté zadarmo. Jak jste si asi všíml, nacházíme se ve velkých problémech (viz počet stran, rozhodně bychom měli materiál na víc), bude me tedy vděční za každou pomoc.

REDAKCE

Zemřel zakladatel Československého anarchistického sdružení

Poněkolika měsíců boje s jednou s nejhorším forem rakoviny prohrál v dubnu svůj životní zápas Láďa Novák, mezi kamarády známý jako "Apač". Stalo se mu něco podobného jako mnoha jiným osobnostem, které intenzivně prožily své mládí a výrazně ovlivnily své okolí. Kolem třicítka jako by je najednou opustily síly a další pokračování života ztratilo smysl.

Lřost a zármutek - a taky vztek nad krutostí osudu vůči člověku, který pro mě byl přímo ztělesněním chuti k životu a schopnosti ho naplně prožívat a který zůstane provždy neodmyslitelně spjat s anarchistickým hnutím, lze těžko vyjádřit slovy. Chcete-li pochopit pocit člověka, který Apač osobně znal a měl ho navzdory všem problémům rád, pusťte si Krylova Rakovinu. Snad vám to alespoň trochu přiblíží i jeho vlastní pocity při dlouhém a krutém umírání v bohnickém hospicu.

"... a přetěžko se dýchá a svítí červená."

Píše Karla Kryla "Rakovina" byla pro mou generaci tím, čemu se dnes říká kultovní skladba - vystihovala atmosféru totalitní doby a náladu těch lidí, kteří se nespokojili s možností koulet si svou hovniválskou kuličku v normalizačním smíráku zdegenerovaného pokusu o spravedlivější společnost a neprestali toužit po svobodě.

V této době vyrůstal i Apač. I jemu na jeho klikač životní dráze mnohemkrát zasvítila červená. Patřil však k těm, kdo se nikdy nesklonili před autoritou falešných proroků. Odpovídalo jeho přirozenosti, že se brzy ocítí ve společnosti disidentů. Když mu Petr Uhl půjčil Kropotkinovu Anarchistickou morálku, zjevně ho to ovlivnilo zásadním způsobem. Aby mi bylo dobré rozuměno - Apač se nestal vzorem bezúhonného výzvy dokonale morální jednání - na to byla jeho životní dráha příliš klikač a posetá mnoha úskalími. Nemohl být svatým - na to příliš překypoval energií, vitalitou, touhou všechno poznat a zkoumat. To z něj ale také udělalo nejaktivnějšího ze zakladatelů ČASu, který se začal formovat ještě před listopadem 1989.

Apač byl motorem anarchistického hnutí v prvních fázích jeho znovuzrození na přelomu 80. a 90. let. On to byl, kdo dával dohromady první číslo Informačního bulletinu ČASu, na nějž pak navázalo A-KONTRA. Psal články a prohlášení, vymíšel a kreslil vtipné obrázky a karikatury. Přímo sršel energií a jeho vitalita a elán inspirovaly i ostatní.

Vzpomínám si na jeho vystoupení na schůzích Lev alternativy krátce po listopadu 1989, kam docházel se svou dívkou Violou. Přes handicap mladí a nedostatek vzdělání působili oba mnohem autentičtěji a přesvědčivěji než všechni přítomní doktoři a inženýři. Apač s Violou, tenhle nádherný pár, byl živoucím důkazem, že schopnost svobodného antiautoritářského myšlení a chování umožňuje lépe se orientovat a být silnější než člověk společající na nabílované poučky. Byl to právě jejich příklad, který mě přesvědčil, že anarchismus nemusí být jen záležitostí ošpendilovaných pankáčů, či uhrovitých studentků, že nemusí být jen běsnou revoltou, či intelektuálskou ekvilibristikou a historickým resentimentem, ale že to může být přitažlivá vize i pro úplně normální, obyčejné, avšak sebevědomé a schopné lidi.

Apač jako jeden z prvních dokázal překročit hranice "generačního gheta" a ovlivňovat nejen své vrstevníky. Byl prvním, kdo s anarchistickými idejemi dokázal proniknout mezi odboráře. Schopnost snadno navazovat mezilidské kontakty patří k jeho výrazným přednostem, i když ho někdy zavedla do nepříliš dobré společnosti. Vesměs ale dokázal včas prohlédnout pravé úmysly svých nových partnerů a včas vycouvat - viz období spolupráce s Odborovým svazem Čech, Moravy a Slezska.

Ač byl Apač svého času nejvýraznější postavou anarchistického hnutí, odmítal být označován jako anarchist a výdaje o sobě důsledně hovořil jako o "člověku pro anarchii pracujícím". Nebyla to jen požá hráne skromnosti.

Apač lépe než mnozí jiní dokázal vzdorovat moru sektařství a dogmatismu, pocitů výlučnosti, který brzy začal postupně zachvacovat české anarchistické hnutí a hrozí učinit z něj další ze sek "spravedlivých", jakých znají dějiny přehrše. Když začalo být pro mnohé aktivisty hnutí hlavní starostí odhalovat v druhých zářdce a zaprodance a sama sebe pasovat na jediné pravé anarchisty, začal se Apač hnutí vzdalovat. Jeho poslední větší aktivitou (i když tehdy již stál delší doby mimo veškeré vznikající a zanikající skupiny, sdružení a "federace") byla VOSA - Výbor na obranu stíhaných anarchistů. I tady patřil k prvním, kteří si začali uvědomovat sítici závany polistopadové "normalizace" a nutnost spojení sil na obranu znova se zužujícího prostoru svobody. Bohužel právě rozdílnost hnutí a nenášenlivost různých jeho částí tolík políčebnou iniciativu odsoudila k zániku.

Můžeme si myslet o dalším životě, poté co přestal aktivně působit v anarchistickém hnutí cokoliv, pokud se však na něj budeme dívat bez ideologických předsudků - ať už se to týká jeho novinářské činnosti v Středočeském Expressu či Jointu aj., můžeme říci jedno - když už nemohl, či nechtěl anarchistickému hnutí pomáhat, nezačal mu ani škodit. Můžeme totéž s jistotou říci i o sobě?

Poslední červenou už Láďa nedokázal projít. Nemohl se už ani zamát, ač se smál tak rád - rakovina mu rozežrala celý obličeji.

Přesto jsem přesvědčen, že prožil nádherný život - protože dokázal být svobodný.

Čest jeho památce !

(JP)

Prohlášení redakčního kolektivu magazínu Kontrakultura

Redakce anarcho-punkového magazínu Kontrakultura se rozhodla spojit své síly s redakčním kolektivem A-kontra a podílet se na vydávání tohoto časopisu společně. Kontrakultura vydala všechno všudy jedno číslo. Jak myšlenka Anarcho-punkové federace (APF), kterou Kontrakultura reprezentovala, tak samotný časopis vytvořil mnoho kladných reakcí a příšlo nám mnoho skvělých ohlasů, za kterých jsme měli upřímnou radost. Povzbudily nás do další práce, přinesly nové kontakty a lidí ochotně pomoci. Přesto však další číslo Kontrakultury nevyjde - neznamená to však, že končíme.

Již v prvním čísle jsme vyzývali vydavatele nejrůznějších časopisů a fanzínů ke sloučení. Podle nás má jeden velký časopis nesrovnatelně mnoho výhod oproti množství drobných zájmu (viz úvodní Kontrakultury číslo 1). Slovo dalo slovo a Kontrakultura se sloučila s redakcí časopisu A-kontra. Síly se spojily a nyní tvoříme jednu redakci, jeden časopis, který by měl přinášet to lepší a naopak upustit od toho horšího z obou.

Možná bude pro hodně lidí nepochopitelné, jak můžeme spolupracovat s časopisem, který tak hrubým a sprostým způsobem napadl manifest APF, aniž by nám dal šanci se bránit. Věci se naštěstí vyvíjejí kupředu a Jakub Polák, který měl výpad na APF na svědomí, již není členem redakčního kolektivu. Sloučení tak nestalo již nic v cestě.

A proč zrovna A-kontra? Pro nás A-kontra byl (a samozřejmě i je) nedogmatický anarchistický časopis, přinášející množství anarchistické teorie a dalších hodnotných článků, poskytující prostor pro polemiku a neuvařírající se do své jediné pravdy všech pravd. Tato idea je blízká myšlence, na které stála Kontrakultura a vlastně i celá APF. Každý jsme jedinečný, v anarchismu neexistuje žádná ideová jednota.

Zároveň se nám zdálo, že A-kontra poskytuje stále méně prostoru kultuře, anarcho-punku. Tudiž pro nás poměrně zásadní věci. Jak jsme však zjistili, nebylo to nějak úmyslně - bylo to proto, že v redakci se nenašel nikdo, kdo by se této tématice věnoval. Sloučení obou časopisů tedy bylo logickým krokem. Zároveň tak pokračuje podle nás jednoznačně pozitivní trend sloučování a spojování sil - jen spojení můžeme zvítězit. **KONTRAKULTURA, magazín Anarhopunkové federace**

A-KONTRA 4/2001 - zprávy alternativních aktivit, zpravidla Československého anarchistického sdružení č. 102 vydává RD AS LA - Československé Anarchistické Sdružení a Anarhopunková federace. Adresa redakce: ČAS, PO BOX 223, 111 21, Praha 1. Telefon: 0605-903 098.. Http: a-kontra.revolute.cz E-mail: a-kontra@revolute.cz Předplatné využívají redakce. Časopis je společným dílem svobodně myslících lidí. Veškerá činnost redakce je bezplatná, časopis vychází jen díky materiální a finanční podpoře vás všech. Děkujeme všem, kteří pomohli!

1. Máj 2001

Svobodu a samosprávu všem, ne moc a zisky elitám !

Během letošního Prvního máje pořádali anarchisté v ČR několik akcí. V Brně se konala demonstrace za účasti asi 120 lidí. Nasledovaly přednášky a diskuse. Obě pořádala Organizace revolučních anarchistů - Solidarita. Asi 40 lidí se zúčastnilo Prvního máje Liberecké alternativy pořádaného v Jablonci. Federace sociálních anarchistů uspořádala několik infostánků na různých místech a přednášku v Brně. V Praze proběhly akce Čs. anarchistické federace (ČSAF), Čs. anarchistického sdružení (ČAS) a Antifašistické akce (AFA).

Po deváté hodině ráno přišlo asi dvacet anarchistů na Střelecký ostrov, aby položili květiny u improvizovaného památníku obětí Chicagských událostí v roce 1886. Akce proběhla bez problémů. Na jejím konci anarchisté konfrontovali (pouze argumentačně, ke zkłamání přítomných novinářů) delegaci sociálních demokratů a ČMKOS. "Taťka Falbr" se jím snažil vysvětlit, že chápe, že útočíme na vládu, ale nechápe, proč anarchisté vystupují proti odborům, na což mu bylo vysvětleno, že anarchisté nejsou proti odborům, ale proti jejich předákům, jako je on. Proběhla delší diskuse, během níž se k anarchistům mimo jiné přidali i jeden normální pracující, který byl 1. května na návštěvě Prahy. Jinak během akce rozdávali anarchisté letáky o pokrytectví socdemáků, když nyní jdou s květinami k pomníku dělnických bouří z přelomu století. Oni dělníci se musí obracet v hrobě. Ještě před sto lety se Sociální demokracie stavěla do opozice vůči vykorištěvání námezdné pracujících, volala po vládě a nápravě. Následovalo vyloučení nepohodlných členů, postupná integrace mezi klasické politické strany a nyní můžeme sledovat jak sociální demokraté zaštiftují privatizaci, podporují deregulaci cen, která postihne široké vrstvy obyvatelstva, aktivně podporili náš vstup do NATO atd. Navíc, když byla jejich pozice nejistá, se neváhali spojit ani s ODS. Nu a na Prvního máje hurá k památkám sociálních střetů. Střetů, v nichž byla tézce vybojována práva, která nyní v éře globalizovaného kapitalismu i s přispěním vlády ČSSD pomalu ztrácíme.

Před jedenáctou hodinou se začali scházet anarchisté na Palackého náměstí, kde se konala demonstrace ČSAF. Situaci monitorovalo v okolí několik desítek policistů, během příprav se několik málo z nich snažilo dělat organizátorem problémy - tu necháeli povolit benzín do agregátu, jinde zas vadily pikety na týcích. Nakonec i onen nevěřící konstábl uvěřil, že kanystr s benzinem nemá sloužit k vypálení jeho kanceláře a tak mohla konečně začít hrát hudba. Jelikož panovalo značné horko, akce



se konala ve stínu stromů, kde byly umístěny distribuce tiskovin, triček apod. Na pomníku byl roztažen transparent. Odtud byly také v poledne přečteny projevy. Anarchistická federace připomněla oběť Haymarketských událostí z r. 1886, byla naznačena paralela mezi tehdejšími a dnešními represemi. Další projev byl věnován novele shromažďovacího zákona, která de facto znamená zavedení povolovacího režimu na demonstrace, úředníkům dává do ruky nespočet možností, jak shromažďování omezovat. Konání jakýchkoli shromáždění by pak záviselo na libovolní úředníků. Proti takovým omezením je nutno se postavit. Feministická skupina 8. března poukázala na postavení žen ve společnosti, svým projevem vyvrátila myšlenskou hysterickou feministickou, které snad chtějí vládnout světu. Řečník Čs. anarchistického sdružení připomněl potřebu organizovat se a žít podle anarchistických principů již nyní.

Po dočtení projevů se začal fudit pochod. Byl lemován transparenty jako, Kde je autorita, není svoboda", "Nie zaciskaj pasa, zasisnij piesc!" ("Neutahuj si opasek, zatni pěš" - společný transparent ČSAF a polské Anarchistické federace), nebo "Kdyby volby mohly něco změnit, už dávno by je zakázali". Pochod byl legálně nahlášen přes náměstí Míru, kde probíhala demonstrace neonacistů z Národně sociálního bloku (NSB). Že je anarchistický pochod legální a tudíž ho nemůže nechat rozsekat nesíl některým ministrům vnitřního prostoru Gross, když se vyjádřil, že nechápe, jak mohl být povolen tak blízko neonacistů. Že se shromáždění nepovolují, nýbrž pouze nahlášují, ministrovi zřejmě stále uniká.

Po půl jedné začal hrát v čele anarchistického bloku samba band, za jehož zvuků se vydalo cca 300 přítomných na pochod. Jízdní policie v čele mohla v kolemjdoucích vyvolat pocit, že jede pan král, po přiblížení celého průvodu však bylo zřejmé, že tady by se žádná vrchnost neuchytily. Hlasité hraní mělo veskrtě kladný efekt na chodce, kterým se rozdávaly letáky, uvnitř samotného pochodu pomohlo udržet skvělou atmosféru po celou dobu dlouhého pochodu Prahou. Bez incidentů se



1. máj ve světě

Německo

V několika městech (Berlin, Frankfurt, Essen, Augsburg, Mannheim, a Drážďany) byly povoleny neofašistické pochody. O všechn z nich musel rozhodnout soud, některé byly definitivně povoleny až 1. května ráno.

Frankfurt

Několik stovek antifašistů blokovým centrem města a několik hlavních křižovatek. Policie, chránící stádo asi osmi set neonacistů, kteří plánovali pochodem k centrální bankě, antifašisty brutalně napadla. Odpoledne se na několika místech antifašisté a neonacisté srostli, a když nacisté odjízděli, byly napadeny v metru.

Mannheim

Pochod organizovaný NPD byl zastaven po několika stovkách metrů. Antifašisté byli obklíčeni policií, která je však později nechala odejít. Během krátkého pochodu byli fašisti terčem kořáckých výkroků, házených anarchisty.

Essen

500 antifašistů zkoušelo zastavit pochod asi 120 neonacistů, které bombardovali vejci. Jeden z fašistických řečníků byl během svého projevu, poté, co se dopustil několika antisemitských a holocaust popírajících výroků, zatčen. Anarchisté byli několikrát napadeni policií. Po skončení nazi-demonstrace se několik jejich účastníků rozhodlo odjet z hlavního nádraží, což se ukázalo být špatnou volbou, protože zde čekal černý blok. Ten napadl vlast, kterým fašisti odjízděli, ale byl okamžitě rozprášen policií se psky. Nicméně, několik fašistů bylo dosloveno.

Augsburg

I 500 antifašistů se sešlo na demonstraci proti neonacistickému pochodu. Další informace nejsou k dispozici.

Drážďany:

Asi 700 fašistů pochodovalo městem se sloganem "práci nejdřív pro Německo". Několik pokusů o zastavení pochodu bylo neúspěšných. Profidemonstrace se zúčastnilo asi 300 lidí z nejrůznějších levicových organizací a "normálních" občanů, kteří doprovázeli pochod neonacistů a rušili ho hlukem.

Berlín

Křesťansko-demokratický senátor uspěl ve snaze zakázat libertinský pochod (naproti se nikdo nepokusil zakázat pochod autoritářské levice). Zákaz potvrdil i soud, což se stalo poprvé v poválečné historii Německa. Jedním z důvodů zákazu byla zřejmě diskuse probíhající v rámci autonomní scény, ze které vyplynulo, že letos bude zorganizována kreativní akce pokud možno bez násilí. Do ulic Berlína bylo povoláno 9 000 policistů, což bylo nejmasovější nasazení v dějinách. Pochod neonacistů soud povolil.

Na ném se sešlo 900 fašistů, chráněny ohromným množstvím policejních jednotek. Média informovala, že skupina lidí, kteří přežili pobyt v koncentračním táboře, se pokusí fašisty konfrontovat v místě srazu, nakonec se ale nic takového nestalo. Na protidemonstraci se sešlo asi 700 lidí, kteří si několikrát posedali do cesty neonacistickému pochodu a byly rozehnáni policí.

Několik set lidí se sešlo v místě tradičního pořádání prvních májů, ve čtvrti Kreuzfeld. Byly brzy napadeni policí. Ta napadla též street party, kde se sešlo i mnoho rodin s dětmi. Policie dokonce vodním dělem zaútočila na dětský kolotoč.

Polsko

Okolo 1 500 lidí se sešlo na anarchistické demonstraci ve Varšavě, byla to největší demonstrace za poslední léta. Akce byla zorganizována Anarchistickou federací, Emancypaunx a Levou alternativou. Šekce Anarchistické federace přijely z Poznaně, Gdaňska, Krakova, Lublinu, Bialostoku, Łodzi z dalších míst. Také zde bylo hodně Poláků z Berlína.

Mírumilovný pochod za zvuk samba bandu a pod hesly "první máj pro pracující, ne pro politiky" a "neutahuje si apasky, zatněte pěst" trval čtyři hodiny. K pochodu se přidalo mnoho kolemjdoucích, některí z nich později bránili anarchisty před arrogancí policistů. V pochodu šlo mnoho malých dětí, rodin s dětmi pod jeden rok, cyklistů atd.

Jakmile se pochod přiblížil k ministerstvu financí, byl napaden policií, která se ho snažila vyláčit pryč. Mnoho lidí bylo v malých skupinkách obklíčeno, několik z nich bylo při kladení bylo jen slovního odporu napadeno. Tři lidé byli brutálně zbiti. Jeden z napadených byl známý autor komiků Piszpunt a dva členové Emancypaunx. Piszpunt byl odvezén do nemocnice se zlomeným žebrem a ořesem mozu po více než 20 minutách. Policie nejen že odmítla zavolat záchrannu, ale dokonce zdrovotníkům bránila ho odvést.

Pochod zastavil před ministerstvem financí, misí EU, americkou ambasadou a nakonec před ministerstvem spravedlnosti. Jeden z anarchistů byl totíž zatčen a zbytek pochodu blokoval ulici tak dlouho, dokud nebyl propuštěn.

Irsko

Asi 300 demonstrantů svolaných skupinou Globalise resistance (Globální odpór) zablokovalo dublinskou burzu, která musela být uzavřena. Demonstrace byla nekonfliktní až na jednu malou událost, kdy ochranka zabránila několika anarchistům v lezení na průčelí budovy, kam chtěli vyvěsit anarchistické vlajky.

prošlo přes Karlovo náměstí Národní třídou na Václavák, odtud přes magistrálu na Vinohradskou. V Italské ulici byly účastníci pochodu vyzváni, aby se nenechali vyprovokovat k útokům na neonacisty na blízkém náměstí Miru. Bylo by nesmyslné nechat si zkazit celou akci kvůli několika provokatérům, navíc policie už dva týdny dopředu činila opatření, aby neonacisty ochránily. V akci bylo téměř tisíc robocopů, vodní děla a nespočetné policistů v civilu. Za této situace by snaha proniknout k fašistům, kterých bylo asi 150, byla pravděpodobně zmařena. Navíc by policie měla důvod k zásahu, na nějž se její představitelé těšili již několik dní předem v médiích. Celé náměstí bylo policisty obklíčeno, zřejmě by pak došlo k zadržení většiny účastníků anarchistického pochodu. Nehledě na policejní ochranu, organizátoři pochodu nechtěli neonacisty v tento den konfrontovat tak jako tak, snahou akce bylo ukázat na skutečné důvody, proč si První máj připomínáme, ne zajistit televizním stanicím akční záběry z "Války v ulicích". Toto bylo řešeno již v tiskových zprávách ČSAF před vlastním 1. májem.

Samočné náměstí Míru bylo lemovaná několika kordony zakuklených policistů, shluk nácků u schodů sv. Ludmily přes ně nebyl skoro vidět. Nicméně anarchisti došli bez významnějších incidentů na Tylovu náměstí, kde byla akce ukončena. Ač policie hovořila o důsledném oddělení "obou skupin", které proti anarchistům skutečně uplatnila, nechala projít skupinku neonacistů, kteří na Tyláku provokovali výkly "Nic než národ" a "Čechy Čechům!". Jeden z nich polé údajně dostal kamenem, bohužel došlo k zatčení jednoho anarchisty. Další skupinka neonacistů se pokusila napadnout jednoho z účastníků demonstrace na I.P. Pavlova. Opět se ukázal dvojjaký postoj policie, která na jedné straně nechá fašisty provokovat, trestá pak ty, kdo se jim postaví.

Na Tylově náměstí později začala demonstrace Antifašistické akce, během ní hrála hudba a byl přečten projev. V něm byl mimojiné vyjádřen nesouhlas s postupem městské správy, která zakázala na náměstí Míru antifašistické shromáždění, z důvodu křížení trasy pochodu s majálesem, který ovšem v ten den vůbec neprobíhal a ani probíhat neměl. Následně uspořádali na Míráku demonstraci neonacisté. Demonstrace Afy byla později bez incidentů ukončena. Večer ještě proběhl večírek neonacistů poblíž náměstí Jiřího z Poděbrad, samozřejmě bez vyrušování ze strany policie.

Nejsmutnější museli být po Prvním máji novináři - bitky, na které se tolik těšili, se nekonaly. Zprávy se v jednotlivých denících velmi lišily, a to jak v otázce počtu účastníků, tak ohledně průběhu všech akcí. Téměř všechny si však přizvukovaly v chválení policie za zvládnutou situaci. Páni žurnalisté většinou jako příčinu absence střetu označují strach z policistů, nebo májové horko. Ze anarchisté avizovali již týden dopředu, že nebudou fašisty na náměstí Míru napadat, poněkud zaniklo. Stejně jako fakt, že celý pochod byl legální, nebyl tedy snahou přiblížit se co nejvíce k neonacistům a už vůbec nemusel být odkloněn policií na Tylovu náměstí, jak příše Právo. To referovalo o celém Prvním máji snad nejhůř. Jeho reportér odvedli vskutku diletantskou práci. Nemá příliš smyslu stýskat si nad médií, na příkladu reportáží o akcích, jíž se zúčastnile, lze však dobře vidět princip, na němž mainstreamová média pracují. Ze sítě některé reportéři nejsou schopni ani přečíst veřejně přístupnou tiskovou zprávu a pak příš vložené nesmysly, může pouze dokumentovat, jak objektivně asi mainstream informuje i v jiných causách. I proto by naši snahou i nadále měla zůstat existence vlastních nezávislých tiskovin, informačních sítí a internetových stránek.

PETR ZÁRAS

Anarchistický 1. máj v Písku

Naše Anarchistické sdružení Písecka se za svou krátkou existenci omezilo jen na několik málo víceméně propagativních akcí. Takový měl být i 1. máj, který jsme se rozhodli ve spolupráci s Federací sociálních anarchistů a Aktivitou Cabaret Voltaire udělat v Písku. Trochu problém nastal s hledáním příhodného místa, respektive lidí. Tradiční náměstí bylo ve svátek liduprázdné, zbyvalo jen lehce potupné místo na půl cesty mezi boleslavickou oslavou a uječenou pouličí. Rodinky jdoucí se bavit na kolotoče nás většinou přehlížely, písečtí komunisti byli poměrně příjemní, dokonce nám, jako ASP, nabízeli těsnější spolupráci. Když jsme jim krátkým historickým exkusem připomnuli vzájemné vztahy anarchistů a autoritářských socialistů/komunistů od I. internacionály po španělskou revoluci, pochopili, že asi nemáme zájem. Přesto zůstali poměrně přátelští a nabízěn anarchistické materiály si brali a kupovali, jako by ani nevěděli, že jsme anarchisti. Celkově vzašlo, nebyla to taková stranda jako v Praze (ale letos si to stejně policajti ušetřili na příští rok), ale zase o něco víc lidí se sešlo (slovy jedné z kolemjdoucích a krátké diskutujících) s "takovými pěknými anarchisty", poznalo, že v novinách se o nás iže a v domácnostech obyčejných utlačovaných leží materiály nabízející jim způsob osvobození. Pro Písek docela úspěch.

VLASTA DUBSKÝ



Anarchistický 1. máj v Brně

Ve 14 hod. se v Brně na náměstí 28. října konal Anarchistický 1. máj 2001. Jeho organizátorkou byla Organizace revolučních anarchistů - SOLIDARITA. Celá akce byla propagována asi už měsíc předem a to pomocí letákův akcí v supermarketu, továren, infostánku a plakátování. Ze strany ORAS to byl určitý krok do neznáma - anarchistický 1. máj v Brně, které je politicky dosud mrtvý, to ještě nebylo. Dostalo se nám i několika anonymních výhružných telefonátů. Navíc 1. máj pořádala ORAS úplně sama, protože FSA účastnila a ČSFA jela do Prahy.

Přesto se ukázalo, že se jedná o krok správnym směrem. Na 1. máj přišlo asi 120 lidí, mezi nimi se přišlo podívat i asi 10 členů FSA. Zatímco do vzdálené Prahy jezdí z Moravy jen ti skalní anarchisté a antifašisté, v Brně většinu účastníků tvořili mladí lidé, kteří se kolem anarchistického hněti jen pohybují a sjeli se opravdu z celé Moravy (Ostrava, Uherský Brod....). Díky jejich hladu po informacích se prodala a rozdala řada anarchistických a feministických materiálů, brožurami ORAS

počínaje, přes A-kontra, Svobodnou práci, Priamu akciu a letáky Feministické skupiny 8.3. konče.

Akce začala přečtením několika projevů ORAS na téma: antikapitalismus, sebeorganizace pracujících a anarchistická alternativa, anarchofeminismus, sociální ekologie a revoluční antifašismus. Celá akce proběhla v klidu. Avizovaný útok anarchistů se nekonal a kolem se motalo jen pář policajtů.

V 17 hodin pak následovala v jednom místním klubu veřejná diskuse na téma nastolená na prvomájovém shromáždění. Diskuse se zúčastnilo asi 30 lidí. Ačkoliv se víc než o praktických krocích sociálního odporu diskutovalo o iluzích některých diskutérů v kapitalismus, byl tento večerní program přínosem - vykristalizovala z něj skupina lidí, která má zájem v diskusech s ORAS pokračovat.

Prvomájový program završila skaparty

VAVŘINEC VYDRA

Nizozemí

Takřka dvoudenní výpadek vlakové dopravy bez vysvětlení zapříčinil rozsáhlé nepokoje v hlavním holandském městě, kde bylo statisíce lidí po předchozích oslavách monarchie. Mezi lidmi vznikla panika, což vedlo k rozsáhlým střetům, davů s policií, která proti lidem použila slzný plyn.

Velmi často jsou z anarchistů dělání násilníci, i sama anarchie je v myslích mnoha lidí zaměňována s násilím a brutalitou. Právě na prvního máje, dne největších anarchistických akcí, jsme mohli vidět jak je to ve skutečnosti. Několik bilet, vesměs navíc vyprovokovaných policií, zcela zaniká vede masových nepokojů, které onoho dne způsobily hrátky politiků nebo selhání centralizované státní správy. Je to v podstatě logické - zatímco anarchisté počítají s chaosem a vytváří ve světě pořádek bez toho, aby se spolehali na nějaké centralizované aparáty, které se zcela vymykají vůbec z možnosti racionalního posouzení jednotlivého člověka. Tyto systémy naopak ničí přirozený řád ve jméně zavádění svého, umělého - a když se zhroutí ten, jakože je dost nestabilní, může být, pokud se mu mezičím podařilo skutečně zničit přirozený lidský řád, konfrontován s nečekaně intenzivním chaosem a nepokojem. My oproti tomu můžeme říct spolu s Pierrickem Josephem Proudhonem "Anarchie je matka pořádku!" (os)

NOVÝ KULT

SVAZEK IV • 1 KVĚTNA MCMI • SESTÍ IV

SVATEK REVOLUCIONÁRŮ



ALEKO OD PRACHU ZVÍŘENÉHO POLITICKÝMI RVAČKAMI ROSTOUŠÍKY NAŠI NÁDEJE CHTĚJÍ TAKÉ VÍDĚT V PRVNÍM MAJU DÉN SVÉ MANIFESTACE ALE NEŘÍKAJÍ:

»MANIFESTUJEME ZA OSMIHODINNOU PRACI. MANIFESTUJEME ZA VĚCOPNEČNÉ HLAŠOVÁNÍ. MANIFESTUJEME ZA TEN NEBONEN DROBEČEK, JEJIZ TREBA SI DOBYTNA SPÍRKÉ BURZOSIL.« PRAVI: — »PRVNÍ MAJ JE SVÁTEK REVOLUCIONÁRŮ.« TYTO PAK ŠIKY JSOU NAŠI ARMADOU, KTERÁ NEPOTREBUJE DISCIPLINU, PROTOŽ DIVOKÁ NAŠE KREV NAJDE VZDY V PRAVÝ ČAS OZVÉNU V KRVI JEJI. A NAŠE KREV SE NESMRÍKUJE, ANŽI SPOROJUJE, PROTOŽE NAŠ HLD A NAŠE ZÍŽEN AŽ NA VĚKY. JSME TU JUŽ OD KAINA A NE-MŮŽEME VYMÍT LEĐA NA PRAHU ZASLÍBENÉ ZEMĚ. NEBOŽ PAK SE STANOU HRÍCHY NAŠE CNOSTMÍ A ZLOČINY NAŠE SKUTKY PŘIKLADNYMI TOT JEDINÁ MOŽNA NAŠE PORÁŽKA.

Čest památce oběti fašismu!

Počátkem května jsme si připomněli 56. výročí Pražského povstání a zároveň ukončení 2. světové války v Evropě. 7. května 1945 podepsali zástupci nacistické třídy kapitulaci se zástupci Spojenců. Ta předpolkládala ukončení palby na 8. května a tím i definitivní konec šest let trvajícího konfliktu. Německo se v té době již nacházelo na kolenu. Jeho nekdejší spojenec již byl, až na Japonsko, poražen (Finsko), některé se dokonce proti němu obrátili (Itálie, Rumunsko). Samotné území Německa bylo záští obsazeno spojeneckými vojsky, zbylé

»Je souzen anarchismus!« vztek se mr. Grinell. (žaloba - pozdnáka) Je-li tomu tak, dobrá, pak mě odsuďte, neboť já jsem anarchist. Já věřím s Bucklem, Painem, Jeffersonem, Emersonem, Spencerem a mnoha jinými velkými myslitelem tohoto století, že stát kast a Nád, stát, v němž jedna třída ovládá druhou, žije z její práce a nazývá to pořádek - ano, já věřím, že tato barbarská forma společenské organizace s jejím, zdoksy posvěceným, systémem plenění a vraždění, je odsouzena k zániku a musí uvolnit místo svobodné společnosti. Zváte mi oriel smrti, ale ať se svět dozví, že léta pánů 1886 bylo ve státě Illinois osm lidí odsouzeno k smrti za to, že neutralitou v lepší budoucnost a konečně vřetězství svobody a spravedlosti.

(...)

Je pravda, že jsme vyzývali lid, aby se ozbrojil. Je pravda, že jsme zvášovali, že ve velký den změny se blíží. Nepřáli jsme si krveprolití, protože nejsme žádne bestie. Nebyl bychom socialisty, kdybychom byli bestiemi. Byl to nás cítit láskou, co nás přivedlo do hnutí za emancipaci utlačovaných a nuzných.

(...)

Toto jsou mé názory. Tvoří součást mě samého. Nemohu se jich vzdát, a i když mohu, neudělám bych. Jestli se domníváte, že tyto myšlenky, které se slyší každým dnem, zničí moc, když nás pošlete na žibenici, jestli chcete nachat lidí podstoupit trest smrti Jen za to, že říkají pravdu, pak nemáme, co bychom dodali. Neřekl jsem nic než pravdu. Můžete nás obvinit z jedné liži? A jestli je za pronesené právy trest smrti, pak za níť hrdě a vzdorně zaplatíme. Za pravdu zemřeli Sokrates, Hus, Giordano Bruno, Galilei, za ní zemřeli zastupovatelé těch nejlepších a nejšlechetnějších. Oni byli našimi předchůdci - my jsme připraveni je následovat.«

August Spies

Hlasovací lístek je špatnou hradbou před kulami těch, kteří se zde v Chicagu chystají k pouličním bojům. Hlasovací lístek je za dnešních poměrů pro průmyslového námezdního otroka beznadějný. Rátkme s Viktorem Hugo, že ráj bohatých bývá vytvořen z pekla chudých. Celá organizovaná moc všdy bývá používána k potlačení „lózy“, jak nazývají dělníky v „lepsi“ třídě. Když se pak americký dělníci zdržívali hladovějí, Jen kvali zkušenou o pořádku, když začínají myslit a jednat, pak - pak začne cvičení v pouličních bojích. Vydávat lidí vidi, že se blíží bouze. Jsou odhodlání udržet své pozice ať to stojí co to stojí. Dělníci (a mame na mysli i ženy) probudí se, připraví se, vzmžou si své nezádatelné práva. Agujte, organizujte, připravte se hrděj své životy proti vráhům!

(...)

A těž si představte tento případ: vytáhne jeden pluk o tisíci mužích, dobre ozbrojen winchestrovkami. (typ psky - pozdnáka redakce) Na druhé straně jsou Rytíři práce (Knights of labour, první americké oduby - pozdnáka redakce) a všechni beze zbraní. Nemají prostředky, protože jedna puška stojí 18 dolarů. Nemohou si kupit žádnou a vzbudit celý pluk bylo stálo mnoho peněz.

Jedna puma stojí 6 centů, jedna puška (winchesterovka) stojí 18 dollarů. To je ten rozdíl! Isem to za odpovědný? Mám byt obžášen za to, že to tak je a že jsem to fakt lidem? Jdete a najděte si muže, který vynalezl dynamit, vyrobte jeho popel a odsuďte jeho, ne mne.

(...)

Jsem nazývaný dynamitníkem. Proč? Použil jsem někdy dynamitu? Ne. Ale poslechněte si, co vám řeku. Vynalezení státního prachu je součástí světových dějin. Znamená pld loupežních rytířů a volnolového kolifictví. Usnádnilo obětem těchto loupežních rytířů obranu a tím rytíře zničilo. Státní prach je, jak vídete, demokratický nástrój. Přinesl republikánské zřízení a učinil lidstvo žasného. Odhal krádum, loupežním rytířům a vlastním lidem svého moc. Dnes hrají úlohu státního prachu dynamit, to on bude emancipátorem zotročených mas. Dynamit je vysvoboďatelem dělnictva, je demokratický a činí každého rovným.«

Albert Parsons

Rozsudek, vynesený porotou v této soudní síni, nebude vynesen nad vraždou, ale nad anarchismem. Jsem se vědom, že jsem odsouzen k smrti, protože jsem anarchistem a ne proto, že bych byl vráhem. Nikdy jsem žádnou vraždu nespáchal, nikdy ve svém životě jsem se nedopustil zločinu.

(...)

Myslili si však panující třída, že naši popravové budou vymýcení anarchistů a anarchismus, pak je myly, neboť anarchismus je zásada, která je anarchistům dřážd, než život. Anarchist je vždy připraven pro svou zásadu smrti. Jsem v tomto případě obviněn falešně. Jsem odsouzen k smrti jenako anarchist.

Adolf Fischer

Zákon, které máme, se protíti přirodním zákonům, protože berou velká většinu lidí právo žít. Jsem příliš citlivým člověkem na to, abych nevystupoval proti poměru jeho součtu dnešní. Každý chlapík člověk se musí snažit svrhnut systém, který umožňuje jedinému individuiu za několik měsíců let shromáždit miliony dolarů, zatímco ozebráti miliony lidí. Je něco divného na tom, že za těchto okolností lidé povstanou a snaží se vytvořit jiné poměry, v nichž by byla základním pravidlem lidskost?«

George Engel

Ne nádormo napsaly Volné listy ve svém komentáři, že »anarchie to byla, kdo byl odsouzen písmem porotou o mrzkým soudci k smrti; anarchie byla průdělánem a souzena, ale myšlenka tak vznášená nepodlehla sobeckým plánům zástupců státu a znova dorazí na zastaralé formy dnešního světa.« Anarchist by mohl dřívou většinu národní vyjednávání svými chicagskými předchůdci podepsat i dnes. Změnila se podoba systému, zmizely (lespoň v našich zeměpisných podmínkách) nekritizovatelné podoby vykřisované, nezůstaly ale zásadní majetkové rozdíly, útok a vykřisování práce jako takové, nezůstaly násilné státy, udržující »pořádek« ve službách hřstky, a nezůstaly ani útok většiny lidí. Anarchisté stále bojují proti kapitalistickému systému, ať už bude jakkoli měnit svou podobu, a to i když už nyní není tak jasné podřízeno jeho občanskosti, protože mu cely mediální průmysl vytváří »lidovou tvorbu«. A po svém boku mohou přivádat všechny ostatní upřímné bojovníky proti tomuto systému, někdy médií označovaný jako »bojovníky proti globalizaci«. I oni bojují, slovy George Engela proti »systému, který umožňuje jedinému individuiu za několik měsíců let shromáždit miliony dolarů, zatímco ozebráti miliony lidí«, a oni se nebojí pouliční konfrontace s jeho policejní ochrankou, byť tentokrát nestřílejí z winchestrovk, ale zato stříkají z vodních děl, vypouštějí slzný plyn a střílejí gumové projektily i ostré náboje.

Mnohem větší problém by asi s těmito názory chicagských mučedníků měli ostatní, kteří se k tradici prvního máje hýdli. Je docela komické představit si je roku 1886 v Chicagu. Co by tam asi tak dělali? Docela pékně to shrnu prvního projevu Československé anarchistické federace: »Odborářští představitelé by se nejspíš došli distancovali od pouliční akcí, označili protestující za nezodpovědné živly a jejich požadavky za přemíšťanou a vzpružití se ekonomické nutnosti, tak jako to dělají dnes. Sociální demokraté a bolesvici by se praktikovali se stejnou plníčkou: všechna vyloží, jen když budou volit naši stranu. A fašisti, kteří dnes měli rovněž tu dřívost uspořádat svou demonstraci, by přišli jako našení divci zaťatou popravou oné čtvrti anarchistů.«

Ano, tyto prudy nemají co říct s autentické tradicí prvního máje. Právě napoprvé v historii ji pouze rozmláňovaly a pořibívaly. Je pravda, že původní první máje byly organizačnou socialistickou stranou, to bylo ale ještě v situaci, kdy se zdalo, že cele hnutí pracujících má jeden cíl - a to společnost rovnosti, samosprávy a společenského vlastnického prostředku, cíl který tehdy nazýval pojmenem »socialismus«. Krátce na to se ale toto hnutí začalo diferencovat. Projektovalo se to i v Čechách. Zatímco první oslavu prvního máje byly radikálně a důstojně, a pod hřebenou tehdejší sociální demokracie byly jediným z jejich hlavních organizátorů Vilém Körbel, byl tento veřejný český socialistický hnutí krátce poté vyloučen pro své anarchistické názory o kritiku sociálnědemokratického vedení a další sociálně demokratické oslavu prvního máje byly stále krotší a krotší, zatímco anarchisté se nevrátili a organizovali v Praze i severních Čechách propagandní akce a demonstrace, při nichž docházelo i ke střetu s policií.

Jakou příležitost k bilanci poskytl letošní první máj po vše než sto letech prudoum, které se vyvinuly z tehdejšího jednotného socialistického socialistického hnutí? Nepochod. Sociální demokracie, která chtěla »přinést socialismus prostřednictvím voličům uren a reformem« reformovala především samu sebe, a dnes je poskůšený úřibzřem kapitalistického systému, občas připuštěným k moci aby systém trochu »zlepšila«. To, co původně, rozmláňovaly nežlebky, byly radikálně a důstojně, a pod hřebenou tehdejšího socialistického hnutí prakticky rezignovaly už i na tento pojem. Bolesvici se rozehodli zavést socialismus revoluci - k revoluci sice došlo (oni sami na ní měli ještě tak to nejméně zásluhu), ale to, co dříve k nim přinesla, připomínalo mnohem spíše nezocialismus než jakéhokoli despotu. A odhory? V lepších případech se jim někdy podařilo vymecit alespoň trochu slunečního podimky pro život pracujících v některých odvětvích v některých zemích - ovšem všechny si to vlastní vynahradili na úkor těch ostatních. Ve většině případů se jim ale stejně podařilo vylepšit životní úroveň tak akorát jejich vlastních předků. S radikálními odhory z doby socialistického hnutí každopádně nemají jejich centrály mnoho společného. Proto byla letošní ranní akce anarchistů, konfronující představitele sociální demokracie a především odbornou zálohou záležitou, stejně jako snaha nechat na anarchistické demonstraci propagovat bolesvické sekty.

I anarchistům bylo slyšně vycítil. Promluvili těch několik měsíců šanci, které jim dělaly příbuzní (i když je otázka, jestli je slyšně nepronášen), mnoho jich zradilo své myšlenky a přešlo na některou z uvedených stran nebo se zapojilo do budování kapitalistické společnosti. Na druhou stranu zůstalo samo anarchistické hnutí prakticky na stejných pozicích jako před sto lety, nezkontrapované mocí, o níž nikdy neusilovalo, a stele oslavující svými myšlenkami nový protestní hnutí, vyrovnávající se s novými problémy. Právě proto se mohou anarchisti s čistým svědomím hlašit k tradici prvního máje - jako jediní nezradili jeho původní myšlenky, jako jediní mluví dnes stejně jako před sto lety o světě bez moći, mojekru, autorit a nadvlády.

Můžeme si to ukázat ještě na jednom příkladu, který se rovněž týká prvního máje. Už dříve jsem jasné nejavej na své obzor. Tímto článkem je dělnický manifestace prvního května, jejíž pokojný a legální příběh jsme my anarchisté nezchvalovali a stále neschvalujeme - protože jediná svoboda je ta, která se vezme, nikoli to, která se vyzebívá. Tato manifestace nicméně zneponějí všechny vlastnosti, které ji charakterizují. Ze všechny poslanců a městských radnic, samozvaných socialistů, vede plébiscit a slídyvíticů (ti zastoupeni jsou všechny stranami), přelákatících mezi vladou a městským úřadem, které chtějí spojit, a proletářem, kterého chtějí využít, tu je bezjemný zášlust, který sice úplně nechápe společné žerty politiky, který nicméně trpí a číhá blídu, a ožírá býtého dosudné nejvyšší stupně, až poměry budou neudržitelné, porozumí bleskem osvěty tomu, co si nemohl osvojit dlouhou naukou o teorích. A pak se neví, co může přijít, nebo spíše, vět se to: je to revoluce, začátek osvobození. A vlasta má strach, vět úřadům prond sledovat a úřadové prond sledují.

Boujíce proti stávajícímu společenskému pořádku, jež vždy, poni soudcové, také vý, poni soudcové, jste povoleni hýjeti, prohlásivše nás za zralé pro Sainte Pélangi. (výzva pro politické provinile - pozdnáka Volné listy), jsme vydáni nebezpečním bitvám: bijeme si osme biti; je to tak důsledné a my neprotestujeme. Noapok, chm, že stářstvem když mám dokázat, třeba k vlastní škodě, jak dalece je vzdály tyk, ovšem pod podmínkou, že nám to vlasta milostivě dovolí.

Nedivím se, že nestříč dobrákové, kteří kdysi přijali republiku jako ideál svobody, pokroku, vlastnosti, v stých společenských, vpravivše se do svého běžného postavení spokojí se slovem republika, třeba bylo dokázáno, že vlasta republiky jest právě zpřetržkou jako vlasta království a císařství a to neproto, že je vlasta republiky, ale proto, že je vlasta.

Vlasta státu, pod jakýmkoli názvem, pod jakoukoli vrchní formou, pod jakýmkoli živým národním politiky nemá ve skutečnosti žádnou jinou úlohu než úlohu nucenou, nepopřitelnou, úlohu dělníků, od níž se nikdy neoddělíla a od níž se nemůže ani na jediný okamžik oddělit pod trestem neboť už vše všidlo; a touto úlohou je udržen pořádek, ne-li pořádek politický, který není velmi rozsáhlý a byl napadnán pokázdě, kdy nová skupina získá moc (neboť tato skupina má vždycky spoustu příteří a pomoci, jež musí odměnit), pak přinejmenším pořádek společenský, společnýho na rozdělení majetku, který je mnohem hubší. Dovolte mi párovat, popsat to, co nazýváte pořádkem.

Pořádek, v této společnosti společně na nerovnosti podmínek, a věčně zápasí zájmy, znamená dření slabšího silnějšího, vydírání chudého dělníka

bohatým cizopasníkem; to všechno srovnávašimi trestními paragrafy a posvěceno vašimi zákony.

Pořádek znamená snadnou možnost pro toho, koho vydráfní nebo náhoda, že se narodil v dobré rodině, učinily bohatým, z pouhého rozmaru aneb burzovním obratem vysvití prameny života stinné rodině.

Pořádek znamená pro toho, kdo nevládní nic mimo silu svých svalů a smyslů, svobodu změnit hladovou, nenajděti nikoho, komu by mohl prodat své schopnosti.

Pořádek znamená uvážení mladého proletáře do morny, které se nazývá kašárna, do morny, v které člověk zhodí, zadusí v sobě veškerou samozříčnost a vědomí, pětadvacet let proletáře zrozené za horou nebo řekou znátečné hranici - chudéky vydráfné a trýznělé jako on sám - a profit, o který nic nevládní, svou krev pro záchrannou majetku cizích, který je nazýván vlastí. A touto vlastí není jiného než kapitoly Rothschilda, uhlodly Schneidera, pokladny Jakurova!

Pořádek, to je prostitutka, dcera bídy, postavená k veřejné službě pro založení bavících se městských (uz to nejsou jen králové, kdo se chce bavit, neříkají pravidla). Je to tato prostitutka vyhazující na chodník tisíce nefrostic nepotřebných v práci nebo neschopných pracují své potřeby z toho, co vydělájí prací, protože průměrný deník mzdou žen je 33 sous, jak je dokázáno statistikou.

Pořádek, znamená, že požívají menšina nahromadí tolík přírodních pramenů blaha, které by mělo k dispozici lidstvo, a které by měly být podle spravedlnosti obecným dědictvím, tolík pokladu vyrobených pracující lidou, odsouzenou státu obcházet v kruhu blah jako zvíře ve své kleci až do dne, kdy vyděl vše rozdělit.

A konečně, pořádek znamená pro mocné právo vše lidí, všechno se odvážit, znamená pokryteckou společnost schovávající svou zlou pod falešnými barvami, vrhající závoj na své slabosti, stavět památníky svým zločinům a zdravici své katastrof, korunované halou státy, generály, ministry, jako velké muže. Je to samá společnost, nenechávající zbloudělým než právo všechno snášeti, dusící bez milosti veškeré jejich tužby. Je to spravedlnost osvobojující Wilsona (ze života prezidenta republiky Grévyho, známý svíndel s lidy později Válka listy) a zároveň pěst četníka drapující límeček tuláka, jehož vinou je to, že je bez domova.

To je tedy ten vás pořádek, který my, anarchisté, chceme rozdítit, tak rozdítit, aby z něj nic nezůstalo.

Pónové! Příští mozi vám k dobrému tónu milovitou o našich násilích, ptám se vás ale (a teď se neptáte) úředníka oděněho červeným šatrem, ani důstojného soudu, ani člověka, který jím zůstal i pod tímto červeným šatrem a důstojnosti soudcovskou), ptám se vás, co je nejdůležitější? Chcete jíto my, anarchisté, všechny včetně prostředí znítí pořádek tak hnusný, aneb chitt, jak vás, její udělil? Pořádek, který na prahu dvacátého století, kdy věda znášobuje svoje dary, kdy výrobky přebývají v poměru tři ku jedné, kosi více obětí než nejkrvavější revoluce?

Všechny vás, ur už mají jakoukoliv formu, se ohání téměř samými argumenty: bůh a moje právo - svoboda, veřejný pořádek - volnost, rovnost, bratrství. Úřady, kněžství, policie, armády a kapitál jsou přirozené opory tohoto pořádku, nosí chrániči nerovnosti a výsady společenské, které my anarchisté napadáme proti všem vás. Zváli jste, pónové, vý, jež bezpochyby za utopisty pokládáte lidí, kteří se jako my chtějí oběti bez pánu, zváli jste, že po celé století Francie zkusi všechny formy vásy, absolutní monarchii, ústavní císařství, konzulát, republiku, a pokádáte nové moc byly tak špatná a společenská zlá zůstala tak nezměněná, že lid nevěděl, jak si pomoci jinak, než novou revoluci? A není tedy, když všechny vás byly špatné, logický výsledek obětí se jednoduše bez nich?

To je tedy výsledek, který hlkají anarchisté. Je souladu s lidským citem, tak dlouho trpícími vašimi zákony, vašimi předsudky, vašimi okovy a toužcím po práve svobody, v souladu se směřováním mas ke zbabecné zájmové hospodářských, socialistů a víc a víc pokračující politické decentralizaci, anarchii; v souladu s neutrálně pokračující vývinou myšlenek, neboť až anarchisté řekou: "neoporte bujme vás vásy", už tu jasni nebudoť tiskové soudy, které by mohly zadržet.

A to je také to, v čem se rozchodíme od toliko stran politické opozice, všechny reformistických, i od těch které se označují za socialisty - věru! dnes,

kdy vás vše dle socialismu tak silně, že i panež a německý císař se sami vydávají za socialisty, hladové trouby této strany nemají ve skutečnosti jiný ideál než dostat se buď do sněmovny aneb městské rady, tady k přepýšenému postavení. Také je třeba je slyšet: Oni uznávají, že jsou všechno výborné ve nejlepším z možných světů, že jsou užně vzdálené zájmy a to zájmy národního hospodářství, tykající se nynějšího rozdělení majetku. "Avšak," doplňují to tito dobrí apoštoli, "jestli se tyto opravy nepronájdou, je to vinou toho, že vlasta je ve Španělských rukou. Ať se tedy změněná vláda o dají otěže nám, a vše bude dokončeno." To je věčná mikva citědlostivých a žárlatných.

Není to ale mluva anarchistů. My neříkáme: "My jsme lepsi než druzi", my říkáme: jsme lidé jako jiné, majíci též své slabosti a chyb. Když bychom byli u vás, nemohli bychom si počítat lepu než druzi. Lid sám vlastní raječnost svého Štěsti, zorganizovaní práce ve všem spoletnosti nemůže být úkolem nikoho jiného než samotných pracujících, jediných, kteří v tomu jsou oprávněni. A Proudhon, tento bystrozraký genius předvídající anarchii, zvolal před námi: "Kdokoliv k organizování práce vold kapitál aneb stát, lze."

Zkoumají se vás, kdekoliv mimo v úředních ošumělých tiskopisech, onebo i v těch, doveleli člověk přemýšlet, dělají pokračující lidstvem během století, pozdě, že tyto pokroky vykoupeny byly vzpourami všech druhů: vzpourami proti zákonům, vzpourami proti náboženským zásadám, vzpourami proti zchytalostem, proti předsudkům, bez ustání směřovaly k pokročilému omezení panovního vlivu, a co toho lze usoudit? Co jiného, než že konečný pokrok bude úplně vymýcen tohoto vlivu ze společnosti, které uskuteční prorocký výrok filosofa Fichteho: "Přide den, kdy lid budou dosti svádomí, aby se oběsti bez jakéhokoli vlastního prostřednictví ve svých styčích společenských."

Ponevadž chceme rozbit dnešní společenský útar, že ho snad řečeno, že chceme rozprášení se jednotlivci zemí občanů v poušti, že se znovu chceme chopit kamenné sekery našich předejínných předků a spát v jeskyních? Rozhodně ne. My též a hlavně milujeme blahobyt a nemíníme se rozložit se skladem myšlenek a znalostí, s přejemností nahromaděnými pokoleními. Ale chceme, aby se užíval každý.

Ano! Bezejmíni, jak tvrdí jeho nevědomí pomlouvací, pouhý návrh člověka přišel dlouhou tlačenou životem, k přirozenější volnosti; není jen zdaleka viditelným idelem, zdravěním filosofy; není pouze větlení doktrín geniů, novým Fourierem a novým Cabotem; odpovídá samotným tužbám zástupců, logickému souladu udlostí; o to je jeho životní síla, to zajistuje jeho příchod: na hodiny vzdálené tomu, aby se vznádlo v oblastech má základ pevný, nezničitelný, řekl bych, až se často toho slova zneužívá, vědecký.

Bezejmíni, že je nové slovo, spojené už ne hierarchické a autoritativní, jak ve středověkých cestách (soustava, k níž by nás chtěli přivést některí z katolických i-socialistů) nýbrž volné, projevující se ve všech oborech lidské činnosti, v temesech, uměních, vědách, beroucí dřízení světa a tvorící nové formy společenské. Jsou to skupiny dálších pracujících v jedné zemi (protože společenský převrat nebude na jednom místě a bude mít dopady všude), ale v celém světě, ve smířeném světě. Tato republika práce nebude mít nic společného s vlastníkem voří republikou. To je zřejmé společnost, jejíž útar my, kterým se příslí, že se pouze vznádlo v oblastech, můžeme definovat dvěma slovy: SAMOSPRÁVA NÁRODOHOSPODÁŘSKÁ. Bezejmíni a budoucnost lidstva.

Bezejmíni je jediným slovem nový společenský organismus, který možná nevidíte, který se ale tvoří v tomto okamžiku a v jiném příhodném okamžiku, a jindy než myslíte, vyloučí organizační, nynější, příslušnou opořebovou, příslušnou tvratvi.

A protože my, anarchisté, máme v budoucnosti poslední filosofické, svobodonošné, a ur už se třikrát cokoli, čistě lidská, nic, nic, nic nás nezdrží od ONDREJ SLAČALEK

Squat Mlýn VALCHA Dvůr Králové

Dům č.p. 207 v ulici Jiráskova byl obsazen na podzim na konci října 2000. Přiblíženě rok po té, co jej opustila poslední obyvatelka paní Zemanová. Budova mlýna ovšem chátrala už velmi dlouhou dobu. Za dob státního zahraničního, kdy byl na poměrně velkém pozemku cca 15 000 m² postaven komplex skleníků, dílny s garáží a malý budovou kanceláří, nebyly prováděny žádné opravy a údržba. S změnou systému se zahraniční ruši a svoje podnikatelské střet zde zkouší stavební firma NYPPCO. A ežítko penze se někam odkudsi díky se přijímá, zádky se neplní, penze se převáží a přepsívají, stopy maskovány a mazdy se nevyplýkají. Ti, co věřili, si stěžovali a tak soud určil správce konkurenční podstupy jaksišing Krejčík z Prahy.

Přiblížený týden po obsazení přichází "pochybny jednatel" a jménem ing. Krejčího vyzívá k okamžitému vyláknutí budovy, tzn. do jedné hodiny. Jeho ndvří je odmítnut, vyrůzíte proto polici. Dům byl zajištěn zevnitř a čekalo se na příjezd pruhového auta s opikemi. Vyhružka se nepovídala. V listopadu se částečně opravilo střešno a obydlo se druhé patro. Přistěhovali se soudruži ze "stuku", odkud byly vystěhováni majitel panem Kuželkou v doprovodu policie. (Tento squat-státek jsme se pokoušeli bránit. Pan Kuželka ovšem nachal traktorem strhoun pílehlou stodolu a vyhrožoval stržením obytné budovy bez ohledu na osobní věci squatterů vnitř.) Počítalo se s úklidem a opravami hospodářské části mlýnice. Zprovoznit se vodo a elektřinu. V prvním patře byla vybudována společnost místnost, kde se scházely 14 obyvatel a hosti. Ve druhém patře se opravil prostor pro jubilejně první exhibici moderního umění, které se mělo konat 7. dubna, dole měl prostor fungovat jako galerie. V posledním patře se nacházela umělecká dílna "atelier". Ještě v listopadu nás, resp. Jarudu navštívila paní Zemanová. Přišla si pro své věci co tam nechala a předala Jirku kří. Kříkže její rodina na mýně žije od konce 1. sv. války aby mlýnská a že je proto moc ráda, že zde někdo bydlí dům opravuje a udržuje po dlouhé době zanedbávaný, neboť k tomu jsou domy když ne k bydlení. V průběhu března po dokončení oprav druhého patra se začalo s instalací moderních předmětů, obrazů a textů.

Přirozeně jsme bydely upravený zanedbávaný prostor, kde jsme chtěli poklidně žít v komunitě, pracovat a využívat kulturně-sociální aktivity. Se sousedy jsme měli dobré vztahy, domluvali jsme se tedy, že bude všechno v pořádku. V listopadu na mlýn zaútočili nazi-skiaheads, ale statili vyloučit jen několik

okenních tabulek a zahajovat než utekli. A to v mlýně byly pouze 4 obrázci. Zádne útoky se už potom neopakovaly

V pondělí 19. března k obědu nás navštívili 3 dvojstí "podnikatelé" z nich jeden jménem SVOBODA ndm před otáčími zamávají archem papíru s hlavouky NYPPCO, oniž by nám dokument dal přečíst a oznamil nám že ing. Krejčí ho zplnomocňuje k zajištění objektu a řekl kohokoli jednání s úřady nevýjimečně policií č. č. Reklže objekt měl být do jedné hodiny vyklenut. Znovu jsme omlouváli že je to jednací nemožné a potom beztek nemáme kam jet. Ve čtvrtek 22. března v 6:30 ráno se do domu vřítila policie a zajistila 12 obyvatel. Po odvedení těchto na stanici prohlášovali chlapci v "komínkových" kombinézách se psýchvami místnosti. Vysypali řuply, vyprázdňovali police, na zem hledaly knify, potraviny, obléčení a řídili to všechno promířovali. Převezdávali připojí kabely elektrických přístrojů, sluchátka od volnomen. Policie psi se proháněli po postelích a hledali něco pro zmírnění jejich abstinenciálních křež-bohušel. Na čtyři mlýnská psy byly ovšem objednána odchytová skupina. Zl. nákomu z nich se nepodařilo uniknout a byly odvedeny do místního vazebného ústavku s rozsudkem trestu odnětí svobody na neurčito. Po pojednání spíše příšněho podnikatelská. Ztratili se několik věci mimo jiné i penze a došlo k poškození úředního doku, tolik cestovního pasu, který policie nezajistila. Zámkou k razí bylo údajně klečidlo zbraní drog a říškovin. Násilní balítek když v tobak, prak a ročník růžové praku, gruluje. Nové hoši z laborky zkoumají dve neznaměrné substanci za slánky a cukřenky. Policie po více než 12ti-hodinovém výsluchu, kdy neposkytla zadřízený ani teplotu a odpovídající stravu, s plným obviněním z nedovoleného užívání cizích majetků. Když po propuštění přišli squatteři pro své věci, přivítal pan SVOBODA zřízenec ústavku ve službách městské policie pan Antonín se psem (pit) který vyhrožoval možným útokem psa, v případě že ihned neopustí svobodný pozemek.

Pokusíme se obhájit svůj důkaz na bydlení a přidělme dostupnými prostředky proti osobě pana "svobody", i tomu co mu umožňuje uplatňovat jeho vlast v současném státěm pravdu ižstěnu prostředí, a to i v této společnosti. Proti obkladu kterého vydává říšidlo svou brutální silou. Lidi, kteří ochotně a s chutí pomohli ing. Krejčímu ulevit si od nelehkých povinností správce konkuru a panu "svobodovi" prosadit jeho nápad jak přijít k tučné kosti a nemuset se svádět s ostatními psy. Plivu na psy a plivu i na psa.

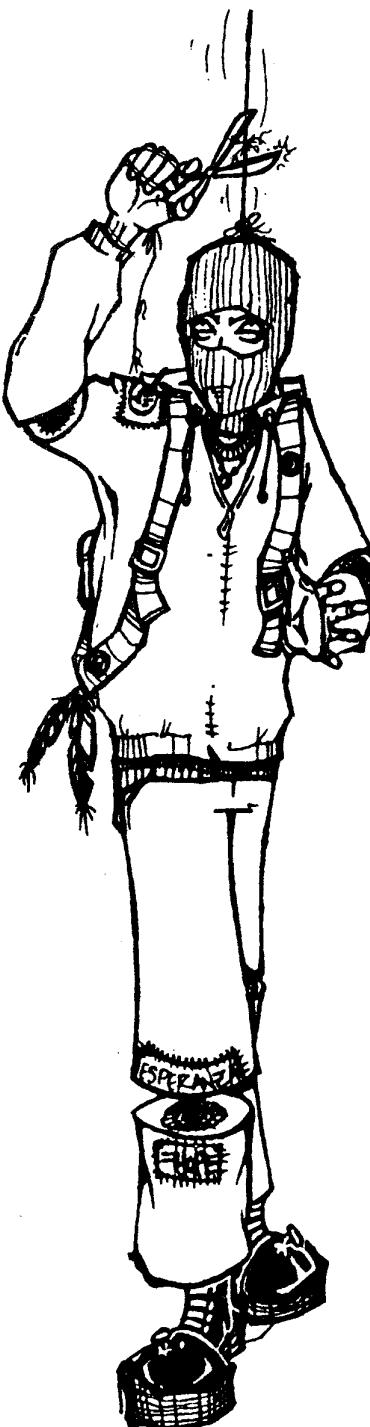
VLADIMÍRA BUT

území bylo rozpůleno poté, co se u Torgau sešly americké a sovětské jednotky. Přesto vedly německé jednotky boj dál. Nyní již s cílem probít se na západ a dostat se do amerického zajetí. Vyhledky smrti v sovětských gulažích byly silnou motivací pro snahu za každou cenu dorazit do britských či amerických zón. Na východní frontě se vedly v průběhu celé války nelostní boj ve všech ohledech - i situace zajatců na obou stranách nebyla nikterak růzová. Obě strany zde porušovaly jakékoli dohody o zacházení s válečnými zajatci - sovětí vojáci v Německu živořili ve speciálních láborech, po tísících umírali na epidemie či podvýživu. Rovněž stav zajatých Němců byl alarmující - např. cca 96 000 zajatých po pádu Stalingradu počátkem února 1943 jich sovětské zajetí přežilo pouhých 6 000. Proto Němci, když viděli zatahosti situaci, snažili se Sovětům uniknout. Z hlediska přesunu jednotek na západ mělo klíčovou roli území Čech a Moravy. Fronta se pohybovala přibližně kolem moravsko-slovenských hranic (těžké boje byly vedeny např. kolem Mostů v Jablunkově), klíčové komunikace většinou vedly skrze Prahu. Proto také došlo k tak zřívným reakcím německé armády na povstání. Pražské povstání stejně jako vzpoury v jiných částech republiky zpomalovaly Němce na jejich životně důležitých přesunech, v nervozní atmosféře často docházelo ke zbytečnému vraždění.

Povstání v Praze začalo 5. května, tou dobou již Němci ztratili kontrolu nad mnoha městy, čížími armádami ještě neobsazenými. Postupně se Schörnerovým jednotkám dařilo povstání zvládat, lze říci, že sovětské tanky přijely opravdu v poslední chvíli, byť až po oficiálním konci války. Zároveň je třeba dodat, že vojska 3. americké armády mohly do Prahy dorazit již někdy 6. května, byly však zastaveny politickým rozhodnutím založeném na spojenecké dohodě z Jalty. A tak v Praze dál umírali většími skupinami, často dobrovolníci povstalců. Většina se po významnou, často dočasnou bitvou v Pražském povstání i Vlasovci. To byly ruské jednotky generála Vlasova, bojující proti sovětskému režimu po boku Němců. Na území Čech se jich v té době nacházelo přes 20 000. Skládaly se jednak z lidí postižených bolševickou diktaturou (v počátcích německé invaze do SSSR byly Němci často vtipáni jako osvoboditeli, to se však záhy změnilo...), jednak je tvorili např. ukrajinskí nacionalisté. V posledních dnech války se Vlasovci prolí v Němcům obrátili a přitáhli do Prahy pomocí povstalců. Vážili velkou část německých sil a vybojovali mnoho šarvátek. Většina z nich se po válce dostala do britského zajetí. Britové je později vydali Sovětům, čímž podepsali jejich rozsudek smrti.

Pražské povstání v podstatě ukončilo boje na území ČSR, izolované jednotky Wehrmachtu a Waffen SS se místy bránily až do 12. května. Památku obětí pražského povstání, celé Druhé světové války a fašismu si již tradičně připomněli anarchisté. Asi 40 lidí se zúčastnilo pietního aktu, který 6. května pořádala Antifašistická akce v Praze. Na náměstí Miru přečetli pořádatelé projev, v němž vzpomněli oběť fašismu v minulosti a připomněli fašistické tendenze dneška a jeho oběti. Poté se antifašisté vydali na pochod k budově rozhlasu, kde položili věnec a drželi minutu ticha. Policie opět ukázala svůj názor na antifašismus,

když při pietním aktu asislovaly desítky robocopů z pořádkové jednotky, v okolí bylo rovněž mnoho policistů v civilu i uniformovaných pochůzkářů, téměř všichni účastníci byli legitimováni a natáčeni, což se samozřejmě netýkalo několika v okolí se potulujících neonacistů. Během přesunu antifašistů k Rozhlasu, který se uskutečnil po chodníku, zablokovala policie několikrát cestu nesmyslné dopravy, jeden z účastníků pietního aktu byl během přesunu zpět na náměstí Míru udeřen kolem se přesunujícími policisty. Státní správa tak opět vyslala signál, jak bude vypadat avizovaný tvrdý postup proti neonacistům - opět vidíme pouze šikanování nenásilného shromáždění anarchistů. U pražského Rozhlasu se ten den konal také oficiální pietní akt, v okolí samozřejmě nebyl ani jeden policista ze zásahovky. (PZ)



Další bitva v boji proti kapitalistické globalizaci

Proti Americké zóně volného obchodu

Quebec, 20. - 22. dubna 2001

Situace v Quebecu připomínala válku. Jenom jedna strana však měla opravdové zbraně...

"Když jsou zákony nespravedlivé, je zločinem nepostavit se proti!" - José Bové, francouzský farmář, který se při protestech proti ekonomické globalizaci podílel na zničení pobočky restaurace McDonald's.

"Skuteční násilníci jsou ti, kteří se na summit připravovali nakupováním slzného plynu, plastových kulek a pepřového spreje. i, kteří ustanovují zákony a nařízení odsuzující stovky tisíc chudáků k životě na ulici, ti, kteří nechávají farmaceutické korporace vydělat miliardy na nemocích způsobujících smrt miliónů lidí, ti, kteří si patentují život a vytvářejí závislost a hlad. V krátkosti ti, jenž upřednostňují svůj zisk před životem. To jsou ti, kterých se máme bát - ne anarchistů." - komunike černého bloku.

"Nemějte strach z černého bloku. Mějte strach z modrého bloku (policie) - ti se nestarají o nenásilí." - Jaggi Singh, jeden organizátorů protestů.

Byla to nejdražší a nejrozsáhlejší policejní operace v kanadské historii. Lidé byli vráceni z hranic. Devadesát lidí z tzv. "seznamu preventivních začlenění" mělo být zatčeno těsně před summitem. Šest tisíc policistů v zásahové zbroji se štífy, vodními děly, pistolemi a puškami s plastovými kulky, slzným plynem a dýmovnicemi chránilo zakázanou zónu. Ta byla obehnána třímetrovým plotem dlouhým tří a půl kilometru a vstup byl povolen jen na zvláštní povolení. Ostatní mohli očekávat zásah granátem ze slzným plynem.

Ten víkend se sešly hlavy 34 amerických státu na tzv. Americkém summitu. Mezi jinými věcmi bylo na pořadu jednání dokončení příprav na ustanovení Americké zóny volného obchodu (Free Trade Area of the Americas - FTAA). Ta se má stát největší podobnou zónou na světě, která obsahne celou Ameriku od jižního po severní konec s jedinou výjimkou Kuby.

Obchodní standarty

Dohody o volném obchodu jsou šlehačkou na dortu světových lídrů, tvrdících, že globalizace vyřeší všechny problémy. Tyto dohody eliminují "obchodní bariéry" - odstraňují nepohodlné zákony jako ty na ochranu přírody či ochranu práv zaměstnanců a prosazují privatizaci všeho, včetně základních služeb jako zdravotnictví a vzdělávání. A pro koho jsou tedy dohody o volném obchodu výhodné? John W. Warnock, kanadský ekonom a autor knihy "Jiné Mexiko: Severoamerický trojúhelník dokončen" to vysvětluje: "Mexiko bylo vždy charakterizováno nerovností, ale tato nerovnost se značně zvýraznila pod neoliberálním režimem." 73 % populace žije v chudobě, 45 milionů v extrémní chudobě. Od podpisu NAFTA (Severoamerická zóna volného obchodu, týkající se USA, Mexika a Kanady), výdělek v Mexiku poklesly o deset procent, zatímco produktivita práce stoupala o 45 %. Mnoho zaměstnanců nyní pracuje 12 hodin denně namísto dřívějších osmi. V roce 1998 vydělával průměrný mexický dělník v automobilovém průmyslu třetinu toho, co stejný dělník v USA. V roce 2000 to již byla jedna dvacetina. Warnock pokračuje: "Neoliberalismus a NAFTA byla dobrá pro velké korporace a ekonomické elity Mexika. Mexické banky vlastněně a vykradené mexickými elitami byly dvakrát zachráněny před krachem mexickými daňovými poplatníky. Nezákonny drogový průmysl jen kvete a stal se důležitějším než naftový průmysl. Volný trh a přeshraniční doprava ho udělá ještě snažším Mexičanům vědí, že jejich země zaostává za USA a Kanadou v každé oblasti. Kromě přímých výdají na vzdělání, zdravotnictví, rozvoj venkova a výzkumu jsou velmi nízké. Není překvapením, že většina lidí, včetně vysokoškolsky vzdělaných odborníků, nevěří, že je po něm zóna volného obchodu nějakým přínosem."

A to jsme ještě nezmínilí přírodu. Podle Siarry Clubu se celkové znečištění Mexika od podpisu NAFTA zdvojnásobilo. Jak již bylo řečeno, NAFTA umožňuje korporacím soudně vymáhat zrušení zákonů na ochranu přírody či bezpečnost při práci, protože ty tvorí překážku volnému trhu. V srpnu roku 2000 vyhrála podle pravidel NAFTA americká korporace Metaclad na mexické vládě 16,7 milionů dolarů kompenzaci a právo znečistit oblast v Sam Luis Potosi poté, co lokální protesty zamezily výstavbě závodu na ukládání a zpracování odpadu, který mohl znečistit vodní zdroje.

NAFTA ale zasáhla i USA, kde jejím důsledkem přišlo o práci přes milion dělníků. Průmyslové korporace totiž přemístily své závody těsně za hranice z Mexikem, kde si mohou najmout levnější pracovní sílu.

Navzdory slibům o mexickém ekonomickém růstu (což je samo o sobě pochybné kritérium, které nevypovídá nic o skutečné kvalitě života obyvatel) jsme byli svědky jakéhosi "rozvoje," čili výstavby průmyslových továren, pouze v regionech na hranicích s USA. Díky této zvýšené průmyslové aktivitě, je v této oblasti třikrát vyšší výskyt některých chorob, včetně rakoviny, než je celostátní průměr. To je důsledek nedostatečného čištění odpadních vod a nedostatku pitné vody.

Co je FTAA?

FTAA je formální jméno pro rozšíření NAFTA. Toto masivní rozšíření je projednáváno tajně a jednají o něm ministři obchodu dotčených zemí. Cílem FTAA je rozšířit model NAFTA, model privatizace a deregulace, model "všechna práva korporacím." FTAA prolhouší negativní efekty dohody NAFTA popsané výše. Mexičtí pracující budou moci být nahrazeni dělníky z Haiti, Guatemaely nebo Brazílie, kteří jsou v mnohem horší situaci a jsou tudíž mnohem levnější.

Povzbuzena vlivzvěstí u NAFTA, USA zorganizovaly první Americký summit v Miami v prosinci 1994. Ministrů průmyslu všech amerických zemí souhlasili s ustanovením celoamerické zóny volného obchodu. Od té doby se v celé věci neudál žádný pokrok až do summitu v Chile v dubnu 1998. Zde se 34 zemí dohodlo na ustanovení "Komise pro jednání o trhu" (Trade Negotiations Committee - TNC), skládající se z místopředsedů ministrů průmyslu a vedené Dr. Adalbertem Rodriguezem Giavarinim z Argentiny. Vyděnáváči též souhlasily se strukturou devíti pracovních skupin, pracujících na největších oblastech, kterých se FTAA týká. Mimo jiných např. zemědělství, služby, investice, autorská práva, anti-dumping atd. Od roku 1999 se tyto komise schází každých několik měsíců. Přes to, že dokumenty o FTAA jsou tajné a tudíž veřejnosti nepřístupné, přes 500 největších korporací k nim má utajený přístup skrz systém "poradních komisí," kde jejich zástupci "radí" vyjednavačům USA.

Organizace jako Organization of American States (OAS), Inter-American Development Bank (IDB), a UN Economic Commission for Latin America and the Caribbean (ECLAC) také kráčí touto cestou. Nevládní organizace požadovaly ustanovení pracovních skupin zabývajících se demokratickým dozorem, lidskými a zeměstřaneckými právy a ochranou přírody. To však bylo odmítnuto a namísto toho byla jmenována vládní komise pro občanskou společnost, která má reprezentovat zájmy občanů v TNC. Tato komise je však pouze fraškou, neboť obyčejní lidé nemají možnost se na její práci jakkoliv podílet.

FTAA také slouží jako nástroj pro společnosti produkující geneticky modifikované (GM) potraviny, neboť všechny země budou v rámci "volného trhu" nuteny tyto potraviny akceptovat bez jakýchkoliv omezení. Mnoho organizací z celého světa však varuje, že biotechnologie světový hlad nevyřeší, ale naopak prohloubí. Tradiční zemědělství rozvojových zemí se dostane do závislosti na nadnárodních korporacích. Zemědělci budou muset každý rok znova nakupovat drahé osivo namísto uschování části své úrody na příští rok, protože GM rostliny semena neprodukují. Pokud uspěje FTAA, povýší zájmy korporací jako Monsanto nad zájmy hladovějících lidí ve třetím světě.

Amerika mobilizuje

Stejně jako při přípravách protestů proti summitu WTO v dnes již legendárním Seattlu, i proti summitu o FTAA mobilizovala řada různých organizací a skupin. Hlavními organizátory

byly anarchistické skupiny CLAC a CASA z Montrealu a Quebecu. Dalšími pak nevládní organizace, odbory atd.

Přípravy na protesty začali několik měsíců předem. CLAC a CASA vytiskly množství letáků o chystaných protestech, pořádaly mítinky s obyvateli Quebecu, kde vysvětlovaly své názory a důvody demonstrací. Díky této informační kampani se například několik stovek lidí nabídlo, že u sebe ubytuje několik protestujících.

Nespala však ani policie a korporativní média, která několik rovněž po několik měsíců rozširovala strach z anarchistů a vykreslovala obrázek zničeného a vyrabovaného města. Okolo místa summitu byl vystavěn již zmíněný tří a půlkilometrový plot a do Quebecu se začali stavat policijské oddíly z celé Kanady. Do skladu bylo navezeno desetitisíce granátů se slzným plynem a stovky krabic s plastovými a pryzovými kulami. Pro demonstranty měly být také neprodrysně uzavřeny hranice, neboť rozsáhlá mobilizace probíhala také v USA.

Několik dní před akcí se lidé začínají vydávat do Quebecu. Stovky jich jsou vráceny z hranic, některé jsou cizineckou policií na hranicích zadrženi až přes celý víkend až do pondělí. Vráceným lidem jsou fotografovány zavazadla a osobní majetek jako diáře, telefonicky či časopisy. Z hranic se dobrovolně vraci také newyorská Ya Bast! poté, co několika jejich členům není umožněno vstoupit na kanadskou půdu.

Boje v ulicích

První velká demonstrace se konala 20. dubna. Již před začátkem demonstrací bylo bezdůvodně zatčeno několik desítek anarchistů. Demonstranté se od pátečního rána scházeli na ulici před kampusem Laval, který se stal centrem aktivistů, podobně jako během protestů proti MMF a SB v září minulého roku v Praze. Připravovaly se zde transparenty, varilo se jídlo a některé demonstranté zde také bydleli. U stěn bylo několik velkoplošných obrazovek s aktuálním zpravodajstvím z demonstrací.

Shromážděný dav vyrázel na velice dlouhý pochod, zhruba pětikilometrový. Jakmile se však přiblížil k centru, začal skandovat hesla, bubnovat a tančit. Za celou dobu pochod nepotkal jediného policistu. Celý Québec byl naprostě nechráněný, neboť policie se soustředila na ochranu zakázané zóny. Demonstranté mohli zapálit a vyrabovat celý Québec a policie by si toho snad ani nevšimla - jak zřetelný kontrast s několikaměsíční propagandou o zlodějích a rabiátech táhnoucích na Quebec! Nicméně, lidem v Quebecu to dokázalo, která propaganda jim lhala - a nebyla to ta aktivistická.

Před tím, než se aktivisté dostali k plotu, aby vyzváněny byly se rozdělili na tři skupiny. Do zelené měli jít ti,jenž nechtěli riskovat zatčení. Žlutá část demonstrací se měla věnovat nenásilné občanské neposlušnosti ve stylu Ya Bast!, a konečně rudý pochod byl určen pro radikální a militantní akci.

Právě ten se chvíli po třetí dostal k plotu, chráněným železnými barikádami. Za nimi stály stovky připravených policistů. Aktivisté začali mítat připravenými transparenty a vlajkami. Přes plot přeléto několik neškodných objektů, jako plastová láhev a malý plážový míč.

V několika momentech však demonstranté na plot zaútočili a s pomocí nůžek na dráty se jim podařilo zbořit rozsáhlou část bariéry. Po chvíli vahání se pak vydali vstříc policistům, ti je však vytlačili spět na úroveň plotu. Lidé začali skandovat a tančit. Po celou dobu přibíhali k probořené části plotu policejní posily.

Po chvíli přijely k zadní části demonstrace dvě vodní děla, která okamžitě zaútočila. Mezičím u plotu začali policisté pálit na demonstranty slzné granáty. Tím způsobila paniku. Aktivisté naštěstí dokázali znemožnit další působení vodních děl rozbitím jejich oken a dalšími útoky, které nakonec způsobily jejich odjezd a později už nebyla nasazena. Mnoho lidí bylo během ústupu zmláceno.

Díky průmým vstupům v TV a v rádiu však dorazili posily i aktivistů a v Quebecu se rozputala čtrnáctihodinová bitva.

Sraz na druhý den byl na dvacet hodin. To mělo být velký den - jestliže 20. bylo v ulicích mezi 15 a 20 tisíci, 21. tu mělo být navíc 60 000 protestujících odborářů.

Na místě srazu stálo podium, ze kterého byly čteny projevy a pouštěna muzika. Před tím, někdy před poledнем, skupina aktivistů obsadila prostor za plotem a začala zde hudební seanci, která byla slyšet několik bloků daleko. Chtěla tam bubnovat celý den a noc a narušit tak summit. Aktivisté zde pod nepřetržitou palbou slzných granátů a plastových kulíků vydřeli až do čtyř hodin odpoledne. Na pomoc jim přispěchal černý blok. Děšti kulky a granáty byly oplácen chlívami a kameny. Slzné granáty byly házeny zpět na policejní linie. Přední linie obránců měla na svou obranu štíty. Bitva trvala několik hodin. Bojovalo se i na jiných místech města. Policie jak smyslů zbaběná útočila

na všechny demonstranty, včetně zelené části absolutně nenásilných demonstrací.

Policejní represe a brutalita

Policejní represe byla nevídáního rozsahu. Již před protesty bylo zatčeno několik desítek anarchistů. Během akcí pak policie užívala jedovatý slzný plyn, který může způsobit rakovinu. V některých okamžicích bylo vystřeleno až 30 slzných granátů v jedné minutě. Voda, stříkaná z vodních děl, byla kontaminována slzným plynem.

Do davu bylo stříleno gumovými i plastovými kulkami. Několik lidí bylo zraněno po zásahu slzným granátem z bezprostřední blízkosti - policisté se neropakovali střílet jimi i v pouhého půl metru. Výjimkou nebylo stříleni plastovými a gumovými kulkami do hlav protestujících (je nutno napomenout, že do 30 metrů může mít taková kulka stejný účinek jako kulka ocelová).

Na aktivistické klinice bylo ošetřeno spousta zlomenin, popálenin, zranění na hlavách a v obličejových částech. Těžce zplynováni byli ze střechy blízké budovy aktivistické Food not bombs, kteří pod mostem rozdávali jídlo. Zasaženo bylo i sedmiměsíční dítě jednoho z dobrovolníků. Napadeny byly i naprostě pacifistické demonstrace, na kterých nedocházelo k žádným incidentům. Voda, stříkaná z vodních děl, byla kontaminována slzným plynem.

Police měla předem vytvořený seznam více než devadesáti lidí, kteří měla zatkout ještě před summiem. Také během akcí docházelo k zatýkání vtipovaných lidí, bez ohledu na to, zda se něčeho dopustili nebo ne. Mnoho lidí bylo svědkem nahlížeho a bezdůvodného zatýkání, kdy na ulici prudce zastavil anton s maskovanými policisty, zatáhl do vozu a procházejících aktivistů a odjel pryč. V jiných případech byly osobní neoznačené vozy.

Jeden z neaktivitnějších aktivistů Jaggi Singh, mluvčí anarchistické organizace CLAC, byl na ulici obklepen třemi maskovanými policisty převlečenými za "aktivisty." Ti ho srazili na zem, zbilí a zkopalí, naložili do neoznačeného vozu a odvezli. Jeho přátele, kteří se mu pokoušeli pomoci, byli zahnáni obušky. Jaggi se přitom neúčastnil žádné násilné akce, naopak vyzýval lidí aby opustili prostor před plotem. Byl zatčen proto, že působil jako mluvčí CLAC, veřejně projevoval své názory a návin je černé plati.

Během celého summiu bylo zatčeno 453 lidí, většina z nich během masového zatýkání. Mnoho zatčených strávilo až dva hodiny ve školních autobusech, bez možnosti navštívit toalety a bez vody. Ve vězení pak byli přinuceni se hromadně svařeni bez ohledu na jejich pohlaví - ženy dohromady s muži, a navíc před zraky davu policistů, kteří na adresu žen dělali oplzáv vtipy.

Muži byli umístěni do cel po šest, ačkoliv ty jsou pouze pro jednoho člověka. Voda v celách byla kontaminována, takže mnoho zadržených dostalo průjem. Zadrženým bylo systematicky odpíráno právo na slyšení před soudem. Byly pouze odvedeni do místnosti, kde byla kamera a obrazovka spojeny se soudní místností. Jejich právníci nebyly fyzicky přítomni, namísto toho byly v soudní síni. To je samozřejmě ilegální a zatčení toho jednání odmítl. Kuce u mnoha z nich byla stanovena na více než 500 dolarů.

Police také zaútočila na aktivistickou kliniku, kde byla demonstrantům poskytována lékařská péče. Pacienti i zdravotníci byla pod namířenými zbraněmi vyhnáni na ulici. Tam jim byly zabaveny plynové masky a všechno další vybavení včetně věcí nutných k ošetřování. Poté byly přinuceni odejít a klinika byla uzavřena. Zdravotníci se také stávali terčem útoků přímo v ulicích, když se pokoušeli pomoci lidem.

Terčem represí se stali i žurnalisté z Independent media center (IMC). Ti byli zatýkáni jako demonstranté, zatímco jejich kolegové z korporativních médií bylo umožněno chodit kamkoliv. Několik žurnalistů z IMC bylo zasaženo kulami. FBI prohledala středisko IMC v Seattlu se zatýkáním na Jonathana Jaye, který zaregistroval doménu www.indymedia.org. V zatýkání je uvedeno, že IMC nesmí publikovat zprávy o události, což je ilegální.

Hlavní zdroje:

- Independent media center (www.indymedia.org)
- A-infos (www.ainfos.ca)
- SchNEWS (www.schnews.org.uk)
- Mid-atlantic infoshop (www.infoshop.org/octa/ftaa_news)

PAVEL HOUDEK

Horká noc

střety v Quebecu v noci ze soboty na neděli minutu po minutě

Vysvětlivky:

CMAQ - univerzita, v jejímž areálu bylo centrum demonstrantů,
IMC - Independent media center, celosvětová síť nezávislých žurnalistů.

Sobota 21. 4. 2001

19:56 Food not bombs jsou při rozdávání jídla pod mostem tvrdě napadeni plynem ze střechy nedaleké budovy.

20:19 Gabe, sedmiměsíční dítě člena Food not bombs se nachází v prostoru CMAQ, aby bylo chráněno před plymem venku. Nicméně, plyn dovnitř stejně proniká a dítě je zasaženo. Dítě brečí, slzí a má rudý obličej, dokud není ošetřeno mediky a přeneseno jinam.

20:37 Asi tisíc členů černého bloku se seslo na Richelieu street a náměstí Cote d' Abraham, těsně vedle prostoru CMAQ. Blokují plot a zakládají velký oheň, kterým se chtějí chránit před útokem police, stojící od nich pouhých tří metrů daleko.

20:40 Police ztrácí kontrolu nad situací. Dostává příkaz vyčistit ulice. Přesunuje se za plot a zkouší čistit ulice v okolí ulice St. John. Používá neuvěřitelně množství slzného plynu a vodní děla.

20:49 Police pomoc vodních děl a slzných granátů pomalu vytačuje dav. Voda je kontaminována slzným plynem. Jeden aktivista vrhá na obranu molotovů koktejl, nic však netrefí. Téměř okamžitě se do předních řad staví pacifisté a ukazují mírové symboly.

20:51 Police ustupuje.

20:53 Na nadjezdu Dufferin-Montmorency je zapálen velký oheň, viditelný i bloky daleko.

21:00 Přijíždí tři autobusy a devět antonů plných policistů v zásahové výstroji.

20:13 Policie vyklízí aktivistickou kliniku.

21:29 Policie opět zatlačuje dav a používá více plynu, čímž dočasně rozpráší černý blok. Část však zůstává a staví novou barikádu.

21:30 Na obranu dřevěné barikády před zásahovkou jsou vrženy tři molotovy.

21:31 Policie na demonstranty vrhá hluškové granáty.

21:58 Jeden demonstrant je odvezen do nemocnice s podezřením na vnitřní krvácení po zásahem gumovým projektillem do ledvin. Žurnalista z IMC je střelen do hlavy a krváčí.

21:59 Na místě nejsou žádní novináři z mainstreamových médií.

22:01 Policie útočí na demonstranty a zatýká je.

22:10 Na místo přijíždí jako posily dalších 400 mužů.

22:16 Policie prohledává středisko IMC v Seattlu se zatýkáním na Jonathana Jaye, držitele registrace internetové domény IMC.

22:26 IMC je předložen soudní příkaz, ve kterém je zákaz šíření informací o události. Tento zákaz je ilegální.

22:29 Fotograf z mainstreamového médií je označen policií a je mu dovoleno jít kamkoliv. Reportér z IMC jsou zadrženi jako demonstranti.

22:31 Police obklíčuje CMAQ, avšak nemá povolení vstoupit.

22:32 Policie hází před areálem CMAQ

granáty se slzným plynem.

22:34 Policie za použití hlukových granátů vytlačuje dav dolů po Charet street.

22:38 Oficiální zpráva Amerického summuu oznamuje, že někteří delegáti se rozhodli odjet dřív.

22:44 Aktivisté prolamují bránu do bezpečnostní zóny. Rozsáhlý kus plotu je zbořen.

22:47 Auto, které jede vyzvednout aktivisty propuštěné z vězení, je zastaveno policií.

22:49 IMC dostává nepotvrzenou informaci, že tři policiisté byly zraněny homozněmky.

23:39 Právnický tým dostává zatím nepotvrzenou informaci, že zadření aktivisté jsou drženi v autobusech před vězením.

22:54 Právnický tým je zastaven policí, když jde vyzvednout demonstranty propuštěné z vězení.

23:04 Právnický tým popírá zprávu o zabitém aktivistovi. Ten je však v kritickém stavu po zásahu plastovou kulkou do krku.

23:18 Policie opouští IMC v Seattlu. Nikdo není zatčen a nic není zabaveno.

23:35 Policie zabavuje a ničí pásku nezávislému novináři s oficiálním povolením pohybovat se v zakázané zóně, když nahrává zatčené aktivisty.

23:42 Demonstranté znova staví dřevěnou barikádu, tento večer již po třetí. Policie je ostřeluje slznými granáty do té.

Neděle, 22. 4. 2001

0:29 Střely v ulicích pokračují. Aktivistická klinika, přestěhovaná do areálu CMAQ je plná zraněných. Vzduch je silně kontaminován slzným plynem.

1:20 Policie pomoci střelby a zatýkání vyklizí a obsazuje prostor před CMAQ. Neoznačená auta sledují odcházející lidi a několik jich je zatčeno. Policie míří zbraněmi na vstupní dveře do CMAQ, aby tak zabránila komukoli projít.

1:42 Police obsazuje vstup do CMAQ a zatýká všechny lidi stojící venku. Policie začíná s hromadným zatýkáním kohokoliv na ulicích.

připravil HOUDY

Aféra na univerzitě

Na přelomu dubna a května vypukla relativně značný ohlas kauza, týkající se politologického semináře o extremismu na filosofické fakultě Univerzity Karlovy. O co zde šlo?

Přednášející, doktor Zdeněk Zboril, chcel studenty seznámit s "extremismem" přímo, nikoli zprostředkován. Pozval proto na seminář mimo jiné například šéfa Vlastenecké fronty Skácela, tajemníka Národného sociálního bloku Filipa Vávru, ale třeba také pár lidí z naší redakce. Média, která to se značným časovým zpožděním zjistila, udělala z této semináře skandální propagaci extremistických názorů na univerzitní půdě, ve skutečnosti šlo ale o normální diskuse, na níž byly "extremisté" všech smérů usmrňování vedením semináře a velmi tvrdě propíráni studenty.

Průběh skandálu, který poté vypukl, včetně okamžitého zákazu semináře a jeho pozdějšího opětovného povolení, je asi dosud známý z mainstreamových médií. Těžko se můžeme po tom, co předvádějí v jiných kauzách, divit jejich žobů vůči tomu, že jsou někde hlášány "extremistické názory", byl na akademické půdě, ačkoli jindy jsou vůči neonacismu až podivuhodně laxní, a to v případech, kdy se jedná o jejich násilnost. I tak ale tato kauza připravila anarchistům dvě zklamání.

O první z nich se postarali lidé jako Jan Jaráb nebo Petr Uhl, tedy lidé, kteří si šlo vážit jako bojovníků za

Pohádka o revoluci

Mexiko má půl roku nového prezidenta, Vincente Fox (v překladu liška), někdejší ředitel mexické filialky firmy Coca Cola zvítězil ve volbách především díky slibu, že vydej vstří Zapatištům, respektive potomkům Mayů v jejich požadavcích. To zabralo.

Sest let trvající handrování subcomandanta Marcose s bývalou politickou elitou bylo také sest let vývoje celého zapatištěckého hnutí.

Kamarádi zleva

1. ledna 1994 byl prvním dnem "života" projektu NAFTA, čili zóny volného obchodu mezi Mexikem, USA a Kanadou. Mexiko mělo dodávat do procesu zejména levnou pracovní sílu a území s nedokonalými sociálními a ekologickými zákony (že používat levnější a neekologické technologie a sociálně zdrojů dělníky). USA především ty technologie a obiloviny včetně kukufice, Kanada tak např. Otevřel se zároveň prostor pro expanzi nadnárodních společností. Zóny volného obchodu jsou vždy zároveň regiony s narůstající bídou sociálně slabších vrstev. V Mexiku k nejslabším patří Indiáni. Jižní stát Chiapas má až 50% indiánského obyvatelstva. Dosud se živil především zemědělstvím, tedy pěstováním kukufice, která je naprostým základem jejich stravy. Dovoz levnější kukufice z USA likviduje jejich trhy a odsunuje je k životelení.

Tato jasná vize vyprovokovala skupinu levicových intelektuálů z univerzity v Mexiku City k radikálnímu útoku proti projektu. Navíc i už i bez NAFTA indiánské obyvatelstvo (ačkoli leckde většinové) žilo pod hranicí bídly a mimo jakéhokoli nároky na elementární lidská práva.

První den života projektu NAFTA se tak stal i prvním dnem vzpoury Zapatištů (EZLN). V čele se zamaskovaným mužem (známým jako Subcomandante Marcos) 2000 mužů i žen obsadili chiapské město San Cristobal de Las Casas a další střediska. Během týdne federalní vojsko na příkaz tehdejšího prezidenta povstání potlačilo, rebelové včetně Marcosa byli nučeni se stáhnout do pralesa. Tam vybudovali několik zapatištěckých center s novým (poněkud netradičním) sociálně správním zřízením. Jde o jakési komunity s militantrním (což je nutné) nádechem. Nejznámější je El Realidad.

V roce 1996 v San Andreas došlo k pojednání dohodě mezi vládou a Zapatištěmi o zlepšení postavení Indiánů v mexické společnosti. Zapatiště (resp. Marcos) formuloval zde všechny požadavky. Přes sliby vlády se sliby neplnily. Od té doby byl Marcos viděn jen na tričkách sympatizantů celého světa. Teprve po slibě o ochotě nového cocacolového prezidenta Foxa spolu s dalšími 23 zamaskovanými subcomandanty a čtyřmi autobusy změněných sympatizantů udělat turné po Mexiku s konečnou stanicí kongres v Mexiku City. "Býl odstín požadavků" je častou výtkou jak odpůrců, tak i sympatizantů.

Na Foxovi si Marcos vydupal (na oko se po týdnu čekání urazil a chtěl odjet zpět do buše) vystoupení v parlamentu. Fox naletěl, urazěnýho militantrho Marcosa si nemůže dovolit. Marcos (kupodivu!) do kongresu nepřišel, poslal ale 23 zakuklených dalších subcomandantů. Poslanci pravicové strany PRI opustili sál. Nejcitovanější projev byl subcomandantky Ester, jediné ženy ve vedení Zapatiště. Brojila zejména za emancipaci indiánských žen a přístup ke vzdělání.

Fox slibil stažení vojska ze základen, amnestii uvězněným Zapatištěm a pokus o přijetí Indiánského zákona, což jsou de facto požadavky z Dohody ze San Andreas.

Vojáci se postupně opravdu stahují, vězni jsou postupně propuštěni, Indiánský zákon (ovšem s omezením) je přijat. Marcos a ostatní se stáhli opět do Lancandonského pralesa. V Mexiku city zůstal comandant "Germán" jako vyjednavač v komisi COCOPA.

Meditace po flamu

Požadavky Zapatiště zahrnují prakticky jakákoli možná civilizační "práva". Od oprávněného nároku na půdu a správu svých území včetně rozhodovacího práva na využívání nerostných surovin ve státě Chiapas a rovnoprávné zastoupení v mexických úřadech, přes práva na svoji kulturu a tradice, až po emancipaci žen a vzdělanost.

V tradiční indiánské rodině je pozice ženy z našeho pohledu opravdu nerovnoprávná. O většině věcí ve společnosti rozhodují muži. Ženina role je v matce dětí a u "plotny". Ženy dřou na poličkách častěji než muži. Toho postavení je však tradiční. Není žádným objevem, že emancipace "býlých" žen má za následek obrovskou



rozvodovost, tedy rozpad rodin. (Jsem bílá a rozvedená emancipovaná žena.) V době největšího rozkvetu mayské kultury pozice ženy byla velice podobná té dnešní. Indiánské ženy jsou skvělé ve své roli je zřejmě na výchově dětí. Ač se to v naší rozmařilé společnosti zdá kacířské, děti pomáhají se sourozenci od útěhu dětí, často i pracují a pomáhají jak na poli, tak na trhu. Mřížata ovšem nikdy nebrečí. Matka se chová s novorozenatům a daleko větší pětirozeným vztahem než je tomu v "civilizované" společnosti. Kojit dítě do několika let je naprostá samozjeftnost. Stálý kontakt s matkou (dítě má stále na svém dle) udržuje dítě v bezpečí. Děti jsou klidné, bez jakékoli nervozity. (Jsem matkou té dětí, vychovávala jsem je "sportovně a moderně.") Dávat dětem "na zadek" není proč. Emancipace ve stylu "západním" vidím jako krok vedle.

Právo na vzdělání je též jedním z rysů západní společnosti. Vzdělanost - rozuměj razítka ze škol - je též zakládajícím a nutným existenčním bodem naší společnosti. Naši společnosti. Naše školní vzdělanost je založena na rozumovém přístupu. Indiánská pětirozená vzdělanost je pětirozená, intuitivní. S rozumovým používáním informací klesá schopnost intuitivního přístupu. Jako vedlejší produkt "rozumu" je pokles pětirozeného sociálního soucítění, pětirozené komunikace s okolím. Orientace civilizovaného jedince je obtížná a doprovázená neurózami a civilizačními chorobami. Náboženství není součást duchovna, ale naneyvýs jakýsi protipól k trysku doby. Dnešní moderní vzdělanec nečeče literaturu, ale buší do počítací podle diktátu komerčních programů. Literaturu zmlňuje, protože Marcosova idea vzdělanosti je právě ve znalosti literatury. Je absurdní představa, že by se vzdělání, dokonce

vysokošolsky, potomci Mayů z měst vracejí na svá polička a do svých vesnic.

Odsok jinam... a vlastně nikoli. Zajímám se o "přírodnější" národy, protože jim vlastně závidím. Závidím jim právě to seprť s přírodou a schopnost přírodních vztahů. Moje představy jsou asi romantizující... stejně zřejmě jako Marcosovy. Evropští Romové netouží po zachování tradic, chtějí být jako my. Navštíží víc než kdokoli jiný na sebe značkové hadry, jezdí (když na to mají) v nejdražším autech, "cikánskou" obec poznáš podle lesa obrovských satelitů. Severoameričtí Indiáni budují kasina a na tradici se už dávno vykazují. Mexičtí Indiáni budují první kasina (s podporou Foxe), pijí zcela zásadně CocaColu, muži kromě pář výjimečných regionů nosí seconhandové adidasasy a potištěná "západní" trika. Tradice je v rukou žen. Se "západní" emancipací má odzvěněno.

Zahnívání

Poškynout požitky civilizace není od Foxe špatný tah. Indiáni se zlikvidují sami. Asimilují se mezi ostatní společnost a přestanou prudit.

Indiánský zákon v původním znění měl ve státě Chiapas dát správní záležitosti do rukou Indiánů. Indiánský zákon po "úpravě" dolní komorou parlamentu omezuje tento dar větou, že "nemá přesáhnout mexické ústavní pravomoce". Čili: at si hrají, pravidla dáváme my. Čeká se na vyjádření Marcose z pralesa.

Obávám se, že duel Marcos kontra Fox v tomto okamžiku vyhrává liška. Tím se nyní vzdávám další úvahy, kdo je vlastně Marcos. Levicový utopista, couvající revolucionář, americký agent či příští mexický president... nebo snad "Che" Marcos? Hrdinové nemají volbu. LENKA KUČEROVÁ



lidská práva, nebojících se vystoupit proti fašismu i policii a státním úřadům, kterí jej kryli. V této kauze se vyslovili neuváženě proti Zborilovi, aniž by se seznamili se skutečným průběhem seminářů, a s použitím zcela demagogických argumentů. Bylo opravdu smutné vidět celoživotního bojovníka za lidská práva Petra Uhla, jak se projevuje omezeněji než ministr vnitra a dokonce policisté z protiextremistického oddělení - i na ně byl zákaz semináře příliš iracionální.

Druhým zklamáním mohlo být přístup univerzity, alespoň pokud bychom jej poměrně ulohou, jakou by univerzita asi měla hrát. Místo aby byla přirozeným intelektuálním centrem, dávajícím impulsy celé společnosti, nechává se ovlivňovat názory prvního novinářského šmoka, kterého o ní napadně psal. Pár dní po vydání článku v Lidových novinách děkan zrušil seminář, zkrátil Zborilovi plat a ještě napsal doslova servilní dekovný dopis do Lidových novin, kde se rozplýval nad tím, že novinář zas jednou zafungovali jako "hlídací psi demokracie". Jeho přístup pak v tisku hájil šéf politologického ústavu Milan Znoj. Nicméně, ani za tímto stanoviskem si nedokázali stát, a když je tisk začal kritizovat, tentokrát za unáhlený zákaz semináře, nakonec již v oktovované podobě znova povolil. Poskytlí nám tak opravdu smutný obrázek lidí, kteří by měli být nezávislými myšlenkovými inspirátory celé společnosti, a zatím jsou jen korouhvíčkami ve větru, skákajícími podle toho, jak se píská na stránkách českolaďáků.

Poznámka k vytváření lokálních skupin

V jednom z posledních čísel A-KONTRA byla jako úvodní otáčená výzva k zakládání lokálních, tedy v podstatě městských skupin. Lokální skupiny a organizace jsou v zahraničním libertinském hnutí poměrně časté a rozšířené, někde dokonce převažují nad celonárodními organizacemi. Bylo tomu tak do jisté míry i v minulosti tohoto hnutí, není na tom nic prekvapujícího, protože anarchismus ze své podstaty vychází z regionalismu a lokální sebeorganizace, která zaručuje, že o daném regionu nebude "z výšin" rozhodovat někdo nezáinteresovaný, který ani kolikrát nezná situaci na tom území. Přesně tak, jak se tomu mnohdy děje dnes. Samosprávná společnost anarchistického socialismu musí vycházet z přímé demokracie, která bude uskutečňována v lokálním

Z historie britských

RECLAIM THE STREETS

Z historie a současnosti britské skupiny, která jako první přišla s pouličními protestními slavnostmi a která inspirovala také české Ulice lidem!, rozhovor s jejím aktivistou výslech v A-KONTRA 6/2000.

Skupina pro přímé akce RECLAIM THE STREETS (RTS) si během posledních let získala širokého uznání. Od blokád silnic a pouličních slavností až po akce proti naftovým společnostem a spolupráci se stávkujícími dělníky - její akce a nárazy přitahují stále více lidí a celosvětovou pozornost. Nicméně očividný a náhlý zrod této skupiny, pronikání její populární alternativní kultury a její základní filosofie jsou zřídkakdy tématem větších diskusí.

Vývoj RTS

RTS se zformovala v Londýně na podzim 1991 na úsvitu protidálničního hnuti. Během boje za Twyford Down, kdy se objevilo bubnování jako hlasitá hudební kulisa, se dala dohromady malá skupina jednotlivců, aby podnikla přímou akci proti motorovým vozidlům. Jejich vlastními slovy, bojovali:

"ZA chůzi, cyklistiku a levnou nebo bezplatnou hromadnou dopravu a PROTI automobilům, silnicím a systému, jenž je prosazuje."⁽¹⁾

Jejich aktivity se odehrávala v malém měřítku, ale byla efektivní a dokonce už tehdy obsahovala prvky držáků a překáživých taktik, které zformovaly pozdější aktivity RTS. V Park Lane bylo vystaveno nabourané a rozbité auto, což mělo symbolizovat příchod automobilového Armagedonu (Car-mageddon); na silnice celého Londýna byly během noci nakresleny DIY průhy pro jízdní kola; v roce 1993 byla narušena Earls Court Motor Show a taktéž byly ničeny reklamy na auto po celém městě. Nicméně nátlak kampaně "No M11 Link Road" představil skupinu se specifickým lokálním zaměřením a RTS byly dočasně pohlaveno kampaní "Žádnou M11" ve východním Londýně.

Období kampaně "Žádnou M11" bylo významné hned z několika důvodů. Zatímco Twyford Down bylo hlavně ekologickou kampaní - bránilo "přírodní" prostory, městský rozměr odporu vůči výstavbě M11 zahrnoval komplexní sociální a politická téma. Kromě proti-silničních a ekologických argumentů cílilo tehd偃 město ničení sociálního prostředí spojeného se ztrátou domovů, degradací životních hodnot a společenskou fragmentaci.

Vedle těchto politických a sociálních úvah, kampaně proti M11 rovinula v zúčastněných zkušeností s přímou akcí. Vytvořila se síť telefonických čísel aktivistů, která umožnila rychlou mobilizaci. Mnoho lidí se zapojilo do obsazování stavenišť, zástupy aktivistů musely být šikovný, aby přechytrali policii. Demonstranté také získali zkušenosti jak se vypořádat s přidruženými úkoly, jako jsou získávání publicity, jednání s médií a shánění financí.

Potom, ke konci roku 1994, byl vložen do arény kampaně M11 politicky ruční granát: Criminal Justice and Public Order Act (Zákon o trestním právu a veřejném pořádku). Během noci se občanské protesty změnily v trestné činy. Vláda však nepočítala s tím, jak tento legislativní počin spojí a bude motivovat právě ty skupiny, proti kterým byla represe namířena. Boj proti-silničních aktivistů byl ztotožněn s bojem travellerů, squaterů a sabotérů honů. Zejména na rázem zpolitizovanou rave scénu se stala veřejně-společenskou základnou pro mnoho lidí.

Kampaň "M11 Link Road" vyrcholla symbolickou a dramatickou bitvou v Claremont Road. Nakonec, za opakujícího se rytmu The Prodigy ze sound-systému v pozadi, policie a bezpečnostní jednotky zdolaly barikády, věže z lešení a další nástrahy. Bitva však trpěla začínala... Epochu kampaně proti M11 svedla dohromady nové politické a společenské spolky a uprostřed horečnatých aktivit se vytvořily základy pevného přátelství. Když byla Claremont Road ztracena, tento kolektiv pátral po dalších způsobu vyjádření a Reclaim the Streets se znovu formovala v únoru 1995.

Následující roky svědčí o mohutném rozkvetu Reclaim the Streets. První a druhá street parties proběhly s velkým úspěchem hned po sobě v létě 1995 a uskutečnily se rozličné akce proti Shellu, nigerijské ambasádě a proti Motor Show v roce 1995. Později, v červnu 1996, měla obrovský úspěch "M41 Street Party", kdy asi 8000 lidí převzalo na devět hodin kontrolu nad dálnicí M41 v západním Londýně. Slavili a bavili se, zatímco některé rozkopávali silnici a na její místo sázeli stromy, které byly zahrnuty jako stavební trasy M11.

Na základní úrovni stále zůstává cílem snahy RTS šířit anti-automobilismus. To však bylo stále symboličtější, nikoliv specifické. RTS od počátku usilovaly, aby skrze proti-silniční boj přenesly diskusi a upozornily jak na sociální tak na ekologické náklady automobilového systému.

"Autá, která naplní ulice, stále zužují chodníky... (Kdyby) se chodí... na sebe chtěl podívat, uviděl by auta v pozadí, kdyby se chtěl podívat na budovu na druhé straně ulice, uviděl by auta v popředí. Tedy neexistuje ani jediný úhel pohledu, ze kterého by nebyla auta vidět; ani zezadu, ani zepředu, ani z obou stran. Jejich výsudypříjemný huk rozleptává každoučkou chvíličku přemýšlení jako kysely děš"?

Automobily dominují našim městům, znečištějí, dělí a pohlcují naši společnost. Izolovávají jednoho od druhého a naše ulice se staly pouhou cestou pro motorová vozidla, která jim profiší, bez ohledu na své okolí, které narušují. Auta vytvořila sociální prázdniny; dovolují lidem, pohybovat se dál

měřítku, v místě svého bydliště či pracovišti a odtud se pak bude rozvíjet dál. Můžeme klidně říct, že jediné taková struktura společnosti dává prostor "pro opravdovou vládu lidu o věcech svých". A v neposlední řadě tedy pro svobodu a maximální sebeemancipaci. Přesto bych chlēl v souvislosti s vytvářením lokálních skupin upozornit na jednu věc, kvůli které vlastně tento přispěvek píšu. I když každá sebemenší organizovaná lokální skupina a je jistě lepší než neorganizovaní jedinci, vystává tu podle mé doby podstatný problém. A sice ten, že případně vznikající lokální skupiny nesmí a nebo spíše neměly by zůstat izolované a uzavřené samy do sebe. V takovém případě by bylo otázkou času, kdy tyto skupiny zdegenerují do apatických "spolků přátel" a navíc, což je možné ještě důležitější, níjak moc velkým základem pro budování libertinské společnosti. Lidská společnost je, jak všichni víme, složitý mechanismus, který vyžaduje organizovanou koordinaci svého fungování a to i v anarchisticke společnosti. Nejdé nám přečko a chaos, ale o ideál společnosti spolupráce, solidarity a sociální spravedlnosti bez vládců a ovládaných. Žádný region v budoucí samosprávné společnosti nebude, alespoň v našich podmínkách v ČR, protože ani nemůže být, úplně sochařstvím.

Můžeme, domnívám se, dosáhnout maximální regionální sochařství do té míry, jaké nám to dovolí místní podmínky, což by bylo nesporně výhodné například z ekologického hlediska, jelikož by to znamenalo snížení přepravní náročnosti a podobně, ale nikdy ne úplně. Každý region v ČR má svou specifickou orientaci na výrobu, lékařskou péči nebo třeba vzdělávání. Především v závislosti na různé surovinové možnosti anebo třeba tradice. Je naivní se domnívat, že tento fenomén by se nám podarilo překonat, protože je to prakticky nemožné. Budeme realisté, ne utopisté. Každá oblast má svou specifickou infrastrukturu, vytvářenou v podstatě po staletí, kterou v případném porevolučním období můžeme a měli bychom klidně zachovat. Ovšem řízenou poněkud jinými, antiautoritářskými, způsoby než teď. Jistěže tento nás úkol a cíl sebou přinese nemálo problémů, které dneska ani nejsme schopni předvídat. Od toho jsme ale anarchisté, abychom problémy řešili. Ať se nám to líbí nebo ne, vyrábět se bude muset i v anarchisticke společnosti a proč bychom měli bohatit a stavět například nové podniky, když můžeme a opět, měli bychom, využít ty stávající? Je spíše o to, dát výrobnímu procesu a společnosti vůbec lidskost a ekologickou udržitelnost, což jsou záležitosti, které se s kapitalismem vylučují. Výše uvedeného je tedy jasné, že regiony budou muset mezi sebou v libertinské společnosti aktivně spolupracovat a zajišťovat si vzájemnou distribucí produktů a podobně, protože jeden region má to druhý ono. A snažit se budovat možnou podobu organizačních struktur budoucí společnosti bychom měli již teď, má-li být anarchistický boj efektivní a konstruktivní. Proto je nutné a přínosné budovat lokální skupiny. Tyto skupiny ovšem musí mít tendenci sdružovat se do místních federací lokálních skupin při zachování autonomie, ale s určitým sjednocujícím programem vycházejícím z políček daného regionu a zároveň se připravovat na převzetí výroby a společnosti pod samosprávu. Izolované lokální skupiny nám budou v rozhodujících chvílích sociální revoluce k ničemu. To už se myslím

dál od svých domovů, rozptyluji a štěpí denní aktivit a životy a zvětšuje společenskou anonymitu. RTS věří, že osvobození společnosti od aut nám umožní znovu vytvořit bezpečnější, atraktivnější životní prostředí, že nám umožní také a vrátit ulice lidem, kteří v nich žijí a možná nám také pomůže znovu objevit smysl "společenské solidarity".

Avšak auta jsou jen jedním kouskem skládačky a RTS chce též vznést širší otázky, které jdou dalej za téma dopravy - otázky politických a ekonomických sil, jež vedou a pohánějí "automobilovou kulturu". Vlády tvrdí, že silnice jsou dobré pro ekonomiku. Více zboží, které se za dlouhých dnů přepravuje, více spálené nafty, více zákazníků v hypermarketech na okrajích měst - to vše se točí kolem zvyšování "konzumu", jelikož právě on je indikátorem "ekonomického růstu". Nenasytně, charnitivě a krátkodobě využívajících zdrojů bez ohledu na okamžité či dlouhodobé následky je dalším alarmujícím problémem. Tudiž útok RTS proti autům nelze oddělit od širšího útoku proti kapitalismu jako takovému.

Naše ulice jsou plné práv tak kapitalismu, jako jsou plné aut, ale znečištění kapitalismem je mnohem zákeřnejší.¹¹

Důležitější je, že RTS chce využívat lidí, aby se účastnili přímých akcí. Všichni vědí o ničení, které silnice a automobily způsobují, avšak politici si toho stále nevšímají. Jistě není zase tak překvapující fakt, že se starají pouze o to, aby zůstali u moci a udržovali si svoji "autoritu" u většiny lidí. Přímá akce je o rozbití této moci a autority a o převzetí zodpovědnosti lidí za sebe samé. Přímá akce není pouze takтика, je cílem sama o sobě. Má umožnit lidem, aby spojovali jako jednotlivci se společným cílem a aby svým vlastním jednáním přímo měnily věci.

Street parties I., II a III byly geniální ukázkou představ

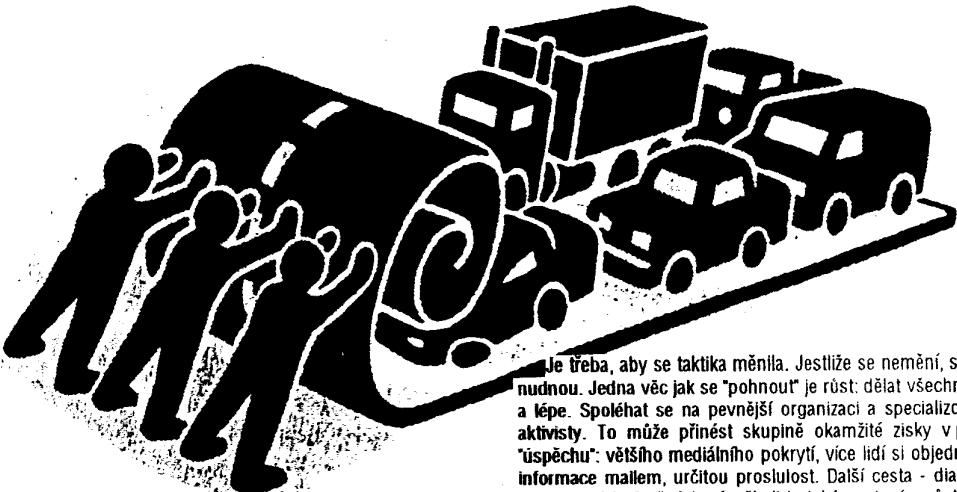
a aktivisté RTS sledováni a zastrašováni žalobami z těžké konspirace. Třešňáku na dortu bylo, že tajná akce RTS v prosinci 1996 (jednalo se o obsazení tankeru jedné naftářské společnosti) byla přečítána neoceněnou přítomností dvou stovek policistů. Není jisté, jak policie získává informace, ale může to skupinu snadno dovést k vnitřní paranoie a podezíravosti, kterými by RTS slabky samy sebe.

RTS se však nenechala zastrašit. Každý týden pořádá veřejné schůzky otevřené veřejnosti, dálé se rozšiřuje a získává lidi. Často ji také kontakují jiné skupiny využívající přímých akcí. Vznikla tak spojenecí s jinými skupinami (například se stávajícími Liverpool Dockers a Tube Workers), spolu s tím, jak došlo k vzájemnému poznání, které vystrojil z pudy společné všem těmto bojům. Po celé Británii a Evropě se formují nové lokální skupiny Reclaim the Streets, ale jsou zcela autonomní. Londýnské RTS sehrály pouze roli jakéhosi katalyzátoru, tím že povzbuzovaly jednotlivce, aby rozšiřovali stejně ideje, pokud je tito shledali užitečnými pro ostatní.

Z mnoha úhlů pohledu byl vývoj RTS vývojem logickým, který odráží jejich kořeny a zkušenosť. Rovněž formy vyjádření přijaté RTS za vlastní, jsou pouze moderní interpretací dávných protestů (přímé akce nejsou novodobým vynálezem). Stejně tak jako její historický protějšek, jsou RTS skupinou, která bojuje za lepší společnost v době, kdy se mnoho lidí cítí odcizeně a zneponěkonej v tomto systému. Úspěch RTS spočívá v umyslu dát lidem veškerou moc, v jejich předvídatosti při stavbě mostů spojujících jednotlivá téma a v jejich schopnosti inspirovat.

Budoucí Street party?

"Již od okamžiku zrození jsme ponořeni do aktivity a pouze někdy ji můžeme usměřovat zamýšlením." A. N. Whitehead



Reclaim the Streets. Obsahovaly výše zmíněné poselství ztělesněné inspirujícím způsobem: rafinovanou přímou akcí, emancipovaným a schopným davem, zábavou, srandoú a ravem. Akce se rozvinuly do festivalů otevřených všem, kteří již mají plné zuby konvenční společnosti.

Do určité míry lze vystopovat taktiku Street parties z historie RTS. Mobilizace, shromáždění a pohyb spousty lidí čerpá své dodostnosti ze silničních protestů. Využití sound systému zase vychází z dominantní lidové kultury, zároveň první inspiraci pro Street parties od rájí party při vyklizení obsazené Claremont Roads. Nicméně RTS si také zpětně uvědomily, že jejich kořeny leží ještě hlouběji v historii. Všechna velkolepé hnutí revoluční hnutí byla obrovským lidovým festivaly (například dobytí Bastily, Pařížská komuna anebo povstání v Paříži roku 1968). Karneval oslavuje dočasnou osvobození ze zavedeného rádu. To představuje odstranění veškeré hierarchie, společenského postavení, privilegií, norem a zákazů. Davy lidí na ulicích jsou zachyceny náhlým uvědoměním i své moci a sjednocují se skrze oslavu svých myšlenek a výplodů. Je tedy jasné, že tyto karnevaly a revoluce nejsou podivánou, kterou jiní sledují, ale právě naopak zahrnují aktívni účast samotného davu. Právě jejich nápadů obkloupují ostatní lidé a street party tohoto pocitu s úspěchem využívají.

Moc, kterou takovéto aktivity ztělesňují, nevyhnutele zpochybňuje státní autorita, takže RTS přitahuje pozornost policie a bezpečnostních složek. Organizace jakékoli přímé akce je podrobena dohledu. RTS si jsou tohoto problému plně vědomy. Do vozidel s aparaturou se "někdo" vloží, při cestě na street party byla auta sledována a zabavena policií. Kancelář RTS byla napadená při policejní razii, telefony odposlouchávány

Je třeba, aby se taktika měnila. Jestliže se nemění, stává se nudnou. Jedna věc jak se "pohnout" je růst: dělat všechno větší a lepší. Spolehat se na pevnější organizaci a specializovanější aktivisty. To může přinést skupině okamžité zisky v podobě "úspěchu": většího mediálního pokrytí, více lidí si objednáva informace malém, určitou proslulost. Další cesta - dialekticky protikladná k té předchozí, ačkoli je také spojená s růstem - je rozptýlit se. Poskytovat zkušenosti dalším a dalším lidem a naopak být ovlivňování jejich přítomnosti a jejich možnostmi.

Taktika Street party "rosté" oběma způsoby. Tři street parties v Londýně, každá organizovanější a "úspěšnější" než ta předchozí a erupce street parties po celé zemi, lokálně organizovaných a kontrolovaných, ukazuje, že odpór - vážná událost, může být zároveň i festivalem. Ale jaká je pointa street party? Jaká je její budoucnost? Čím by mohla potencionálně být? Na tyto otázky by se mělo odpovědět, aby se street party nestala obětí svého vlastního úspěchu.

Jednoduchá, ale omezující odpověď na první otázkou je: "upozornit na sociální a environmentální náklady automobilismu". Což je hezké, pokud to jde, ale podstatou street party, určitá zkušenosť nám napovídají, že organičtější, transformačnější a dokonce i utopickější postoj, může přinést jiné odpovědi a jiný potenciál. Jde o to, že street party rizkuje to, že se stane karikaturou sebe sama, pokud se bude zaměřovat na okázalost a na své účastníky - na masy. Úvaha spočívá v tom, že v samotné povaze street party - ve smíšení touhy, spontaneity a organizovanosti - jsou určité základy, na kterých lze stavět participativní politiku pro svobodnější, ekologickou společnost.

Prodej prostoru

Slova "ulice" a "silnice" se často považují k označení téhož, ale přitom je lze definovat ve vzájemném protikladu, protože představují dva odlišné koncepty prostoru. V každodenním používání je rozdíl stále běžný. Mluvíme o tom "prohodit páry slov na ulici", "vyrazit do ulic" a o "pouliční kultuře". Ulice odkazuje na obyvání, lidí a jejich interakci, zkrátka: komunitu, společenství. Naproti tomu silnice odkazuje na asfaltový makadam, obzor, "pokrok" a soukromé ohrazení motorového vozidla. Mluvíme o "práci na silnici" a "roadrage".¹²

Silnice je mechanický, lineární pohyb vykonávaný autem. Ulice, v tom nejlepším případě, je živé místo lidského pohybu a sociálního kontaktu, svobody a spontaneity.⁸ Automobilismus nám krade ulici a prodává nám ji zpátky za cenu benzínu. Upřednostňuje čas nad prostor a obojí redukuje a korumpuje na poselstvo rychlosti neboli, v ekonomickém jazyce, na "obrat". Nezáleží na tom, kdo "řídí" tento systém, neboť jeho pohyby jsou již předurčeny. Jak poznámená Theodor Adorno v *Minima Moralia*:

"Kterého řídíce neláká, toliko silou jeho motoru, vymazat z ulic tu havět, chodce, děti a cyklisty? Stroje na pohyb již vyzadují od svých uživatelů násilnou a necitlivou křečovitost fašistického týrání."

Nebo jak uvedl RTS na svém letáku na Street party, "Auta nemohou lancerat..."⁹

Moderní město je rozšířený kapitalistický "stroj". Město jako továrna slouží vládnoucím élitám; jako transportní osa pro import a export, jeho "občané" jsou, jako námezdní otroci, drženi ve velkých noclehárnách blízko svého pracoviště. Jeho nelidský rozdíl, neosobnost a obětování radosti ve prospěch výkonnosti jsou přímo antithetis skutečné komunity.

Privilizací veřejného prostoru ve formě aut pokračuje eroze čtvrtí a komunit, které definují metropoli. Schéma silnic, obchodní "parky", nákupní centra - to vše přispívá k dezintegraci komunity a zploštění lokalit. Všechno se stává všude stejným. Komunita se stává komoditou - nákupním centrem uměle utištěvaným a pod neustálým dohledem. Touha po komunitě se pak naplňuje jinde prostřednictvím podívané, prodávané nám jako napodobenina. "Ulice" nebo náměstí v televizních myšlenkových operách napodobují síferu, kterou beton a kapitalismus níčí. Skutečná ulice je, v tomto scénáři, sterilní. Místo skrz které se pohybujeme a nikoli místo v kterém bychom žili. Existuje jen jako prostředek pro něco jiného - ať už je to výloha obchodu, billboard nebo benzínová pumpa.

Zachránit to, co zbylo z veřejné sféry, rozšířit a transformovat tuto sféru z prodávaného a stále více prodávanějšího prostoru na společný, volný prostor - učinit z kontrolované lokality lokální kontrolu - to je fundamentální vize znovudobytí a obnovení ulic - reclaiming the streets. Logika této vize v sobě zahrnuje nejen skoncování s vládou aut a znovuvytvoření komunity, ale také osvobození ulic od širší vlády hierarchie a dominance. Od ekonomického, etnického a gender útlaku. Od konzumerismu, dohledu, reklamy a tvorby získů, které redukují jak lidí tak i planetu na prodejné objekty.

Street party jako veřejný mítink

To, že městský prostor v současnosti přenechaný dopravě a obchodu lze přeformoval na festivalové místo, "pláz" nebo "prales" je zřejmé. Ale rovněž důležité je, že potenciál tohoto prostoru lze využít pro autentickou politiku. Pro zotavení veřejné sféry, kde se jedinci, uvědomující si svůj potenciál a svoji sílu, mohou společně setkávat, aby kolektivně spravovali společenské záležitosti. Bez této komunální sféry, definované zde jako "ulice", nemůže existovat žádná skutečná komunita. Bez této sféry se komunita snadno ztotožní s národním státem a politika - samosprávné řízení komunity - je zredukována na praktikování umění vládnout.

Street party v teorii, podněcuje k rozpuštění centralizovaných mocenských struktur ve prospěch sítě samosprávných lokalit. Street party se lehce může využít ve veřejný mítink nebo komunitní shromáždění, které pracuje v opozici ke státu; směrem k převzetí přímé kontroly nad svou lokalitou a poskytující všem stejný hlas při rozhodování. Zahrnují a zapojením se do dalších bojů; přičleněním dalších lokálních spolků, klubů, nájemníků, pracovních a komunitních skupin; pomáháním dalším s organizací street parties, které obcházejí oficiální kanály; tím vším rozšiřujeme praxi přímé akce a ukazujeme, že podobná politika je možná. V praxi se už takové věci odehrávají, ale bez pochopení toho, kam si přejeme, aby street party směrovala. Pro "autoritu" se tak stává až příliš snadné forma street party kooptovat do systému nebo rovrátit.

Participační "párty" nebo "pouliční" mítinky by mohly být reálným cílem pro budoucí street party. Taková budoucí street party by mohla být událostí, která přesahuje dočasnou oslavu vlastní autonomie a pokládá základy pro permanentní sociální svobodu. Diskusní arény, rozhodovací orgány, delegáti s mandátem kteří by navštívili jiné parties; zkrátka zformování "politických orgánů", to vše by se mohlo stát uvnitř širšího rámce street party. Podobné participační komunity byly v tradiční anarchistické teorii nazývány komunami. Založeny na samosprávě prostřednictvím shromáždění tváří v tvář a zdola iniciovaných a často pouličních, představovaly ve veřejné politice konečnou autoritu. Propojeny pomocí koordinace na

bázi konfederace vytvářely Komunu komun, která, v překladu do současné terminologie, znamená cosi jako Síť sítí, nebo také Street party street parties. Je zřejmě, že taková Street party by mohla směřovat k podkopání centralizovaného státu a vládních struktur ustavením duální moci v přímé opozici k nim.

Street party street parties

"Revoluční momenty jsou karnevaly v kterých jednotlivý život oslavuje své sjednocení s obrozenou společností", napsal Raoul Vaneigem¹⁰. Street party lze číst jako silu-esque, jako obrácení tohoto výroku: jako pokus udělat karneval revolučním momentem. Umístěním toho "co by mohlo být" do dráhy toho "co je" a oslavováním "tady a teď" na cestě za tim "tam a později", posiluje naděje na uskutečnění možné radikální změny. Neustálé vynofoňování se street parties po celé Británii a stále častěji i v jiných zemích ukazuje, že touha po této změně se neomezuje jen na ekonomickou rovnost, na skoncování s nespravedlností nebo na zajištění přežití. Je to rozpínává touha po svobodě, kreativitě; touha po tom skutečně žít. A tato touha je, vzhledem k současnemu společenskému řádu, revoluční.

Takže když čtěte z pěti lidí na Západě žijí ve městě, když dvě třetiny světové populace sdílejí společný prostor s dopravními tepnami, potom to bude:

"Na ulici, kde musí dojít k rozpuštění moci: protože ulice, kde se každodenní život snáší, trpí a rozpadá a kde se moc konfrontuje a kde se s mocí bojuje, musí být přeměněna na doménu, kde se každodenní život s radosí prožívá, vytváří a živí."¹¹

Se Street party je třeba začít rekonstruovat geografii každodenního života, znovu si přivlastnit veřejnou sféru; znovu objevit ulice a pokusit se je osvobodit. Být na "street party" znamená pokusit se zachránit komunalitu před jejím rozpitváním na stole kapitalismu; postavit se volnému trhu s vizi svobodné společnosti. Tato vize, kterou street party ztělesňuje, je kolektivní imaginace v praxi. Radikálně rozpuštět politické, kulturní, sociální a ekonomická rozdělení v utopickém výrazu. V utopii definované nikoli jako "neskutečné místo", ale jako tady a teď.

Konečná Street party - Street party street parties- je street party, kde každá osoba v každé ulici v každé vesnici, městečku a městě, se přidá k ostatním v odmítnutí kapitalismu a s ním spojenými vykořisťováním a rozdíly. Ve skutečném odmítnutí veškeré hierarchie nadvlády, osvoucující si namísto toho ekologickou vizi vzájemné pomoci, svobody, komplementarity a sounáležitosti. Když jsou ulice autentickou sociální sférou pro participační politiku založenou na vlastní aktivitě a přímé akci. Když kooperace a solidarita jsou sociální praxí společnosti. Když "street party" pomáhá dosáhnout možného a rozpuštěti se v takové budoucnosti, pak můžeme začít.

"Nejdříve lidé zastaví a převrhnu vozidla na jejich cestě, tady se pomstí dopravě tím, že jí rozloží na její inertní původní elementy. Pak integrui tyto vraky, které vytvořili, do rostoucích barikád; tyto izolované neodůvodnělé elementy budou různě kombinovat do nových výtahových uměleckých a politických forem. Davy osamělých, které tvoří moderní město, se na jeden zářivý moment dají dohromady v setkání nového druhu, aby utvořili lid. "Ulice patří lidem": ti se chopí kontroly základních prvků města a udělají si ho podle svého."¹²

Poznámky:

1. Leták Reclaim the Streets
2. "Nesmrtebnost", Milan Kundera (Faber and Faber, London 1991) - str.271
3. Reclaim the Streets Agit-Prop (distribuovaný na M41 Street Party, 13.července 1996)
4. Leták "Co jsou Reclaim the Streets?"
5. Srovnejte rozdíly v triviálních případech, které všecky lepě osvětlí "Ulice pro motorová vozidla", to nežn příliš dobré, že? "Dům uprostřed naší silnice", to také není o moc lepší. Porovnejte třeba také "Práce na silnici" a "Práce na ulici".

6. "Reclaim the streets" mají umožnit transformaci starého do nového. V tomto kontextu je hnutí proti silnicím zároveň hnutím pro ulice. Boj proti ničení "přírody" je také zároveň bojem za společnost s humánním rozměrem fungující na principu tváří v tvář, za společnost, která je v harmonii s přirozeným okolím.
7. Leták na Street Party II: Hněv proti stroji/systému - Sobota 23.července 1995

8. "The Revolution of Everyday Life" od Raoula Vaneigema
9. "Post-Scarcity Anarchism" od Murray Bookchin (1971)
10. Marshal Berman: All That Is Solid Melts into Air, (1982) citováno v A Shout in the Street", Peter Jukes (1990).

Přeložil Arnošt Novák

potvrdilo např. v Rusku 1917, kdy existovala spousta městských a lokálních skupin a časopisů, ale prakticky jim to k ničemu nepomohlo. Organizujeme se a budeme aktívni, ale přemýšlejme o tom, jak dát naši aktivitě a organizovanosti co největší smysl a efektivitu. Pokud tomu tak bude, den za dnem budeme blíž k našemu idealu. Vytvářejme regionální federace lokálních skupin, vstupujme do celonárodních organizací, budujme organizované sítě autonomních sociálních center a politických squatů! Izolovanost v lokálních skupinách znamená krok zpět, federativní sdružení a spolupráce naopak.

Zdeňa M.
(sympatizant ORA-Solidarita)

Balada o psím

štěstí a svobodě.

Jmenuji se Alík a mám krásnou černou skvrnu přes levé oko, ale to není to, o čem vám chci vyprávět. Mé zamýšlení se netýká mých překluk, ale spíše něčeho, z čeho my psi nemáme moc rádost, vodítko.

Když jsem byl mladé štěně a pobíral první psí moudrosti, měl jsem to štěstí a setkal se s Felixem, vůrškem stejněho rázení, ale mnohem starším. Znal spoustu příběhů a mnoho z nich mi vyprávěl. Ale předešlím jeden mi uitkél v paměti. Láčil, jaké za dob jeho mládí existovalo vodítko. Neměl takový luxus, vodítko používaná tehdy byla mnohem krasší a nedoprávala mnoho pohybu. Vše se omezovalo jen na okruh ičtyř metrů a neměli jste možnost vyrazit za nějakou blízkou pozoruhodnost. Při chuti pusit se dalek než dovolovalo vodítko vás okamžitě přiskrtil obojek. Byl jsem dost překvapen tehdejšími zvyklostmi a říkal si, jaké mám štěstí nyní. Dnes existují vodítká, která mají šňůru, která se při vašem ažděhnutí odvíjí a při cestě zpět navijí a délka jejich šňůry je mnohem delší než dříve.

Tehdy jsem si to moc neuvedomoval, ale jak jsem postupně stárnul, říkal jsem si, o co mě se dnes žije lépe na moderním vodítku. Ze začátku mi vodítko nepřipadal mnoho obtíží a v hranicích jeho rozsahu jsem se cítil dobře. Pak jsem si ale uvědomil, že má svoboda je větší jen o tu délku a plochu výběhu. Liberální vodítko fungovalo skvěle a velmi flexibilně se přizpůsobovalo mym psím potřebám. Ale stejně jako Felix jsem narazil na hranice své svobody a pocítil ten nepríjemný příškrčený pocit okolo krku. Velmi jsem se vyděsil, jak jsem si štastně vychutnával pouze iluzi svobody. Nebyla mi vnučována nutnost tří čtyř metrů, příškrcování a podobně, přesto mi prostor mé svobody připadal těsný a čím dál tím vícem jsem se snažil o jeho rozšíření. Ale jak?

Pak to ovšem přišlo, spásný nápad. Jako malé štěně jsem měl potřebu mou tlamou okusit vše co hylo v okolí. Někdy jsem v tomto směru úspěch měl, jindy zase ne. Rozvzpomněl jsem si na toto období a hledal věc, na kterou bych zaměřil své kousací choutky. Šňůra od vodítká mi přišla k tomuto velmi vhodná a říkal jsem si, proč to nezkušit. Její tuhost byla obdivuhodná, mě úsilí i přestoupení vodítko mnohem větších rozměrů a začal jsem poznávat spoustu nových věcí, které mi byly oděřeny. A narazil jsem také na další psy, kteří měli stejně štěstí. Učil jsem se od nich spoustu nových vlastností, třeba respektovat svobodu ostatních a nenařušovat ji svou vlastní. Můj život je od té doby lepší a mnohem šťastnější. A tak vám radím: SKONCUJTE SE SVÝMI VODÍTKY!!! DAVID N.

Jiná alternativa

Alternativní hudba. Každý člověk si pod tímto pojmem představí něco jiného. Mně osobně se však zdá, že se spojuje předešlím s punkem, reggeem či technem. Jistě, to je alternativní hudba. Mám ale takový pocit, že se nemluví i o jiných stylech, jež sem podle mého názoru, nepochyběně patří. Chťel bych tedy trochu rozšířit vaše obzory a říci vám něco o dvou jiných stylech. Konkrétně grunge a bigbít.

Začnu tedy grungem. Tento styl začal vznikat v polovině osmdesátých let. Kapela, která ho nejvíce proslavila, byla světově známá "Nirvana". Grunge, jaký si punkrockový styl, poněkud pošramocený jinými druhými hudebními značkami, využíval. Počínaje hudebními skupinami, které byly promítnuty do sebe tak, že by je ani nejzkušenější znalec nedokázal rozpoznat, začal vtahovat mladé lidi do jakéhosi bohémského života. Nebylo to ale jen hudbou, bylo to předešlým texty, které vyjadřovali momentální potřeby převážně mladých lidí. Ti totiž byly otráveni využívánou hudebnou komerčností a konzumní společností, pohybující se okolo populárních kapel. A grunge otevřel vrata tému lidem, kteří již měli dost punku, někdy již také dosti komerčního. Snad teď některé stíle živou, při koncertech grungových kapel na rozdíl od falešnosti zpěvu a kytar. Ovšem nutno podotknout, že oproti punku jsou zpěv a hudeba mnohem složitější, že se jenom neřve. U punku se žádná falešnost nepozná. Nicméně abych se vrátil zpět. Grunge tedy ukázal mnoha lidem směr. Jak se však bohužel paradoxně stává, to proti čemu Nirvana bojovala, to nakonec poohlito jí samotnou. Kurt Cobain to sám cítil. Lidé, které duševně jejich texty konfrontovali, se nástupem alba Nevermind a jeho následné propagaci, sami chodili dívat na jejich koncerty. Nirvana se stala slavná, a to je chyba která by se neměla stát žádné undergroundové kapely. Kurt Cobain to také psychicky neunesl. Nahráli ještě pár alb a poté se Cobain zastřelil. Mnozí si myslí, že se uříval k smrti. To však není pravda. Jemu začala vadit právě ta společnost, proti které bojujeme i my. Začal mu vadit systém, který z jeho kapely udělal svojí peněženku, jenž se každým hitem napňovala. Myslím, že tam nejlépe vyjádřil postoj svůj, i celé kapely, k hybridek, které vlastně tomuto světu. Další kapely, které šli v jejich šlépéjích, se postojem k této společnosti příliš neměří a mají o to víc štěsti, že v polovině devadesátých let grunge naprostě upadl a tuto hudbu nyní poslouchají jenom lidé, jejichž myšlenky jsou stejněho proudu jako grunge. Ještě o jednom člověku se zmíním. Je to Christ Novoselic. Basista Nirvany. Nikdy se netajil, že chce hudebou vysvětlit svůj postoj ke světu. Byl vegetarián, zajímal se o různé charity a předešlím, po rozpadu Nirvany, jel svou sólovou dráhu a hraje na kytaru na albu "The No WTO Doubt". Jíž podle názvu pochopíte smysl tohoto alba a jeho boje.

Bigbít. Tažka hudeba byla známým undergroundem, a to předešlím za vlády minulého režimu. Pozdívávala upadlou mysl mnoha lidí, zhnušených totalitním režimem. Texty, tehdy označované za anarchistické (a s tímto označením plně souhlasím), nabídalý k vnitřnímu boji se systémem. Mám pocit, že si mnoha lidí myslí, že tento styl po "revoluci" vymizel. To je však naprostá hlopost. I dnes u nás existují kapely, jejichž texty vyjadřují odpovídat a poukazují na to, že sice "papírová revoluce" svrhla boleslavský režim, ale režim je zde i dnes. A to s boleslavskými pozůstatky. Například kapela Gi Gi Band zpívá: "Rudé šátky za kravaty ve Volkswagenu vyměníme, nová vlajka

rozhovor s kapelou

JAKSI - TAKSI

Odpovídali: Radek - Zantowsky, Aleš - Lozzy, ptal se Houdy

Vznik, složení, bla bla bla...

R - Vznikl jsme tak před devíti lety, když jsme spolu chodili na gympl a začali se trochu zajímat o hudbu. Složení je to nejednodušší, jaký může být, teda kytara, basa, bicí. Na jmenech nezdělá a to je tak asi vše bla bla bla.

A - Vznikl jsme kolem roku 1992. Z původní sestavy jsme v kapelu zůstali Radek a já. Protože se neustále stídal lidí na postu basisty, vzl Radek kon basu (dívce kytaru) a na kytaru teď hraje La Daze.

Na rozdíl od většiny kapel rádi zmíňujete slovo PUNK. Co to pro vás znamená? Mám zkušenosť, že hodně kapel, radíji než aby výkřik slovo PUNK, vymýšlí složitý slovní konstrukce, případně odpovídají slovy "my jsme prostě my. Proč se výkřik hrdě hlasit?

R - Ale jo, my jsme taky vymyšleli nějaký nesmyslný název pro to co hrajeme, abychom se nějak odlišili, ale nakonec stejně zjistili, že nejdé, jak se jmennuje to co hrajete, ale oky je obsah.

Co se této punku, pro mě to jsou hlavně lidé, kteří se hříší o těch, jež se spokojeně zapojili do tzv. normálního života, (někdo říká normálního, já říkám typického) lidé, kteří dokázali mít svůj vlastní názor, ale umí rovnat tolerovat názor druhýho. Lidi u kterých víme, že když se jich na něco zeptám, tak neuslyším slova jejich komářidlo o věci, které slyšeli někde v TV, ale jejich vlastní myšlenky, na který si příšli oni sami. Když to mohu říct větší jednoduše, punk je pro mě o přemýšlení, jako alternativa k oficiálně schvalovanému způsobu života, který preferuje stádovitost, otupování osobnosti a nemyšlení...

A - To jsem fakt pekně. "Hrdě se hlasit". Ono totiž, když se o toto hnutí zajímáš poněkud hloběj, pak zjistíš, že se skutečně byl to no co hrdy. Ať vezměs kapely, vydavatele různých žin, alternativních tiskoven, hudební vydavatele, organizátory koncertů, lidé dělající alternativu a všechny aktivity ve scéně, jsou to vesmíni lidé přemýšlející a hlasově snažíc se dělat věci jinak než diktuje tzv. "hlavní proud". My rádne to štěsti, díky tomu, že děláme muziku, potkáváme se s různými lidmi a myslíme, že mě vždycky mile překvapí, když zjistím, že např. v kapelu, kteří se mi libí hrajou i skvělí lidé. Fakt si myslím, že je byt na co hrdý.

A co znamená punk pro mě? Předešlý lidí, kteří se snažejí dělat věci po svém, umí se bavit a respektovat, že existuje více pohledů na věc.

Považujete se za politickou kapelu?

R - Politika je jen součástí našich textů. My předešlím koukáme na člověka a jeho život, jehož součástí jsou i politické věci. Jd bych se nemoh zábavil stále jenom politikou, protože na politických něčem zajišťovat, akuráti snad to, kdo je víc a kdo má zkomplexování. My nejsme představitelé žádného politického směru. Rádne jen, že odvorné věci by měly dělat odborníci a vyzdali lidé, pak je jedno, jak se ten systém změní. Když neexistovala kriminálita, nezemědělství, konkurence, každý mohl svobodně rozhodovat o svém osudu, vydalo by někomu, že žije v komunismu nebo kapitalismu? Každý sebelepší systém a myšlenka ztráskotá na lidech a jejich záporných vlastnostech.

A - Politika je chci nechci každý den vstupuje do mého života.

Budou jsou to přibývající ksytky politiků, který nelze čas od času na megaloboardech přehlédnout, nebo daně, fronty na úřadech, když něco potřebujete, políčkati, když je nepotřebujete nebo těžit aktuálně činnosti buzenářské služby. Prostě politika je jedna z věcí, která nám lezou kříkem, a k tak saměm uděláme nějakou písni na tohle téma. Jinak si myslím, že vyloženě politická kapela nejsme.

Proč si své desky vydávate sami?

R - Proč to umíme udělat ve stejný kvalitě, jako by nám to udělala jakákoli firma a nově nejsme na nikom závislí. Nejtěžká, že to těžko někomu nedáme vydát, ale dokud budeme mít no to čas a sílu, tak si chceme vydávat sami. Navíc v současné době vypadávátek velké firmy přestanou mít pomalu smysl, jednoduše proto, že rodiči si vydají CD u komářidla než by s ním za 700,- kupoval v obchodě. A doufám, že se tak muzika zase vrátí tam, kde má byt, totiž že o kvalitě hudby budou rozhodovat posluchači a ne reklamní kampaně. A jestliže mě někdy pan Gott bude priesvědčovat, že tím skidom muzice jako celku, tak týž muzice budu škodit rád.

A - Důvod je to, že se nechceme stát součástí něčeho s čím nesouhlasíme. Loutkou na kolotoči hudebního byzynsu. Navíc tím, že si vydává kazety sám, ručně stoprocentně za celou kazetu, od prvního tónu po terku za poslední větu na obalu.

Vaše texty jsou od první desky čím dál tím lepší - adresnější, političtější atd. Čím to?

R - Protože první demo jsme nahrali asi po půl roce své existence, a tedy po půl roce hrani na nároží a zkoušení se skladováním textů a hudeb, takže je jasné, že pokud chcete s textech - jsme nedokázali vydát svůj názor tak plně, jak bychom chtěli. Navíc než si udělal nějaký názor, který by sis obhlížil, to taky chvíli trvá a my jsme vždycky chtěli, aby to čen písmovane o jak to zpívame bylo z nás o mohli jsme si to zámit. Proto jsme nemohli hned začít písat do věci o nichž jsme hovořili, to by byla akordová písni. Teď jsme si na některé věci přišli a nově je umíme srozumitelně vydávat v textu, proto je to adresnější a konkretnější. Dneska se nám těžko Hysterák zdá mít tvrdě (ne mít dobré), ale tenkrát to bylo maximum co jsme uměli.

A - Vsdím, že když srovnáte první vydání tvého zinu s tím, který udělal za dva roky dojde ke stejnému zdávnu. Každá věc, kterou děláš s nasazením se postupem času zlepšuje. Každá kazeta je takovou výrobcovou písničkou, kterou jste byli, tak jsme myslí.

Co je pro vás dôležitější - hudeba nebo texty?

R - Ani hudeba ani texty, ale ty, aby to o čem zpíváme, byl náš život, to jaci jsme my. Je sice hezký, že nějaká kapela má dobrý text a dobrou hudebu, ale pak z téma lidem promluví a zjistí, že to jsou deblíkové, to pak nemá smysl, i když měli sebelepší písničky.

A - Musím říct, že dřívám při poslechu zejména českých kapel hodně velký důraz na texty. Když je hudeba novic melodicá, nechám se písni snadněji pohnit, více jí vinnám.

Stejně tak, když děláme písničku. Musíme mít text, který má hlasu a potu (v rámci našich schopností osmnáct výjdeť co chceme říct), a když se povede melodie, je to další plus pro písni. Když to iškou hodně poetický, melodie otvírá srdečko. Text i melodie by tedy měly fungovat společně.

Podporujete nějakou alternativní aktivitu?

R - Někdy si říkám, jestli stočí to, že děláme jenom muziku a nejsme zapojený v žádné organizaci. Myslím ale, že lepší, když člověk dělá jednu věc a pořádne, než deset věcí a nestihá ani jednu. Asi by to mělo být tak, že kapela dělá muziku, někdo dělá koncerty, někdo fanziny, někdo dělá různý příjem akce jako demonstrace atd., dokle do toho co umí něco a vzdávají se my se doplňovat řebla tím, že kapela zahráje benefity pro nějakou organizaci, ta zas dostane prostor v nějakém zinu atd. Souvisí to i s problémem, který nás stěve, a to, že musíme všechni chodit do práce, k tomu musíme v těžiště ještě zkoušet, pak probíhat sobota koncert - ono se to chvíli džízdu, ale po jistý dode se s tím prostě unaveněj a jednoduše na jiný věci nemusí čas. Naše kapela pomáhá tak může, zahrájeme na benefitu, vezmeme do distro nějaký zinky, letáky, podporujeme demonstraci atd.

A - Např. jsme hráli na benefitu pro FNB a psí útulek, během do distro letadky brněnského Nesehnutí, když osobně jsem určitou finanční částku podpořil Nadací fond Potola (pomoc Tibetu) a přispěl jsem na konta Nadace Noše dřá.

Na koncertě v Babicích zhruba před rokem jsme měli zaujal jediný hodně sympatický skupinku. Před vánoci hrála nějaká HC kapely, která si s sebou přivezla promítátku. Po skončení jejich produkce zůstal na plátně diapozitiv s vyobrazenými rostlinami marihuany. Ihned poté jste šli hrát vy. Několikrát jste posoudili majitele promítátky, aby "dal ty kytky do prdele", a když ten tak neukázil (protože byl příliš zkoulen), tak jeden z vás vylezl k promítátku a překrýl jí igelitovou taškou. Jako reakci na tuhle událost jste pak zahráli song "nemád zjem". Zeptal jste se vás, když ne vás vztah na vás vztah k drogám a alkoholu.

R - Naše kapela není o drogách, je proti všeč závislosti, nejen drogovému, proto jsme nechali abychom s touto věci byli jakkoli spojováni a tak jsme nechali hrát před obřízkou marihuany.

Co se týče otázky drog. Drog je vše, co ti na první pohled dává silu. Náboženství, věra ve svou práci, fanatismus, pivo.

Zádny věc není sama o sobě žpatná. Žpatnou se stane až podle toho, jak ji použijete. Nejdíle drogy je špatný, je to každýho věci, kožží má svou vlastní cestu, každý má taky jinak využívat organismus a jinak ty věci snáší, každý má jiný dispozice k závislosti atd. Mám je jedno, jestli se chceš nebo ne, jestli pijes alkohol nebo ne, kvalita člověka je v něčem jiném. Jestli se na tebe může spolehnout, jestli dodrží slovo atd. Podnebí, někdo nemusí v životě vžít ani trochu alkoholu do úst a může to bez vrah a druhé může chlastat každý víkend a je to čestnej a spolehlivý člověk. Pak už je jenom jeho individuální záležitost proč to potřebuje, proč to bere. Pokud tím druhým lidem nekomplikuje život, tak je to jeho věc. Špatný to záležet byt až ve chvíli, když si tohle nechce bavit a bez drog, aby ses uměl sejít s člověkem o příjemně s ním prožit čas i jinde než v hospodě, pokud to umíš a droga není jen nějakou vstupenkou do mezigodijských vztahů, tak je to pořádka. Zdejší na člověku co si výbere, proto je důležité řebla to informovat o SXE, protože hodně lidí bere drogy proto, že se to prostě dělá a když to nedělají, tak by byli divní. Je potřeba aby měli na výběr a aby věděli, že se džíz s drogami a bez drog a že když jim drogy nevyhovou, tak nejsou nenormální. Hlavní je všemi, že štěsti stejně nikdy nenechte ani v drogách, ani v ničem jiném, štěsti si musí najít sám v sobě, a to vám to zádny droga nepomůže.

Ta písni není myšlen jako SXE, ale jako snaha říct NE závislosti na droze, tomu, když chceš pomocí drogy nevýše. A - Tenkrát nás to fakt naštvalo. Vím, že jsme požádali někoho of to vypne, ale bohužel. Takže jsme to vysíleli po svém. Vztah k drogám? Řeknu Ti to hodně zjednodušeně: tvrdý drogy - nedvídum, neberu, lehký (marjanka, has) - toleruju, od jisté dobu neberu, cigarety - toleruju, kouřim, alkohol - toleruju do učitý míry, pivo mi chutná, káfe - kafe jsem poměrně hodně a to je asi vše.

Co těkáte na koulení na koncertech?

R - Já jsem neukáč, takže ani chopeř, že se nehrnu nikam tam, kde je kouř. Na druhou stranu to nejake patří k tomu koncertu, prostě člověk se chce cítit v pohodě, tak si zapálí těžkým otázkou toho, proč se ber cigárka v pohodě nechť, pokud mám pocit, že je nedýchatelno, tak jdu ven, nadýchat se vzdachu. (Hele, neukáč obhajuje kouříky). Těžko v Praze jsem jeden čas hrál v klubu, kde se naše někam koupit o myslím, že nikomu to nevadilo. Co mě zamtí víc, když těžko na nějaký benefiční akci, když měli ukázat lidem podporu nějaké myšlenky, je polovina lidí vožrálých, to akce pak ztrácí smysl. Je škoda, že ve chvíli, kdy by se punx měli prezentovat jako lidí, kteří o něco jde, projeví se jako bandu očrolů. Samozřejmě ne všichni.

A - Co chceš slyšet od kouřáka? Kouřím i na koncertech. Máno to už tak nejake zažívá, myslím klub, pivo, cigareta. Možná, že se tou cigaretou zbowuji nějaký svoji vnitřní nervozitu. Asi je to jenom iluze, ale mnoho to tak naštěný. Musím ale říct, že když to kapele vyleží vadi, tak skvěle požádám, aby lidé neukáčili, pak to dokážu respektovat a vše si nezapálím. Vím totiž jaký to je - když se hubení dusí.

A - Co těkáte na sexismu? Na jednom vašem koncertě v severních Čechách jste údajně vylezli své desky na prodej a mezi ně rozložili pornočasopisy. Měte k tomu co říct?

R - Jestli sexismem rozumíš jíjakou diskriminaci na základě pohlaví ten problém je složitější. Předem se omlouvám všem ženám, které měli někdy s tímto problémem žpatnou zkušenosť. Já ze svého okolí neznam žádnou příslušnicu něžného pohlaví, které by si zlepšovaly na to, že je holka nebo s tím měla nějaké komplikace (krom občasných příběhů poznámek a dotření ze strony některých chlapů, což bych bral spíš jako projev ubohosti těch mládeženců, než nějakou diskriminaci).

Podle mě existuje oboustranná diskriminace. Treba jsem byl na brigádě něco prováděl, bylo nás tam víc a hůděj kdo toho víc prodal. Na samozřejmě, že holky. Protože no nás k sieht nikdo zvědavej nebyl. Žena, pokud umí používat svou ženskost, má na muže větší vliv, než si umíme připustit. Podívej kam tyhle opětovny došly v USA s Lewinskou. Omlouvám se všem feministkám, ale tady by dostalo od nějaký normální ženský pář facek a bylo by. Tohle se prostě nedělá. Já nevím, ty bys stál o holku, která by odcházela ráno a vracela se v deset večer protože pracovala jako redaktorka firmy? Pokud se jedná o otevřenou diskriminaci nebo o kriminální delikty (zdánlivě), měly by to řešit zakony, pokud jde o skrytu diskriminaci, tak rády bude, jak proti ženám, tak proti starým lidem, uchozecům o zaměstnání bez praxe, atd. Vždy bude nejako skupina lidí na určitých místech znevýhodněna.

Co se této časáku, to byla naše reakce na prudkostem lidí, s úmyslem trochu vyprovokovat to, večeři nadávky na sexisty a po koncertě je vidět valet se s někým v neblízkém křivé. My jsme tehdy dost probírali vliv křesťanství na výchovu člověka a to jak v něm zahrnuje přirozené pudy, tak z toho to vyplynulo. Zajímavý byl spíš reakce, jeden proti kolem jockey nic a po čtyřech pvech se vrtili, pohledi celej časopis a jestě ho chtěli půjčit domů. Později ohnuli nos, až na puk tom přesel řebra jeden slovák, který s náma chtěl o tom pokecat, měl svůj názor, ale nás nesvinoval, byl z nějaký HC slovenský kapely, který se o tom jen bořil - tehdy jsme ho příště dostatečně neocenili. Dneska vych mohl poděkovat za to, že je jícky je. Nám nikdy neslo o to, aby si lidi řekli, hele ty Jaksi Taksí jsou punkáci, ale aby začali trochu přemýšlet. Pokud s náma nebudeš souhlasit, nevědi, hlavně aby sis našel důvody, proč nesouhlasit a pomohlo ti to v tvém vlastním životě.

A jakokoli diskriminace of rasová, kvůli vyznání, pohlaví, duševního zdraví a další a další není v pořádku. Nikdo nemá právo manipulovat s člověkem za jakýmkoli účelem. To je myslím jasné. Diskriminace podle pohlaví? Jako, že muž je víc než žena, že, tekněme, má více prav. Blbost. Mužský a ženský svět jsou prostě dva rozdílné elementy, a protože je nesmí jeden povysvácen nad druhý. Je nutný, aby si žena uvědomila v čem je její sila její přirozenost a stejně tak muž. Aby se dokázali respektovat. Muž a žena tuhle podle mě calek, který je složeny ze dvou jedinečných bytostí.

Taky tady s Tebovou musíš souhlasit.

Za 1) Myslím, že oficiální Clinton - Lewinská je složitější. Podle mě je fakt, že Clinton nesl plnou odpovědnost za to, co se stalo. Podívej - do Bílého domu nastoupí mladá státník. Přirozeně mě v prezidentově autoritě, je to vůdcem její země, navíc určitě její idol. Udělala by pro něj všechno, vždyť tohle místo je také vrchol její kariéry.

A vztah, kde je jedna strana nějakou umělou autoritou, kdy zneužívá například své postavení, není fér. Pro Clintona nebylo různé již ze své pozice obhnout a pak odkopnout.

R - Jo, to to slíží. Ono totiž v tomhle případě asi nejdříve přímo o feminismus, tedy že to jenom zaholeno do boje žen o svá práva. Později osi bude politicky, samotnou Lewinskou by se do toho osi nepustila, práv dívot byl osi zneznámi, popřípadě sesotří prezidenta, říkám že odvodilo postupně a velmi chytré našosované vyrovnávání důkazů. Já měl spíš na myslí celkovou tendenci v USA o tzv. "sexuální horašení". Jasně, že kdysi někdo v práci s pozicí nadřízenouho sexuálně obtěžuje ženu, tak to není dobrý. Bojovat proti tomu je v pořádku. Ale abych se bál podívat na holku z obavy, že by si to mohla vylíčit jako sexuálně obtěžování, to dekuju pěkné.

Co se týče tý autority, to nesouhlasím. Míra odpovědnosti je u obou stejná. Žádná holka by si něco nezáčala s chlapem, i kdyby byl nevin, kdo, pokud by ji nepřipravoval normálně jako člověk (vyněcháme-li motiv peněz). To zas nepodcenějme holky. Ale jak to bylo mezi nimiho doprovody, to věděj jenom ona dva, takže to osi necháme na nich.

Za 2) Prvky v tomhle hrnutí by skryté diskriminace neměla dělat. A je na nás, aby jsme ji odstranili, abychom změnili svoje myšlení. Když někde například ženská kapela, tak podél výzvy stojí parta chlapů, který na ně říká věry typu: Ukaž kundu! Tohle už jsam zažil mnohemkrát. A už si viděl holky, který by odpovídající ekvivalent poklávali na koncertě na mužskou kapelu? Já tedy ne...

R - Diskriminace by neměla být nikde, nejenom v punku. No a na těch koncertech by měl vždy dostatek lidí, který by rozuměl těm kříkounům vysvětlit, že by to byly nesporné zajímavé, kdyby ona místo bylo odhaleno, ale že jsou i jiné cesty jak projít náklonností k dotečné slečně, než tohle Ivan. Vždy je to koncert těch lidí, co tam jsou u nich na záleží, jak to tam bude vypadat.

Za 3) Myslím, že odstranění otevřené diskriminace a kriminálních deliktů je věc výchovy a ne zákona. Ani souběžně zákony nenechávají výchovu k toleranci... Na našich zemích jsme vychováváni tak, že je tady pro muže. Měl byt doma v plotny a vychovávat děti. Pak trošku povyrosteme a z reklam a z barevných časopisů se na nás smějí dokonalé sexy ženy s poobalenými výstříhy. Ze všech stran se na nás valí sex: n jsme vedeni k tomu, že žena je určena pro ukončení našich potřeb...

R - Je to tak, zákon akorduje dohodně nedostatky ve výchově. Ono totiž tady žádnou výchovu neexistuje, výchovou dělíte se rozumí většinou to, aby děti rodičům dělalo radost, aby nezlobilo, mělo dobrý známky a rodice se jim mohli chlubit. O duševní stránku, o to co prožívá, jaký jsou jeho názory a co cíti se už nikdo nestará. O to se začnou zajímat až ve chvíli, kdy se něco stane. Dospělí člověk příliš brzo zapomene jak mu bylo, když byl dítě.

Máte nějaká hranice, kam by jste jako kapela už nechtěli zajít (mám na mysli ohledně hranic i vydávání desek)? Je pro vás dôležitý princip DIY?

R - Hranice jsou. Ve chvíli kdy formu co děláme přestaneme věřit, jdeme od toho, to by nás pak ani hranici a lidí by to poznali. Ohledně vydávání desek a hran? Hranice je tam, kdy přestaneme mít nad tím co děláme kontrolu. Ale pozor, život není o tom, že si v 15 dás ideš a podle něj zípej celej život. Já nevím jak budu přemýšlet za deset let, až budu mít doma manželku a dvě děti. Ale vzhledem k tomu, že můj mozek se už dávno přestal vyučit, osi stejně jako dneska. DIY je důležitý určitě, ten pocit, že si můžeš nějakou věc udělat pěsně podle své představy, je dobré. A pro lidí je taky něco jiného, když řečtí penize za kazety dajou přímo kapely a neživí tím ještě dalších pět obchodníků. Já to beno jíko podporu kapely. Rádám kapely, protože veškerý penize co získáme jdou do společných kasy a z toho se pak platí studio, oprava auta, nějaký ty samolepy, poštová atd.

A - DIY je pro mě toto: "To co posloucháš je přesně to, co jsem chtěl abys, slyšel." To znamená, že do toho, co hrajeme a o čem zpíváme ti nikdo nekehce a nikdo se tě nesnaží k něčemu nutit.

Myslím, že ti tohle může nějaké major kabel splnit?

Vadí vám tedy, když si lidi vaša kazety nekopují, ale pojď od kamaráda a nahraj?

R - Tobě by vadilo, když bys si okopíroval tvůj zín a šířil ho tak dál? Asi ne, co? Nám je jedno jestli si naši kazety kopírují nebo nahrají. Samozřejmě, že pro kapelu je lepší, když si lidé jejich kazety kopují, protože se ji aspoň vrátí peníze za studio. Ale tohle nás netrápi. Naše kazety stojí 80 korun právě proto, aby si lidem nemuseli nahrávat nějakou desku kopii originálu, kde je víc šumu než hudby, ale aby si za slušný peníz mohli koupit kvalitní kazetu. Ale je jasné, že pro někoho je i 80 korun hodně no a ten si to nahraje. Co mě třeba potrápi, když přijde člověk, který naši kazetu má nahrávanou a kopují si originálku. Pak si říkám, že ta naše muzika má pro něj asi nějaký význam. (Ale spíš to bude tak, že potřebuje rychle volnou kazetu, aby si tam nahral nějakou kopii kapelu, ha, ha.)

A - Pro nás je důležitý předešlý, aby lidí věděli o čem zpíváme, kde hrajeme, aby se mohli přijít pobavit o říct nám co si myslí o tom co děláme. Jakou cestou se dostanou k našim nahrávkám je jejich věc. Když si kazetu kopují, pomůžou nám nově v tom, že můžeme časem zase něco nahrajet. Z prodeje kazet na koncertech a z distrikt platformu a výrobou kazet. Je to takové RISK!

Na jedné z desek máte dekóvátku Bad religion. Prot?

R - Myslím, že to nejpozadávanější Bad Religion, ale NOFX, ale mohli by tam být i ti první. Pro? Pro? Pro? Pro? Se nám hodně líbí a díž nás to stále. Jsou to dobrý hudebníci a novějším většině.

Jasné, že to skutečně NOFX a jsou to proto, že je to nesmírně inspirativní kapela, která všechny uznává.

Doplňení: No dobré, ale nejsou NOFX právě jen takovou loutkou na kolotoči hudebního byzynsů, třílež vzorem toho, čím pochádří?

R - Loutkou? Loutkou jsou kapely, který změní styl anebo ho aspoň trochu poupraví pro účelem větší prodejnosti, kapely o jejichž image rozhodujou producenti. Môžete počít, že by tyto kapely někdy začaly zájem o nějaké Hip-Hop, nebo Rap do své muziky, aby zachytily nějakou módní vlnu? Hrajou furt to samý a já z nich nečím nic by to nevšechno tomu, že jsou to něco nucené. A to, že se jejich muzika lidem líbí nenuší příce známenot, že je on tom něco nedobrého, ne?

A - Těž nevím co naráží. NOFX je starý punková kapela, která vznikla někdy v osmdesátých letech. Svý řadovky vydávaly na dvou nejznámějších amerických půjcovkách labelech (vyněcháme-li Alternative Tentacles, který dělal trochu jinou muziku) Epitaphu (založen Brett Gurewitz, ex-Bad Religion) a Fat Wrecku (začleněno Fat Mike, NOFX). Nejsou mediálně slávení (bojkotovou MTV-Europe). Od počátku devadesátých let hrajou stále to samé (nevezou se s módními trendy). Kromě svých, fekněme, uhlazenějších desek dokázaly vypudovat i totální bordel (Fuck The Kids - pětminutové skladby, mimo jiné se zde hldá v punkovém prázdrojek DK, D.O.A., ...). Pomohají s vydáváním desek "méně známým" kapelám (produkcí, vokály, promootování). Prostě žijí punkem. Učíte už je to dneska lidem o penězích, ale kvalitní věci holi něco stojí. Ale abych odpovídál na tvou otázku. NE! Nemyslím si že by NOFX byly loutkami. Bohužel to nelze říci o všech punk bands. Bohužel.

Jaké jsou vaše hudební vzory?

R - Můj hudební vzor je kdokoli, kdo umí aspoň trochu hrát na hudební nástroj.

A - Erick Ghent - kvalitní hraní na bicí ale nikdy nedosáhnou. Z kapel pak skupiny od Fat Wrecku, Epitaphu, Look Out!, Burning Heart... jsou jich mnoky, prostě jak jsi psal, sou to ty punk bands k jejichž odzku se "hrát" hlasíme.

Jedna ze tří nejlepších písniček, kterou jsem kdy v životě slyšel, je vaše Brothers forever. Môžete říci něco o tom jak vznikla? Na začátku písničky je slyšet nějaké věnování - komu je a prot?

R - Vznikla z jednoho prostřího dívoudu, že nějak příliš našich kamarádů odesloš tam, odkud není národní. Jeden se předpokládal drogami, když jsem valil dálšímu spolužákově z gryppu, kterýho jsem rok neviděl, oznamila mi jeho máma, že Adam se už nevrati, když jsem se zeptal kde je, bylo dlouhé ticho.... atd. To věnování je tomu prvnímu z nich Stoklymu, kterýho jsem znali celá kapela.

A - K tomu nemám co dodať. Abychom vše naslouchali našim kámošům a kamarádům, protože ož začíná mluvit tam ze shora, tak už bude pozdě.

Co pravě četa knihu? Četa i nějaké alternativní fiskoviny a fanziny?

R - Já teď dojdím už oti roky Dostojevského Idaia. Myslím jsem, že bych se tam mohl poznat. Samozřejmě, že si přečteme alternativní tisk a zinky. Chceš dělat punk a nezajímat se o to, co si lidí v punku myslí?

A - Sherlock Holmes - Studie v šarlatové a Podpis čtyř. Příležitostně letáčky od Nesehnutí, zinky.

Pokud chcete něco dodat...

R - Chápu bychom poděkovat za prostor ve vašem časopise o popřát vám mnoho sily do práce, protože to, co děláte je hodně důležité. A snad bych měl vyzvat všechny co budou čtené časopisy, aby napsali jeho autorům pokud se jim bude něco líbit, nebo budou s něčím nesouhlasit, protože ta zpětná vazba je potřebná.

A - Chci Ti poděkovat za inteligentní otázky a popřát Ti, aby Ti vydízel nadšení pro dobrav věc, kterou děláš a o čem se ti daří.

Díky za rozhovor.

ptal se HOUDY

Poslední šance

Mám se sáhn díky vám
místo čistých řek pouze stoky potkávám
místo vzdachu dýchám smog

jinak je vše bezvadný a v pořádku až jo

Otrávený jídel polýkám

chtěl bych se tomu vyhnout jenže utýc není kam
naplnit plán v továrnách

to už není pokrok z toho jde už jenom strach

Máme poslední šanci na přežití

Vytěžit všechno co se dá

co bude pak o to se nikdo nestará

luxusní život luxusní sen

jsou jenom luxusním polířem určeným nám vše

Máme poslední šanci na přežití

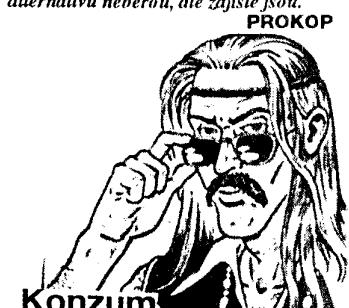
Kdo zvítězí v vraždění

jistěže my ale bude to Pyrrhovo vítězství

vzhůru letí, stejný barvy, stejný směr!". Je chyba, že se tato muzika nedostane tak lehce mezi lidí, jako například onen zničovaný punk. Myslím, že bigbít, jakožto kvalitní hudba s propracovanými texty, by mohla oslovit předešlým starší generace, pro které je punk příliš náročný na uši a předešlým je jednotvárný. Naští koncert dobré bigbítové kapely je ale velmi těžké. Nejsou tolik v žádném kulturním programu, což si na nich mnohdy cení, a hrají v různých hospodkách, které jsou jen těžko k nalezení. Chce to mít oči otevřené a až uvidíte malinký plakátek psaný na koleni, že kapela "Halí helu" hraje "Pod petřinem", je to výzva k sledování dobrého bigbítového koncertu v malé příjemné hospůdce.

Omlouvám se, jestli jsem urazil tímto článkem příznivce punku, nebylo to ale mým cílem. Punk je jistě velmi dobrá alternativní hudba, avšak jsou jí lidé, kteří ho mají až po krk. Chápu pouze říci, že existují jiné druhy hudby, na které se často zapomíná, nebo se o nich vůbec neví. A proto, hledejte jiné styly a nesoustředte se jen na punk. Je mnoho jiných stylů, které se za alternativu neberou, ale zajistíte jsou.

PROKOP



Konzum

Tento článek možná bude nošením dříví do lesa, rád bych zde však popsal jednu z příčin toho, že se nám jen s velkými obtížemi daří (spíše nedáří) přesvědčovat lidí o správnosti anarchistických myšlenek, principu svobodné samosprávy a bezřádní společnosti. Jedním ze základních předpokladů k vytvoření a fungování anarchistické společnosti je důraz na člověka jako na samostatného jedince, individuum. Kapitalismus na jedné straně podporuje samostatnost a nezávislost ekonomických elit, nadnárodních koncernů apod., na straně druhé se však usípně snáší odbourávat jedinečnost každé lidské bytosti velmi silnou zbraní: konzumem. Pokud člověk přistoupí na tuhle hru masivně podporovanou médií, která lidí v podstatě ovládá, stává se z něj součást davu-konzumu společnosti, kde jsou si "všichni rovní, všichni mají stejně příležitosti". To by nám mohlo být skoro i "sympatické", když by se tím však neodbourávala jedinečnost člověka, jeho samostatnost a svoboda (pokud sem nepočítáme svobodné "rozehodování" mezi McDonalem a KFC či mezi Zemanem a Klausem - je to v podstatě totéž). Někdo by mohl nabýt dojmu, že lidem (kdykoliv použijí slovo lidé, mám tím na myslí průměrné příslušníky středních vrstev většinou bez vyhraněného postoje vůči státu, kapitalismu atd.) se to tak nelíbí a jen nemají situaci s tím něco udělat. Není tomu tak. "Konzum" si lidé tak vychovávají, že jim vyhovuje být součástí konzumní společnosti. Dávaj jim iluze o tom, že je to vlastně v pořádku, jen konzumuj a žij, o zbytek se "postaráme" my, nebo alespoň zařídíme aby si to mysleli. Lidé nechťejí něst důsledky svých vlastních činů, a i když chci, leckdy o nich, díky obratné mediální manipulaci, ani nevědět. Nevím jestli slíbil, že např. do McDonalds chodilo taklik lidí, kdyby věděli, že tam podporují kácení deštných pralesů aby zde poté mohly

15

být pastviny pro krávy, které skončí mezi dvěma houskami u konzumenta. Jak víme, bez deštných pralesů bychom se tu brzo udusili, a když k tomu přičtu znečištění ovzduší a globální oteplování - nepředáme Zemi svým potomkům ve zrovna nejlepším stavu. To jsme ale zase u toho - neochota konzumní společnosti něst odpovědnost. Proto tedy se svými myšlenkami neustále narážíme na zed nepochopení a ignorancie ze strany společnosti kterou nazýváme konzumní. Snad časem lidé pochopí, že cesta konzumu není tou jedinou a pravou...

MARTIN

Dějiny anarchistické filosofie od Lao-Ce až po Kropotkina

Rudolf Rocker

Druhá kapitola z brožury Anarchismus a anarchosyndikalismus, kterou chystá k vydání Československá anarchistická federace.

Anarchistické myšlenky se objevovaly také v každém období známých dějin. Serkovému s nimi v českém mudeři Lao-Ce, v pozdějších českých filosofích, hedonistických, kyniků a dalších ohňujících takzvaného přirozeného práva, a z části také u Zenóna, zakladatele stoické školy a odpůrce Platona. Našli své vyjádření v učení gnostika Karpokrata v Alexandrii o měly patrný vliv na některé klesťanské sekty ve středověku v Francii, Německu, Itálii, Holandsku a Anglii, z nichž většina podla za obět nejsurovějším perzekucím. V dějinách české reformace našly významného zastánce v Petru Chelčickém, který ve svém díle, *Síť výry*, vykázal stejně odcizení státu a církve jako Tolstoj o stáletí později. Mezi velkými humanisty byl Rabelais, kdo ve svém popisu šťastného opatství Thélèmeckého přivedl obraz života osvobozeného od všech autoritářských omezení. Z ostatních představitelů libertariánského myšlení zde zmínime pouze La Boetiea, Sylviana Marechala, a především Diderota, v jehož objemných pracích se často nachází roztroušené výroky skutečně velké myslí, které se zabývají autoritářskými předsudky.

Býlo ovšem ponecháno na současně historii, aby dala jasnu podobu anarchistické představy života a spojila ji s bezprostředním procesem společenského vývoje. Popně to učelil William Godwin (1756-1836) ve své skvělé populární práci *Zkoumání politické spravedlosti a jejího vlivu na obecnou cestu a štěstí* (Londýn, 1793). Godwinova práce byla, můžeme-li to říct, zdrojem ovocem dlouhého rozvoje konceptu politického a společenského radikalismu v Anglii, který pokračoval od George Buchanana přes Richarda Hookea, Gerarda Winstonea, Algernona Sidney, Johna Locka, Roberta Wallace a Johna Bellerra až k Jeremy Benthamovi, Josephu Priestleymu, Richardu Pricemu a Thomasu Paineovi.

Godwin velmi jasně rozpoznal, že příčina společenských zel by měla být hledána ne v podobě státu, ale v jeho samotné existenci. Ale také poznal, že lidské bytosti spolu mohou žít přirozeně a svobodně pouze tehdy, když jsou pro to dány správné ekonomické podmínky a jedinec už nepodléhá vykořisťování ostatními, což je uváděno, kterou většinu představitelů pouhovo politického radikalismu skoro úplně pohlédlo. Proto také později byl nuten dělat stále větší ustupky státu, který chtěl omezit na minimum. Godwinova myšlenka bezzávisnosti společnosti předpokládala společenské vlastnictví půdy a pracovních nástrojů a převzetí ekonomického života všelikými družstvy výrobce. Godwinova práce měla silný vliv na pokrokové kroužky anglických pracujících a osvětě části liberální inteligence. A co bylo nejdilektější, přispěl k mukadlu socialistického hnutí v Anglii, které našlo své nejvýznamnější představitele v Robertu Owenovi, Johnu Grayovi a Williamu Thompsonovi o k jeho nezaměnitelné libertariánské charakteru, který měl po dlouhou dobu, a kterého hnutí v Německu a mnoha jiných zemích nikdy nenechal.

Také francouzský socialista Charles Fourier (1772-1832) se svou teorií přijemné práce zde musí být zmíněn jako jeden z představitelů libertariánských myšlenek.

Ale daleko větší vliv na rozvoj anarchistické teorie měl Pierre Joseph Proudhon (1809-1865), jeden z nejpodávanějších a rozhodně nejmnohemorennějších spisovatelů moderního socialismu. Proudhon byl zcela zakoleněn v intelektuálním a společenském životě své doby a to ovlivnil jeho postoj ke všem otázkám, kterými se zabýval. Proto byl odůvodněn, a to dokonce i mnoha svými pozdějšími následovníky, za své zvláštní praktické návrhy, které rodily z pořek všem. Mezi bezprostředním socialistickým myšlením své doby byl tím, kdo nejloubějněji chystal plánu společenské nerovnovahy, a vedle toho byl oddan nejšíším rozhlédem. Byl otevřeným odpůrcem všech umělých společenských forem a vzdálil se od společenského života; byl přesvědčen, že tento vývoj nemůže být sputován žádnými obstruktivními reakcemi.

Proudhon se stavěl proti vlivu jakobinské tradice, která ovládala myšlení francouzských demokratů a většiny socialistů tohoto období, se stejnou rozhodností jako proti zasadování centrálního státu a ekonomického monopolu do přirozeného vývoje společenského pokroku. Zbavit společnost tétoho dvojího takovinných bujení bylo podle něj velkým úkolem revoluci 19. století. Proudhon nebyl komunista. Odmítl vlastnictví jeho pouhé privilegium pocházející z vykořisťování, ale uznával vlastnictví pracovních nástrojů všem, kteří bylo zefektivněno průmyslovými skupinami, v nichž by bylo jedno vzdálení z druhého vzdálenou dohodou tak dlouho, dokud by toto právo nesložilo k vykořisťování ostatních a také tak dlouho, dokud by byl každou členovou společnosti zajistěn plný výsledek jeho jednotlivé práce. Toto sdružení založené na reciprocitě (vzájemnosti) garantuje požádání rovných práv každému výměnou za sociální služby. Právem pracovní doby potřebné na zhotovení nějakého výrobku se stane měřítkem jeho hodnosti, základem vzdělání směny pracovních poukážek. V takové situaci je kapitál připraven o svou lichvářskou moc a zcela svázán s vykonáváním práce. S tím, jak se stane dostupným pro všechny, pěstované byl nástrojem vykořisťování. Taková podoba ekonomiky dělal jakýkoli doručovací úřad zbytečným. Společnost se stane svazem společenstev, které upravují své záležitosti podle potřeby budou samy nebo ve sdržení s ostatními, o které vlastnictví jednotlivce je stejnou svobodou pro ostatní, ne jenom omezením, ale jejím zajistěním o povolením. "Svobodnější, nezávislejší a průbojnější jedinec je lepší pro společnost."

Tato organizační federalismus, ve které viděl Proudhon okamžitou budoucnost lidstva, neznamená žádné omezení pro budoucí možnosti rozvoje, a nabolí nejdří prostře pro každou činnost jedince či společnosti. Vychází ze stanoviska federalismu, Proudhon rovněž bojoval proti snahám o politickou a národní jednotu probouzející se nacionalismu v době, kdy tento národní silné obhájce v Mazzinim, Garibaldim, Lelewelovem a dalších. V tomto ohledu poznal mnohem jasněji povahu nacionalismu než většina jeho současných. Proudhon měl velký vliv na rozvoj socialismu, který se projevil zvláště v latinských zemích.

Myšlenky podobné ekonomickým a politickým představám Proudhona byly propagovány stoupenci tak zvaného individualistického anarchismu v Americe, kde našly zdánlivě představitelé v takových lidech jako Josiah Warren, Stephen Pearl Andrews, William B. Greene, Lysander Spooner, Benjamin R. Tucker, Ezra Heywood, Francis D. Tandy a mnoha dalších, očkoli žádný z nich nemohl dosáhnout šíře Proudhonova rozhlídky. Charakteristické pro tuto politickou školu je to, že většina z jejich představitelů nebrala své politické myšlenky z Proudhona, ale z tradic

amerického liberalismu, takže Tucker mohl prohlásit, že "anarchisté jsou pouze důsledkem Jeffersonovských myšlenek".

Jedinečné vyjádření libertariánských myšlenek se nachází v knize Maxe Stirnera (vlastním jménem Johann Kaspar Schmidt) (1806-1856), *Der Einzige und sein Eigentum (Jedinec a co mu náleží)*, která ovšem poprvé ještě upadla do zapomínení a neměla žádný vliv na rozvoj anarchistického hnutí jako takového. Stirnerova kniha je převážně filosofickou prací, která sleduje závislost jedince na tak zvaných vyšších mocích v všech jejich nevyzpytatelných způsobech a nebojí se vydírat od tohoto pokužku závěry. Je to kniha vědomě zaměřená vzbouřenecká, která neprojevuje úcta před jakoukoliv autoritou, je ovšem exaltovaná a proto mocně opečeje na nezvídavé myšlenky.

Anarchismus našel statečného bojovníka plného revoluční energie v Michaelu A. Bakuninovi (1814-1876), který své představy založil na učení Proudhona, ale rozšířil je co se týkalo ekonomiky, když spolu s federalistickým křídlem první internaciony obhajoval kolektivní vlastnické půdy a všech ostatních výrobních předsudků a chtěl soukromé vlastnické pouze na výsledek jednotlivcovy práce. Bakunin byl také odpůrcem komunismu, který měl v jeho době zcela autoritářskou povahu, jakou na sebe vzař dnes znovu v boleslavismu: "Nejsme komunistou, protože komunismus sjednocuje všechny sily společnosti do státu a ty jím pak jsou zcela pohlceny; protože nevynutelně vede ke koncentraci všechno vlastnického v rukou státu, zatímco já se snažím o úplné odstranění principu autority a vládního poručitví, které pod zámkem dělání lidí mravnými a civilizovanými je až doposud vždy zatočovávaly, vytvářovaly a ničily."



Bakunin byl odhadovaným revolucionářem, který nevěřil v smířlivé utvrdění existujících konfliktů ve společnosti. Poznal, že se vlastnoci třídy zaslepí o tvrdohlavé myšlenky proti každé možnosti větší sociální reformy, a proto viděl jedinou záchrannou v mezinárodní sociální revoluci, která by zrušila všechny instituce politické moci a ekonomického vykořisťování a na jejich místo postavila federaci svobodných sdružení výrobců a spotřebitelů k zajistění potřeb jejich každodenního života. Protože, stejně jako mnoho jeho současníků, věřil v těsnou blízkost revoluce, souřidil všechnu svou nesmírnou energii na spojování všech skutečně revolučních a libertariánských skupin v Internacionu a mimo ni k ochraně nadcházející revoluce před jakoukoliv diktaturou nebo úpadkem do starých podmínek. A tak se stal svým způsobem jedinečným zakladatelem moderního anarchistického hnutí.

Anarchismus našel výjimečného představitele v Petru Kropotkinovi (1842-1921), který si dal za úkol využít díry v moderních přírodních věd pro rozvoj sociologické koncepce anarchismu. Ve své důkladně propůjčované knize *Vzájemný pomoc - faktor evoluce*, vystoupil proti tak zvanému sociálnímu darwinismu, jehož představitelé se pokoušeli dokázat nevyhnutelnost existujících společenských podmínek

Bakuninovou teorií boje život proti silným proti slabým na základě zákona přírody, jenž je člověk pouze podřízen. Ve skutečnosti byla totiž koncepce silně ovlivněna malthusianskou doktrínou, že stůl života není prostřen pro každého a že ti nejlepší se mohou pouze smířit s tímto faktorem. Kropotkin ukázal, že totiž koncepce přírody jako prostornu pro neomezené výkony je pouze kanibalou skutečného života a že spolu se svou výrobou o život, který je bojovná zuba a drap v přírodě existují také jiné tendenze, které jsou vyjádřeny ve společenském sdružování slabších druhů a podporou růstu různých vývojových sociálních instinktů a vzájemné pomoci. V tomto smyslu není jedinec tvůrcem společnosti, ale společnost tvůrcem jedince, protože člověk záleží od druhů, které mu předcházejí, společenskými instinkty, který jediný mu umožní udělat se v jeho původním prostředí novzory fyzického převaze jiných druhů a zajistit mu neustálý rozvoj. Tyto druhé tendenze jsou patrné, uvědomili si fravíci úspěch těch druhů, jejichž boj o přežití se řídí primárně tendencemi prvními, to znamená těch, kteří nemají jirkovský společenský život a soužívají pouze na své fyzické sile. Tentu názor, který se dodnes setkává se stále širším přijetím v přírodních vědách i ve společenském bádání, otevřel úplně nové výhledy možnostem lidského vývoje.

aktivity

Přinášíme vám kontakty nám známých anarchistických a alternativních aktivit, které vám mohou sloužit pro zapojení se nebo komunikaci...

Československá anarchistická federace

Všeobecně anarchistická organizace, časopis Existence, nakladatelství, kampaň proti kapitalistické globalizaci...

Střední, východní a severní Čechy

POB 223, Praha 1, 111 21

telefon: 0604 388 631

e-mail: praha@csaf.cz

Východní Čechy

P. Houdek, POB 41, Choceň, 565 01

e-mail: vychod@csaf.cz

Jiho-západní Čechy

POB 40, Vimperk, 385 01

e-mail: jihozapad@csaf.cz

Morava

V. Ftak, Smetanova 3, Přerov, 750 00

e-mail: morava@csaf.cz

Slovensko

ČSAF, Poste Restante,

Bratislava 57, 851 06

e-mail: csaf_sk@hotmail.com

Anarchistický černý kříž při ČSAF

Síť na pomoc politickým vězňům.

P. Houdek, POB 41, Choceň, 565 011

telefon: 0604 388 631

e-mail: abc@csaf.cz

<http://www.csaf.cz>

Československé anarchistické sdružení

Platforma pro nezávislé anarchistické aktivity, vydává A-kontra.

ČAS, PO BOX 223, Praha 1, 111 21.

tel: 0605 903 098

e-mail: a-kontra@revoluce.cz

<http://a-kontra.revoluce.cz>

Anarchopunková federace

Platforma pro anarcho-punks, distribuují různých materiálů, podílí se na vydávání A-kontra.

P. Houdek, POB 41, Choceň, 565 011

e-mail: apf@seznam.cz

Solidarity

Organizace revolučních anarchistů, pracuje v odborech, nakladatelství.

Čechy

L. K., POB 223, Praha 1, 111 21.

tel: 0603 310 170

e-mail: solidarita_praha@hotmail.com

Morava

Solidarita, L. K., PO BOX 228, Rýmařov, 795 01.

tel: 0723 178 325, 0607 909 925.

e-mail: solidarita_ostrava@post.cz,

solidarita_brno@hotmail.com

Slovensko

tel: (00421) 0907 159 453

e-mail: solidarita.slovensko@post.sk

Podle Kropotkina zůstává skutečnost, že dokonce i v nejhorším despotismu je většina jednotlivcův osobních vztahů s jeho blízkými uspořádána podle společenských zvyklostí, volné dohody a vzájemné spokupce, bez nichž by společenský život nebyl vůbec možný. Kdyby tomu tak nebylo, ani to nejsilnější domovovací mašinérie by nebyla schopna udílet společenské uspořádání byť jen na chvíli. Ovšem tyto přirozené způsoby chování, které vznikají z lidské nejistoty



povahy, jsou dnes neustále napadeny a poškozovány důsledky ekonomického výkrojování a vlivem vlády, ztělesňující v lidské společnosti surovou podobu boje o moc, která může být překonána jeho jinou podobou - vzděloucí pomocí a svobodnou spoluprací. Vědomí osobní zodpovědnosti a schopnost sympatie s ostatními, které jsou předpokladem společenské etiky a všechny myšlenek sociální spravedlnosti, jsou rozvijeny nejlepše ve svobodné společnosti.

Stejně jako Bakunin, byl také Kropotkin revolucionářem. Ale stejně jako Eliseé Reclus a další viděl revoluci pouze zvláštní fazí evolučního procesu, která se objevuje, když je nové uskladnění společnosti natolik onezvadeno autoritou ve svém přirozeném rozvoji, že musí rozbit starou skořápku přední, než může sloužit jako nové čele lidského života.

Narozený od Proudhonova mutualismu a Bakuninova kolektivismu Kropotkin obhajoval společné vlastnictví nejen výrobních prostředků, ale také výsledků práce, protože podle jeho názoru současný stav technologie neumožňuje přesně zjistit hodnotu jednotlivcové práce, ale také proto, že, na druhou stranu, při rovném zaměření našich moderních metod práce bude možné dosáhnout stovatného hojnosti pro každou lidskou bytosť. Komunistický anarchismus, který byl už před Kropotkinem propagován Josephem Dejacque, Eliseem Reckusem, Carlo Caffierem a ostatními a který byl přijat velkou většinou dnešních anarchistů, v něm nastal svého nejvýznamnějšího představitele.

Musíme zde také zmínit Lva Tolstého (1828-1910), který, z primitivního křesťanství, a na základě etických principů stanovených v evangelii, došel k myšlence společnosti bez vlády.

Všem anarchismům je společná touha po svobodné společnosti bez jakýchkoli domnělých institucí, které stojí v cestě rozvoje svobodné lidské přirozenosti. V tomto smyslu by mutualismus, kolektivismus, a komunismus neměly být pokládány za uzavřené ekonomické systémy, nedovolující žádný další rozvoj, ale pouze za ekonomické domněnní, které mají být prostředkem k zabezpečení svobodného společenství. V každém podobě budoucí svobodné společnosti budou patrně vedle sebe existovat různé formy ekonomické spolupráce vzhledem k tomu, že jakýkoli společenský pokrok musí být spojen s svobodným experimentováním a praktickým vyzkoušením nových metod, k čemuž bude ve svobodné společnosti svobodných komunit mnoho příležitostí.

To samé platí pro různé metody anarchismu. Práce jeho stoupenců je především osvětovou prací, aby byly lidé rozumějí v psychologicky připraveni na úkoly svého vlastního osvobození. Každý pokus omezit vliv ekonomického monopolismu a moc státu je krokem blíž k uskutečnění tohoto cíle. Každé rozvojení dobrovolně organizace na různých polích společenské aktivity směřující k osobní svobodě a společenské spravedlnosti prohlašuje uvědomění lidí a pozici jejich společenskou zodpovědnost, bez čehož by nešlo uskutečnit žádoucí změnu ve společenském životě. Většina anarchistů v naší době souhlasí s tím, že taková změna společnosti bude vyžadovat roky konstruktivní práce a osvěty a nemůže být dosažena bez revolučních nepokojů, kterými se až dosud dosahovalo každého pokroku ve společenském životě. Povaha těchto nepokojů pochopitelně závisí na tom, s jakou silou budou vládnout třídy, schopny vzdávat uskutečnění nových myšlenek. Čím více vstav bude podničen, myšlenkami reorganizace společnosti v duchu svobody a socialismu, tím menší budou potřební bolesti budoucích společenských změn. Revoluce ovšem mohou pouze rozjet a naplnit myšlenky, které už existují a uvolnit jim cestu do vědomí lidí a nemohou vytvořit nové myšlenky nebo vytvořit nový svět z nichž.

Předtím, než se objevily totální státy v Rusku, Itálii, Německu a později v Portugalsku a Španělsku a před vypuknutím druhé světové války, existovaly anarchistické organizace a hnutí v taktice každé země. Ale jako ostatní sociální hnutí tohoto období se staly obětí fašistického tyranie a invaze německé armády a mohly existovat pouze v podzemí. Od konce války může být pozorováno obnovování anarchistického hnutí v většině zemí. Federace francouzských a italských anarchistů už uspořádala své první sjezdy, stejně jako španělské anarchisté, kteří stále žijí mnoho tisíc v exilu, hlavně ve Francii, Belgie a Severní Africe. Anarchistické noviny a časopisy jsou znovu vydávány v mnoha evropských zemích a v Severní a Jižní Americe.

přeložil ONDREJ SLAČALEK

Feministická skupina 8. března

Radikálně feministická skupina, organizace akcí, časopis Siréna.
telefon: 0605 128 408
e-mail: fs8@centrum.cz
<http://www.fs8.brezna.webdarma.cz>

Ulice lidem!

Pobočka britských Reclaim the Streets!, organizuje street party.
e-mail:
ulicelidem@reclaimthestreets.co.uk
<http://www.ulicelidem.cz>

Food not Bombs

Kolektiv zaměřený na pomoc sociálně slabým a upozorňování na příčiny chudoby.

Praha

PO Box 223, Praha 1, 111 21.
tel: 0604 306 595
e-mail: fnb@seznam.cz

Plzeň

tel: 0605 900 105

Milada

Squat v Praze-Tróji, koncerty, přednášky, infošop, hospoda...
tel: 0605 873276
e-mail: milada.sq@volny.cz
<http://www.milada.s.cz>

Aktivita Cabaret Voltaire

Antiautoritářská a alternativně kulturní aktivita.

Litvínovsko

R. Pátek, POB 40, Litvínov 1, 436 00.
tel: 0606 929 358
e-mail: acv.litvinovsko@seznam.cz

Lipensko

HV, Pošt. příhr., Vyšší brod, 382 73.

Antifašistická akce

Militantní antifašistická organizace, časopis Akce.

Praha

PO Box 81, Praha 105, 10081
e-mail: afa_praha@volny.cz
http://www.geocities.com/afa_cz

Zlín

<http://antifazi.webpark.cz>

Earth First!

Platforma pro radikální ekologii.
PO BOX 237, Praha 6, 160 41
zemepredevsim@volny.cz
<http://www.ecn.cz/zemepredevsim>

NESEHNUTÍ

Nezávislé sociálně-ekologické hnutí. Ekologie, lidská práva, práva zvířat, antimilitarismus...

Brno

Údolní 44, 602 00 Brno, Návštěvní doba - St: 16.00 - 18.00. tel./fax: 05 - 43 24 53 42, tel.: 05 - 43 24 53 44. e-mail: nesehnuti.brno@email.cz

Vysoké Mýto

Ležáků 671/IV, 566 01, Vysoké Mýto tel.: 0604 - 388 631 e-mail: nesehnuti.vmyto.cz

e-mail: nesehnuti@centrum.cz

<http://nesehnuti.ecn.cz>

Stránka odpory

Rozsáhlé internetové stránky se zajímavým obsahem...

<http://freeweb.starweb.cz/odpor>

Zelená distribuce

Distribuce radikálně ekologických i mnoha dalších titulů.

POB 22, Dvůr Králové n. L., 544 01.

tel: 0608 378 478
e-mail: zelenadis.virtualave.net

Different Life

Radikální ekologie, práva zvířat, život bez drog, časopis Globál, distribuce...

Anarchistický černý kříž ZPRAVODAJ 3/2001

z domova

Dva Španělé odsezeni k vyhoštění za demonstrace proti MMF a SB!

Dva Španělé, obžalovaní z výtržnictvu a poškozování článků věci, kterých se měli dopustit během zdířivých protestů proti zasedání MMF, byli včera soudem pro Prahu 1 odsezeni (v nepřítomnosti) k vyhoštění na dobu dvou let.

Soudkyně prohlásila, že "soud nepochybuje že obžalovaní uvedené statky skutečně spáchali". Podle ní měli na Václavském náměstí hodit dřevěnou kostku do výklopy Interbanky na Václavském náměstí a způsobit tak škodu přes 4 800 Kč. Státní zástupce si ponechal lhůtu o rozsudlenou.

Probíhají také další procesy - Kamíl Olejník stále čelí soudu v Polsku, kam byl předán po dvouměsíční vazbě. Dva Češi dostali podmíněné tresty za "útok na veřejného činitele." A mnoho dalších procesů se chystá.

Po osvobození rozsudku pro Dánského demonstranta Madse Traenupa na začátku února se dozvěděl, že vše bude v pořádku. Policie se však poučila ze svých chyb (například amatérsky falešné svědectví atd.) a přistoupila k ofenzívě. Represe vzrostly.

Případ Lenka Kučerová

Lenka Kučerová je nezvěstná novinářka a fotografka, která vede mainstreamových časopisů publikovala i v A-kontra. Vedle toho je známá především fotografiemi dokumentujícími policijskou brutalitu, například při Global street party 1998. Několikrát ičet v případech policijské brutality svědčila u soudu proti policii.

Zajímáno díky této činnosti se o ni začalo ve zvýšené míře zajímat policejní. To vyvrcholilo obviněním z "napadení veřejného činitele", kterého se měla dopustit při policijském zákroku, rozhodnějším anarchistickou demonstraci na 1. 5. 2000. Připomeňme, že policie loni při pokojné anarchistické demonstraci na Štefánkově ostrově začala agresivně bezdůvodně zatýkat nejprve fotografy a ihned poté i ústřítnky. Touto ostrym (a protiprávní) akcí si policie zložily čtrnáctou ziskat kredit před pražským zasedáním MMF a SB a zároveň zastřítili aktivisty.

Ale zpět k Lence Kučerové. Ta zmíněnou demonstraci navštívila jako žurnalistka o tom nebyla zatčena. Několikrát tedy poté ji bylo donuceno obvinění, podle kterého měla v hysterii několikrát udefinovat jednoho ze zasahujících policistů, až jej povolila. I přes zjednou obsudu obvinění případ na evidentní tlak z výšších míst dostal až k soudu.

Frota vypukla v únoru 2001. U soudu nebyl nikdo schopen vysvětlit, jak novinářka subtilní postavy mohla "hystericky mácháním rukama" (tak byla její činnost popisána jedním z policistů) srazit na zem policijskou těžkooděnci, oděnou v protiúderové vesty (ta je konstruována tak, aby zastavila i kulku ze zbraně). Nejdříve výsledek byl výsledek, že zlomení ruky zůstalo bez údálosti. Odešlo, jak je možné, že dotyčnému policistovi nepomohl nikdo z jeho kolegů. Ale, jak je možné, že dotyčnému policistovi nepomohl nikdo z jeho kolegů, až se po tomto činu obvinění z města oklikou zásahovou jednotkou odstěla. Čtyři důvěryhodní svědkové obhajoby nooopak potvrdili, že L. Kučerová na uvedeném místě vůbec nebyla. Soud byl odroben na 2. 5. 2001.

Václav Jež stále nevysoudil odškodné za řízení anarchistky pokračuje

Případ Václava Jež získal v anarchistickém hnutí poměrně velkou publicitu.

Anarchista, který se při napadení fašistickými skinheads bránil střelnou zbraní a jednoho z útočníků postřelil do ramene, byl obžalován z dvojnásobného pokusu o vraždu. Po více než rok trvajícím zmanipulovaném procesu byl však osvobozen, pravidelně i díky nátlaku anarchistů z celého světa.

Náklady na jeho obhajobu byly značně vysoké, zastavily se na 150 000 Kč. Po svém osvobození podal na ministerstvo žádost o náhradu škody. Ministerstvo jeho žádost odmítl. Václav se však nadal, neboť náhrada za výdaje na obhajobu a za dobu nespravedlivě strávenou ve vazbě mu podle zákona náleží. Celou věc k dolu k soudu, který mu dal za pravdu. Ministerstvo však zaplatit odmítl a odvolovalo se. Stát tak pokračuje v řízení anarchistického aktivisty. Poté, co (naštěstí neuspěl) využil příležitosti dostat ho do vězení, mu nyní odmítl zaplatit náhradu za škody, které mu způsobil.

Brněnská street party

Za účast na brněnské street party v roce 2000 byl k tisícikorunové pokutě odsouzen Milan Š. Jako jediný z řízených "pofadatelů" se dostal až k trestní komisi, která jeho chování využinila jako přestupek, neboť při měří vybavení, které měl k dispozici (šlo o megafon) využil k tomu, aby supluvaly práci policejní a využíval účastníky pouliční blokády k odchodu.

Nutno dodat, že Milan Š. patřil mezi ty, jenž megafonem odražovali některé "horké klávy", mezi demonstranty od neuvážených činů a využívání zbytečných incidentů (v době, kdy blokáda úspěšně probíhala), a tedy častěně i díky němu probíhala brněnská pouliční slavnost bez násilných excesů.

Anarchisté-vajíčkoházeči osvobozeni

Dva anarchisté, kteří před rokem "napadli" americkou ministryně zahraničí Modelaine Albright hladěním vajíček, byly u soudu v Brně osvobozeni. Milan N. a

Palackého 369, Roudnice n. L., 41301.

Tel.: 0411/841 305

e-mail: differentlife@quick.cz

http://www.differentlife.cz

Svoboda zvířat

Organizace bojující za práva zvířat.
Bubenečská 7, Praha 6, 160 00.

tel: 02/24318715

e-mail: szpraha@post.cz

Jesenická 31, Plzeň, 323 23

tel: 019/526703

e-mail: tomas.pop@volny.cz

http://svobodazvirat.cz

Lokální skupiny:

Anarchistické sdružení Písecka

e-mail: asp@email.cz

Autonom Brandýs

a-brandys@wo.cz

Autonomie Kladno

e-mail: autonomie.kladno@centrum.cz

Jihlavské anarchistické sdružení

e-mail: jas_@post.cz

Liberecká alternativa

e-mail: rage.dis@post.cz

Přerovské anarchistické sdružení

V. Ftak, Smetanova 3, Přerov, 750 00.

Kunvaldská alternativa

Kontakt přes ČSAF-Východ.

Nakladatelství Solidarita

nabízí tituly

Samospráva a socialismus

Program Organizace revolučních anarchistů -Solidarita; 10 Kč.

Anarchismus: od teorie k praxi

Úvod do anarchistických myšlenek a představ budoucí společnosti i popis snah o jejich praktické uskutečnění od Daniela Guérina; s předmluvou Noama Chomského; 60 Kč.

Platformistická tradice revolučního anarchismu

Tři základní díla platformismu - "Organizační Platforma" skupiny Dělo Truda, "Směrem k nové revoluci" skupiny Přátel Durrutiho a "Manifest libertinského komunismu" Georgese Fontenise; 50 Kč.

Španělská občanská válka:

Anarchismus v akci

Rozsáhlý popis vývoje španělské občanské války a revoluce od Eddieho Conlona doplněný články o španělských komunitech, feministických Mujeres Libres i o lžicích trockistů o španělských anarchitech; 20 Kč.

Bakunin v kostce

Základní myšlenky prvního soustavného anarchistického teoretička; 8 Kč.

Stalin nespadl z Měsíce!

Články z irských anarchistických novin mapující roli bolševiků v ruské revoluci; 35 Kč.

Válka proti vodnému

Poučení z irského třídního boje; 6 Kč.

Anarchistický 1. máj:

Haymarket 1886 a dnešek

Autentická tradici prvního máje; 15 Kč.

Revoluční poselství

Přítel Durrutiho

Zhodnocení významu této skupiny ve španělské revoluci od Georgese Fontenise; 35 Kč.

Sezenete na adresu

L. K., POB 223, Praha 1, 111 21.

tel: 0603 310 170

e-mail: solidarita_praha@hotmail.com

Jindra R., oba členové Organizace revolučních anarchistů - Solidarita, byli obviněni z výtržnického potí, co na protest proti bombardování Jugoslávie vojsky NATO a proti americkému imperialismu hodili vajíčkem na M. Albright při její návštěvě na Masarykově univerzitě.

Soudce při vynešení rozsudku řekl, že obvinění vyjdřili svým činem nábor velké části české společnosti a že "poškozen" (M. Albright) byla způsobena pouze malá škoda.

Piket proti stíhání aktivistů v Kanadě

27. dubna se před kanadskou ambasadou v Praze konal piket proti stíhání anti-globalizačních aktivistů a silným represím proti demonstracím proti tzv. Americkému summitu, na kterém měli být dohodnutý detaily smlouvy FTAA. Během demonstrace i před ními bylo zatčeno 453 lidí, na rozcházení demonstrací policie použila slzný plyn, gumové i plastové projektory, vodní dělo atd. (kompletní zprávu o Quebecských represích najdete na www.csaf.cz/abc/o_v_prestihi_bulletin_ABC-CSAF).

Na piketu narychlo uspořádaném Československou anarchistickou federací a Organizaci revolučních anarchistů - Solidarita se sešlo asi 25 lidí. Ti před ambasadou s transparenty požadují propuštění všech zadržených a s černo-rudými vlnkami vyjdřili protest proti policejním represím a zastupují ambasadu před protestní dopis.

Nepokoje věznů ve Vinařicích

Ve věznici Vinařice blízko Kladna vypukly v neděli 29. 4. večer nepokoje. Jeden z vězňů měl údajně opustit celu protáhnutím se skrz mřížku a snažit se najít balítek, který kdosi přehled plstí plet. Poté ho nevybíravým způsobem zadílali dozorci. Vězň začal kříct, čímž na sebe upoutal pozornost ostatních. Ti v reakci začali tlouct do mříží a vyhazovat z oken zaplněnou matraci a další vybavení. Poté, co jeden ze zástupců vězňů odchycanýho muže navštívil a přesvědčil se o jeho dobrém stavu, nepokoje utichly. O celém incidentu informovala korporativní média na základě informací od vedení věznice. Blížší informace nejsou známy.

ze světa

Pět aktivistů z hnutí Germinal stále drženo ve vězení

Represe proti protestujícím z Quebecu stále pokračují...

Pět členů hnutí Germinal z Kanady je od 17. dubna drženo ve vězení v Orsainville, kde budou minimálně do 22. května. Victor Quentin a Roman Pokorski z Verdunu, Alex Boissonneau a Mario Bertoncini z Montréala a Serge Vallée ze Saint-François-de-Laval se 23. dubna objevili před soudem, ovšem soudce je odmítl propuštít. Před zmíněným 22. květnem nemají nárok na další soudní stání.

Jako zdůvodnění rozsudku soudce Mercier řekl: "Jste nebezpeční pro společnost." A v reakci na silně mediálně pokrytý celé události dodal: "Kdybych vás propustil, veřejnost by ztratila důvěru v soudní systém." Právník "Germinalské pětky" se chystá odvolat se k nejvyššímu soudu.

Na přelíčení 23. dubna byli dotčeně propuštěni jiní dva členové hnutí Germinal, Jonathan Vachon a Pierre-David Habel. Oba dva museli souhlasit s "udržováním klidu" a jednom týdnu musí navštěvovat sedmiletou quebeckou policii v Montréalu. Také museli podepsat dluhopis na 5 000 dolarů. Soud sice nevyzaduje zaplacení této sumy, ale v budoucnu mohou být obviněni začleni a obviněni z "nepřinášení podmínek propuštění."

Sedm členů Germinalu je obviněno ze "spiknutí za účelem spáchání činu, který mohl ohrozit lidské životy," "držení výbušnin s nebezpečným úmyslem" a "krádeže a ukrytí vojenského materiálu s cenou menší než 5 000 dolarů." Dva dny před zahájením Amerického sumitu (18. dubna) policie uspořádala tiskovou konferenci, kde ukládala různé předměty, pravděpodobně nalezené při prohlídce bytu, kde žilo několik zatčených militantů. Tyto předměty zahrnovaly čtyři dýmovnice, pět plynových mask, pět zálož. a také samizdatovou literaturu, včetně anarchistických novin *Le trouble*.

Projekt Germinal se ve skutečnosti skládal hlavně z požadavku, aby zakázaná zóna byla zpřístupněna veřejnosti, aby zde mohlo být uplatněno právo demonstrací. Poté, co by tento požadavek odmítnut, učkal několik nezbytných kroků, aby byl schopen plot okolo zákázané zóny prolomit. Přesto, že se policejní public relations snaží před soudem a v médiích vykreslit Germinal jako teroristické hnutí, aby ho odřízl od jakékoli veřejné podpory, nezatčen členové Germinalu demonstrovali v ulicích, aby poukázali na nesmyslnost tohoto obvinění.

Kopítky dýmovnice byly určeny na rozptýlení - nedělají nic více než obléžat dýmu jako koukové stroje na diskotéce. Rozhodně je není možné srovnávat s 5000 slznými granáty, vystřílenými zásahovými jednotkami v Quebecu v rozmezí pouhých 48 hodin, které kromě jiných skod zapadly minimálně jedno auto a zasáhly mnoho zdejších obyvatel.

Jednoduše, předměty nalezené v členům Germinalu nemohou být v Zádném případě srovnány s arzenálem represivních složek, které během demonstrace způsobili několik těžkých zranění, která mohla vést až k úmrtí - například plavoty kůly střílené do hlav a obličejů protestujících.

Hnutí Germinal nemá žádnou konkrétní ideologii, je složeno z aktivistů z různých částí politického spektra - od komunistů přes quebecké separatisty po anti-autoritáře a feministky. Jak výmluvně popisují ve svém manifestu, jejich cílem je bojovat proti globalizačnímu superstate: "Jsem prostě občan, který tvrdí v tvář neschopnosti našich rokokových reprezentantů omezit krutovidu nadnárodních autorit, jejichž jediným cílem je maximalizace zisku, čili odhadláni angažovat se v tomto boji, připomínajícím soubor Davida s Goliatem."

Od prosince roku 2000 bylo hnutí Germinal složedovo speciálně policejním oddílem, zřízeným kvůli Americkému sumitu. Na sledování se podlela i kanadská armada. Kromě dalších metod používali také infiltraci, když do Germinalu nosadili dva dvojité agenty. Jeden z nich castoval spolu se dvěma členy Germinalu do Quebecu, kde byl večer 17. dubna zatčen. Policie dokonce narychlo založila firmu, která "hledala" někoho na přejízdění mezi Quebecem a Montréalem, aby mohla zaměstnat jednoho nezuměřitelného člena Germinalu, který hledal práci.

Tyto vyšetrovací metody hodně špiónžními filmů však byly zveřejněny - nejdříve Pierre-Davidem Habellem, na kterého byl vydán zatykač. Ten předtím, než se v noce z 18. na 19. přihlásil na policejní stanici, poskytl o těchto praktických rozvojích novinářům z *Le Devoir*. Další číslo novin neslo hlavní titulek "Policejní agent naléhal na aktivisty, aby zbrojili více" Jak Pierre-David informoval, dvojíčky agent nebyli spokojeni s rolí pouhých pozorovatele: "kromě dalších věcí nám dodaval materiál i mezi Quebecem a Montréalem, aby mohla zaměstnat jednoho nezuměřitelného člena Germinalu, který hledal práci.

Svobodu pro Germinalskou pětku! Politické vězně z hnutí Germinal můžete kontaktovat na dole uvedené adresy. Za jejich jméno můžete například narození, jak je uvedeno v následujícím seznamu: Mario Bertoncini, 04.2.78,

Alex Boissonneau, 14.4.79, Roman Pokorski, 09.11.78, Victor Quentin, 23.2.80, Serge Vallée, 03.8.79, dopisy posílejte na adresu: Centre de détention de Québec, 500, rue de la Faune, C.P. 7130, Charlesbourg, Québec, G1G 5E4 Canada.

Dobrá zpráva - Jaggi Singh propuštěn

Jaggi Singh, dlouholetý anarchistický aktivista uvězněný za dramatický kolosalní během demonstrací proti americkému summitu, byl v pondělí 5. května propuštěn na svatu, když bylo stanoveno na 3 000 dolarů. Mezi podmínkami propuštění je také zákaz "vedení" nebo organizování demonstrací dokonce i držení megalofonu Singh hodil proti této podmínce odvolat.

20. dubna byl Jaggi zatčen, respektive unesen, přímo na ulici v Quebecu, protože jako jeden z nejdiktovnějších anarchistů Jaggi působil jako mluvčí anarchistické organizace CLAC, jednoho z hlavních organizátorů protestu. Několik policistů plevelených za demonstranty ho pěstmi a kopanci napadlo přímo na ulici. Poté, co ho srazili na zem do něho začali kopat. Několik Jaggiho kolegů mu přiběhlo na pomoc, dokonec neměli ani zdání, že útočníci jsou policisté. Ti však během krátké potyčky vytáhli odznaky a také teleskopická zeleně obušky. V nastupující zmatku se čtyři z nich podařilo nalozit Jaggiho do neoznačeného automobilu a odjet.

Později byl obviněn z několika různých zločinů, mimo jiné například z "podezření se na růzech". Jaggi je několikaletý aktivní anarchist, více než rok se podílel na přípravách úspěšných protestů proti Americkému summitu. Na mnoha místech severní Ameriky přednášel o globálním kapitalismu a je široce znám jako nendělní aktivista.

Jeho angažovanost se mu měl stát osudnou. Policejní agenti, kteří projížděli městem, měli několik vtipnějších jedinců, kteří měli zatknout. Nemělo dodat, že Jaggi by mezi nimi. Jenže proces od začátku připomínal frásku - například v soudu 25. dubna byl jednomu z jeho kolegu přikázáno sundat si tričko, protože na něm měl děčko v kroužku. Před soudem se objevilo mnoho falešních svědků z dalších policejních i vlastních agentů.

Nastalost se tomuto případu hned od začátku dostala v mezinárodním aktivistickém hnutí široké publicity. Téměř okamžitě pak byla založena internetová petice za jeho propuštění a konalo se několik solidárních akcí po celém světě (včetně Prahy, kde demonstranti na protestním piketu před kanadskou ambasadou také požadovali okamžité propuštění Jaggiho Singha). Mezinárodní tlak tak vystřítil v čestný úspěch, jak jste si mohli představit výše. Další aktivisté však stále trčí ve vězení...



Anarchistka umírá ve vězení!

Pošlete prosím co nejdříve dole sepsaný dopis žiadající propuštění anarchistické vězně těžitelce Uřídu věznic Kathleen Hawk-Sawyer. Dopis sám dostatečně vysvětlí, proč speciálně anarchistka Karen Horning potřebuje být propuštěna okamžitě.

- podle informací třetího čísla bulletinu "We never sleep" Sítě právní pomoci anarchistickým vězňům (Anarchist Prisoners' Legal Aid Network / 818 SW 3rd Ave PMB #354 / Portland, OR / 97204 / USA / aplan@too.co)

Vzor dopisu (anglicky originál následuje):

Vážené paní Kathleen Hawk-Sawyer,
příš vám ve věci rykající o vězně Karen Horning #00644-049 CCS, drženého ve věznici FMC Carswell, ve Fort Worth, Texas. Nedávno byl Karen diagnostikován lymphatický zánět a dve dálší nemoci. Minulý rok zemřeli ve Fort Worth tři vězni, polá, což bylo spřízněno s lečením stejnými preparaty, jaké nyní dostává od vězničkého doktora Karen. Tento fakt přiznal i sám vězničký lékař. Karen může umřít, pokud se ji nedostane Třetího léčby. Potřebuje okamžitou pomoc. Nový správce Karenina vězení, Lucy Mallisham, nedávno zdejší Kareniný rodičům, že je odmítá léčit lékařské ošetření. To je lež. Pravděpodobně to bylo motivováno snahou paní Mallisham chránit se před zodpovědností, zatímco Karen je odmítána příslušná lékařská péče. Karenino kondice se stále zhoršuje a je ji stále hůře. Zádám vás o propuštění Karen za zdravotních důvodů, aby se ji dostalo třetího lékařské péče. Karen si již našla dva doktory blízko jejího bydliště v San Franciscu. Odsouzena byla za nendělní trestní čin a iž si odpykala devadesát procent trestu. Pokud zůstane ve vězení, možná bude moci podstoupit amputaci a nebo zemřít. To ještě není adekvátní trest za nendělný trestní čin. Prosím, propusťte vězně Karen Horning #00644-049 CCS ze zdravotních důvodů. S pozdravem, JMÉNO PŘIJÍMENÍ

Originál dopisu:

Kathleen Hawk, Sawyer Director, Bureau of Prisons, 320 First Street, NW, Washington, DC 20534.

Dear Ms. Kathleen Hawk-Sawyer!

I am writing in regards to a prisoner named Karen Horning #00644-049 CCS5, being held in FMC Carswell, in Fort Worth, Texas. Recently, Karen was diagnosed with Lyme Disease and two other tick borne diseases. Last year three other persons in the Fort Worth area died after being misdiagnosed and mistreated with the very same medications she was given by the medical specialist at her prison. This fact was admitted to her by the specialist himself. Karen may die if she is not properly treated. She needs further help immediately. The new warden at Karen's prison, Lucy Mallisham, recently told Karen's parents that she was refusing treatment. This is a lie. Perhaps this was motivated by a desire on the part of Ms. Mallisham to protect herself from liability while obstructing Karen's access to medical care. Karen has already permanently crippled due to her condition. She is only getting worse. I am writing to ask that you grant Karen a compassionate release so that she may obtain proper medical care. She has already located two doctors near her home in San Francisco. She is a non-violent offender who has already served 90% of her sentence. If she remains in prison, she may be forced to undergo amputation or death. This is surely no just punishment for a non-violent offender. Please grant prisoner Karen Horning #00644-049 CCS5, compassionate release. Sincerely

JMENO PŘIJÍMATELA

Antiracistické skupiny se rozhodly upozornit na toto téma přímo, avšak nendiskou akcí. Okupace úřadu byly pro tento účel v minulosti již několikrát použity. Všechn jediná aktivity bylo začleněno a dvě ženy byly později na policejní stanici svědčeny do nároku o prohledávání. Aktivisté jsou souzeni pão rušení veřejného pořádku. Použití tohoto paragrafu je útokem na aktivisty a snahou umíct kritiku státního rasismu v Irsku. Racistické názory v Irsku jsou díky vladním opatřením rozšířovány po celém Irsku, všem žadatelům jsou odebrány otisky prstů, čímž jsou označováni za kriminálníky a vláda opět zvažuje projekt vězeňských lodí. Deportace žadatele nemají žádnou publikitu v tisku a jejich soudní odvolání jsou ignorována. Rassismus je opravdový zločin, ne boj proti němu!

- podle Dublin 11, C/o Residents Against Racism, 10 Upper Camden Street, Dublin 2



CHYSTANÉ AKCE

26. 5. Benefit pro FNB - Příbram, Junior klub, 17.00 hod. - Ekekuce (crust punk), Dread 101 (grind-crust), Soukromey pozernek (punk), Balacalva (hardcore), Sociální teror (anarcho-punk), Ohlašova požáru (punk), Paganyn f mlejně (punk-HC).

26. 5. - Chaos U. K., klub Kedab (bývalý Krášťák) Vsetín, Jasenice - Vsetín, info: 0604 481 294.

3. brněnská pouliční slavnost - 2. 6., parkoviště u ústředního hřbitova, od 14.00.

2. 6. - Praha, squat Milada - Protest (oi Praha), Radikal Poesie, Fuss Gas (punk, Berlin).

6. 6. JUGGLING JUGGLARS (hardcorepunk - Finsko) VALSE TRISTE (punk Finsko) - klub VRAH, Rožnov pod Radhoštěm.

8. - 9. 6. Benefit pro squat Milada, Hořovice, klub Na koupališti - pátek 8.června, vystoupí: Akutní potřeba, Dezinfekce, Amok, Dread 101, Better way, sobota 9.června vystoupí: Jade wah oo, Půlky ryb, Černý na bílém, Ravelin 7, Landmine spring, Pangs of remorse, Paganyn f mlejně, Albion, Dussander, Blank, S.P.D., Kevorkian, Mindlock. 16. 6. Benefit Opatov - KD Opatov, 18.00 hod. - Dying passion (doom metal), Tisíc let od ráje (HC doom metal), Shit noise (crust grind), Sheeva yoga (emoviolence), Celebral turbulency (HC grind), LD 50 (crust), Zeměžluč (punk), Amity (HC) a další... + přednáška o anarchismu a prvním eko filmu.

9. 6. - Street party Bratislava www.streetparty.sk

14. 6. - Praha, squat Milada - Plexis.

14. - 16. 6. summit EU v Gothenburku ve Švédsku - naplánované jsou rozsáhlé protesty, countersummit etc. - http://www.gbg2001.org

16. 6. Street party Praha proti novému shromažďovacímu zákonu, proti kapitalismu a EU & automobilismu - Palackého náměstí, od 12.00 - loutky, hudba, radost, ulice. www.ulicelidem.cz

16. 6. - Praha, squat Milada - Averze, Genugagao, Algolagnie (hc/crust, Francie). Http://www.milada.s.cz.

16. 6. Benefit Opatov - KD Opatov, 18.00 hod. - Dying passion - doom metal, Tisíc let od ráje - HC doom metal, Shit noise - crust grind, Sheeva yoga - emoviolence, Celebral turbulency - HC grind, LD 50 - crust, Zeměžluč - punk, Amity - HC a další... + přednáška o anarchismu a prvním eko filmu

22. 6. - Stychnine (ex-Econochist, USA), Toxic narcotic (USA), Awward though (USA), klub Kedab (bývalý Krášťák) Vsetín, Jasenice - Vsetín, info: 0604 481 294.

Další antifašista uvězněn v Polsku

Rafał Rusiłowski je osmnáctiletý antifašista z Bielského v Polsku. Byl zatčen 30. července dubna 2001 a obviněn z "nebezpečného napadení". Jeho zatčení je výsledkem pouliční bitky mezi členy BAN (Bielskostk Anti-nazi) a nazi-skinheady, po níž byl jeden neonacistů převeden do nemocnice. Celý incident byl vyvolán neonacismem, přesto bylo začleněno a vztato do vazby pouze šest antifašistů. Rafał se dokonce bitky ani nezúčastnil - byl na nověté v své pětadvaceti. Když od ní odcházel, potkal aší pár hodin po incidentu nedaleko místní věznice své komáradky a brzy poté byl začleněn.

Protože je známým antifašistou a mezi místními nazis má "jméno," byl dvěma nazi-skinheady "identifikován" jako jeden z útočníků. Poté byl na tři měsíce uvězněn, dokud se neuběhlo konání procesu. Už ztratil několik kilogramů váhy, protože jako vegetarián odmítl jíst maso ve vězeňské stravě. Pochází z chudé rodiny a nutně potřebuje peníze na právnickou. Je také možné, že obvinění bude více všeobecné, neboť výslovně stále službu Stasi. Nyní již začíná jménem zatýkání jednotka - všechny militandy z RZ.

Protestní dopisy můžete poslat k soudu na adresu: Soud Rejonowywydziały II Karnyseckiej d/s nadzoru nad postepovaniem przygotowowczym, ul. Skłodowskiej 115-950 Bielskotax, +48 83 74-59-336. Můžete také napsat Rafałovi solidární zprávu. Jejížcům jsou si čestná a polstína dost podobné, můžete zkoušet napsat přímo jemu. Pokud se na to nechte, napište v angličtině na adresu Warhead a oni vás zprávu přeloží. WARHEAD, PO BOX 12915-662, Bielskot 26, Poland, Rafał Rusiłowski, Areszt Siedzby, Kopernika 2115-396 Bielskot, Poland.

Ctyři případy z Polska

Klaudiusz Gliklich

V lednu 1991 napadli Klaudiusze Glikliche tři skinheadi. Ten se jich však nezalekl a dokázal se úspěšně ubránit, jediným výsledkem útoku fašistů tak bylo zranění dvou z nich. Klaudiusz byl později začleněn policí, obviněn z přepadení a odšoupen na 6 let vězení. Po uplynutí dvou let a devíti měsíců trstu byl propuštěn na podmínce, přičemž jeho kurátorem se stal bývalý nacionalista z města, odkud Klaudiusz pochází (Pszczyna). Ten se pochopitelně snažil Klaudiuszovi zlizit život, jak jen dovezl. Kurátorový provokace nakonec vyrchal v incident, při kterém jej Klaudiusz udeřil. V květnu 1997 bylo jeho podmínská zrušena a Klaudiusz se musel vrátit do vězení na zbytek rozsudku. Od prosince je ve vězeňské nemoci. Adresa: Klaudiusz Gliklich, Szpital WIEZIENNY, ul. Chrobrego 2, 43-400 Cioszyn

Vykonstruované političtí

Jarek "Striba" je punkák z Wrocławu, jenž byl na základě dokazů zfašovávaných policí a výpovědi falešných svědků v listopadu 1999 odsouzen na tři roky a šest měsíců nepodmíněně "za přepadení a zlizit policii". Adresa: JAROSŁAW IŻYKOWSKI, ZAKŁAD KARNY, UL. WIEZIENNA 6, 56-100 WOLÓW.

Dawid Hass, Jakub Kujalowicz, Włodzimierz Matuszewski

27. prosince 2000 byly začleněny na tři měsíce umístěny ve vazbě po bitce s neonacisty. Obviněni byli ze zlizit jednoho z neonacistů. Během vazby byl jeden z nich několikrát zlizit ostatními vězni. Adresa: DAVID HASS, JAKUB KUJALOWICZ, WŁODZIMIERZ MATUSZEWSKI, ARESZT SIEDZBY, UL. CIUPAGI 1, 03-016 WARŞAWA.

Útok na demokracii?

Pomalu se rozblíží proces proti Á. Smosarskemu (Levičová alternativa), který 19. ledna pláci bývalého ministra financí Leszka Balcerowicze během jeho mluvčího ve Wrocławu dorect do obličeje a házel po něm kapustu. Policie zatkla a předvedla dva anarchisty. Na policejní stanici je podrobila výsluchu a zastrašování. Oba dva jsou obviněni z urážky a znucení imunity vládního úředníka, za což jim hrozí až tři roky vězení. z polského ABC bulletinu #16-17

Boj proti rasismu není zločin!

Jedenáct irských aktivistů čelí soudnímu procesu... Jedenáct profiraistických aktivistů v Irsku za zločinu rušení veřejného pořádku, za který hrozí vysoké pokuty a možný i nepodmíněný trest vězení. Jejich zločinem byl protest proti státnímu rasismu, který proběhl 28. března 2000.

V ten den na krátkou dobu obsadili antiraistické aktivisty vězní úřad. Prohlášilo totiž vládní jednání, na kterém mělo být diskutováno několik dráconických opatření proti žadatelům o azyl.

Ty obsahovaly: - založení vazebných tábörů; - umístit vězní žadatelům o azyl na věze; - násilné odobíráni otisků prstů všem žadatelům; - rozšíření systému nucného rozdělování

Antiraistické skupiny se rozhodly upozornit na toto téma přímo, avšak nendiskou akcí. Okupace úřadu byly pro tento účel v minulosti již několikrát použity. Všechn jediná aktivity bylo začleněno a dvě ženy byly později na policejní stanici svědčeny do nároku o prohledávání. Aktivisté jsou souzeni pão rušení veřejného pořádku. Použití tohoto paragrafu je útokem na aktivisty a snahou umíct kritiku státního rasismu v Irsku. Racistické názory v Irsku jsou díky vladním opatřením rozšířovány po celém Irsku, všem žadatelům jsou odebrány otisky prstů, čímž jsou označováni za kriminálníky a vláda opět zvažuje projekt vězeňských lodí. Deportace žadatele nemají žádnou publikitu v tisku a jejich soudní odvolání jsou ignorována. Rassismus je opravdový zločin, ne boj proti němu!

Soud s berlínskými revolučními bunkami začal

V prosinci minulého roku skončil v Berlíně soud s Tarekem Mouslim, bývalým členem RZ a posléze policejním informátorem. Ten byl obžalován z členství v Revolučních bunkách (RZ) a doslova, jak se očekávalo, pouze podmíněný trest odňtí svobody výměnou za rozsáhlou spolupráci s policií a německými spolkovými úřady. Jeho svědectví umožnilo státní bezprecedentně nahlédnout do struktury německé radikální levice.

Revoluční buňky byly po mnoho let fungující revolučně levicové militantní organizace, provádějící mimo jiné také ozbrojenou akci. Její činnost se datuje od roku 1973. V sedmdesátých letech prováděly bombové útoky proti některým nadnárodním korporacím iko soúčástí boje pracujících ve světě. V osmdesátých letech podnikaly militantní akce proti jednárnému průmyslu a proti výstavbě dálnice č. 18. Součástí RZ byla také anti-patriarchální městská guerrilla složená z žen, podnikající akce proti pornografia, sexshopům a pro-potratové lobby. Ve devadesátých letech se na nejvýše proslavila útokem na korporaci, profitující z kritické situace uprchlíků. Téměř způsobila několikamiliardové škody a na situaci uprchlíků obrátila pozornost veřejnosti.

41letý Tarek Mousli se do Berlína přestěhoval z Kielu v roce 1981. Podílel se na mnoha projektech radikální levice ve městě. Podle své vlastní výpovědi se do kontaktu s ozbrojenou skupinou Revoluční buňky (RZ) dostal v roce 1985 a byl jejím aktivním členem až do roku 1989. Po roce 1989, podle Tarekova svědectví, převezl "pasivní" role a skládal pro RZ ve sklepě výbušny. I když "začal jeho nový život", Tarekova situace se dramaticky změnila, když porto mladistkou náhodou narazil na jeho tajnou skladidlo a část výbušnin ukročila. Dozvěděla se o tom policie a spolkoví agenti, kteří zjistili, že se jedná o majetek Tareka. Po měsících pozorování nakonec úřady Tareka Mousliho v květnu 1999 zatýkaly a obžalovaly jej z odpornosti RZ.

Týdeník Tarekův výpovědi byl v prosinci 1999 v Berlíně a Frankfurtu začlenění Sabine E., Axel H., Harold G. a Rudolf S. (Rudolf S. byl iž ve vazbě kvůli výpovědi dalšího "státního svědka" - Hansse Joachima Kleina). Matthias byl začleněn v Berlíně v dubnu 2000. Další člověk, Lothar E., byl zadržen v Kanadě na základě příkazu ke vzetí do vazby, vydaného po Tarekově výpovědi před úřady. Lothar E. je v současnosti na svobodě na kauzi. Předpokládá se, že jej kanadské orgány budou činit soudit v letech 2001 a pravděpodobně nebude vydán k trestnímu stíhání do Německa.)

Tarekovo svědectví bylo připravené podle německého represivního Kronzeugenregelung zákona (zákon o státních svědcích). Soud, probíhající na základě takového zákona, nemá s normálním procesem mnoho společného. V případě jeho použití je svědectví státního svědka považováno za skutečnost - může nejvýše dítci.

Na opakují se zdrozu dostane Tarek od německého státu novou identitu, telefon a rentu 2400 DM měsíčně.

Soud s Axlem, Haralem, Matthiasem a Sabine začne 22. března 2001. Soudní jednání jsou naplánována na 2 týden, až do 17. srpna. Očekává se, že mezi "dokazy", předloženými na jednání, budou mnohé komunikační a texty RZ, a také rozsudky z předešlých soudů se členy RZ. Tarek Mousli se pravděpodobně nedostaví jíž svědek k soudnímu jednání dřív, než na konci dubna nebo na začátku května. My z Arm The Spirits se budeme velmi snažit, abychom přinutili pravidelné zpravidlosti ze soudních příslušenců s RZ v angličtině.

Významný pořebejší nosí solidarity!

Arm The Spirit, 23. března, 2000, E-mail: ats@detext.org.
(pro aktuální informace navštivte <http://www.freilassung.de>)

FBI vede kampan proti aktivistům v Indianě

Případ Franka Ambroze

Frank Ambroze je aktivista z Bloomingtonu ve státě Indiana. Podílel se na případě skupiny, například Earth First!, Industrial Workers of the World, Speak out for Animals a American land alliance. U posledně jmenované organizace, zabývající se ochranou lesů, je také zaměstnán a je jedním z hlavních aktivistů v této oblasti na středozápadě. Jako odevzdanost v boji za přírodu z něj udělal před cíl ve vzdálenosti umíतku třetí část aktivity.

Frank byl začleněn 25. ledna a byl obviněn ze zatlučení hřebáčků do stromů (pokus o sfalování pokus faktový strom pokácet, jediným výsledkem je zničení pily). Strom samotný při tom zatlučení hřebáček nějak netrpí), ke kterému se přihlásila ELF. Za zatlučení hřebáčků do stromů hrozí až tři roky vězení a pokuta 10.000 USD. Jedná se o první začlenění v souvislosti s ELF, která již společně profitující z poškozování životního prostředí způsobila škody za 37 milionů dolarů.

Obráždování Franka a jeho rodiny začalo v listopadu, kdy agenti FBI začali s násilnými a výpřádnými se na nedávnou akce ELF v okolí Bloomingtonu.

V červenci FBI prohledala dům Ambrozových, hledající hřebáčky a nářadí na jejich používání, a odesílala se závěrečnou literaturou, adresáty, foto-alby a různými domácími potřebami jako kapesní nož a barvu ve spreji. Později se vrátili s příkazem k zatčení.

Nyní FBI používá různá svědectví, aby mohlo Franka falešně obvinít ze zatlučení hřebáčků. Zaměřili se na něj, protože používal konfrontační, ale legální triky aby zastavil vykoušovaný. Dnes se kvůli svým názorům musí hájit v

